COLECȚIA

Iubiri de poveste

ELIZABETH HOYT

Ducele păcatului

ELIZABETH HOYT
Ducele păcatului

***Duke of Sin by* Elizabeth Hoyt**

Copyright © 2016 Nancy M. Finney
Ediţie publicată prin înţelegere cu Grand Central Publishing, New York, New York, USA.
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Liana Mihăilescu/Graal

Soft

Această carte este dedicată tuturor celor care îndrăgostesc iremediabil de... personajul negativ.

Capitolul 1

A fost odată ca niciodată un rege care nu avea inimă...

din *Regele fără Inimă*

Octombrie 1741
Londra, Anglia

Există doar câteva ipostaze mai groaznice în care poţi surprinde o menajeră cu recomandări excelente decât în genunchi, în patul angajatorului. Doi factori au făcut *această* situaţie una cu adevărat teribilă, se gândi Bridget Crumb. În primul rând, faptul că angajatorul respectiv era Excelenţa Sa, ducele de Montgomery, considerat de multă lume ca fiind cel mai hain bărbat din Londra. În al doilea rând, faptul că fu surprinsă strângând în mâna dreaptă un portret miniatural pe care tocmai îl şterpelise.

Fără îndoială, urma să aibă nevoie de o ceaşcă de ceai foarte tare după ce toate acestea se vor fi terminat – presupunând, evident, că avea să *supravieţuiască* furiei ducelui.

— Spune-mi, doamnă Crumb, ce cauţi? o întrebă Excelenţa Sa cu voce mieroasă şi ameninţătoare în acelaşi timp.

Ducele nu era nici pe departe un bărbat masiv şi nici nu putea fi considerat intimidant, ba dimpotrivă. Chipul lui părea cioplit de un sculptor grec, atât de ireproşabili îi erau pometii, buzele şi nasul. Ochii îi erau de un albastru limpede. Părul lui buclat avea culoarea guineelor lustruite şi arăta impecabil – lucru de care ducele era perfect conştient, întrucât îl purta lung, nepudrat şi strâns în coadă la ceafă, prins cu o imensă fundă neagră. Purta o jachetă elegantă de culoare mov peste o jiletcă brodată cu aur şi cu

fire negre şi purpurii. De la guler şi de la manşete îi atârnau valuri de dantelă, în timp ce stătea într-un fotoliu cu braţe laterale, cu un picior întins în faţă.

Pe cataramele pantofilor avea diamante care străluceau în lumina lumânărilor. Excelenţa Sa era întruchiparea orăşeanului sofisticat – dar oricine îl considera inofensiv se înşela amarnic.

Ducele de Montgomery era la fel de letal ca o viperă veninoasă pe care o descoperi brusc încolăcită la picioare.

Tocmai de aceea Bridget nu făcu nicio mişcare după ce se ridică de pe pat.

— Bine aţi venit, Excelenţă. Dacă aş fi ştiut că reveniţi de pe continent, aş fi aerisit camerele şi le-aş fi curăţat.

— Nu am fost pe continent, dar sunt sigur că ştii asta deja.

Ducele făcu un gest plictisit cu mâna spre un colţ întunecat din cameră.

Bridget era o servitoare prea bună ca să se arate surprinsă la vederea uşii întredeschise, montată ingenios în lambriuri. Nu o mai observase niciodată. Avusese bănuielile ei, dar, până în noaptea aceea, nu avusese nicio dovadă în acest sens. Acum ştia: el fusese aici tot timpul, ascuns în pereţii propriei case de la oraş. Oare de cât timp o urmărea? Zile? Săptămâni? Pe durata celor trei luni când toată lumea îl considera plecat? Şi, mai important de atât, de cât timp o urmărea în *seara asta?* O văzuse oare găsind micuţa pictură într-un ascunziş din tăblia patului?

Ştia că o ascundea în mână în momentul acela?

Ducele zâmbi, dezvăluindu-şi dinţii albi şi gropiţele din ambii obraji.

— Mă tem că nu am plecat deloc.

— Într-adevăr, Excelenţă, murmură Bridget. Cât curaj din partea dumneavoastră, ţinând cont că ducele de Wakefield v-a exilat din Anglia.

— O, Wakefield… Ducele pocni din degete, de parcă ar fi gonit o muscă şi nicidecum pe cel mai puternic bărbat din Londra. Întotdeauna s-a luat prea în serios. Făcu o

pauză şi o privi pe Bridget de parcă ar fi fost o agată descoperită întâmplător. Dar ce limbă ascuţită ai pentru o menajeră.

Bridget simţi o strângere de inimă – ştia că nu era bine să vorbească atât de deschis. Nu era niciodată bine ca un stăpân să bage de seamă un servitor – mai ales *acest* stăpân.

— Hai, vino!

Îi făcu semn cu degetul să se apropie, iar ea observă sclipirea unui inel de aur pe degetul mare de la mâna stângă. Înghiţi în sec şi îşi desfăcu mâna dreaptă, lăsând să-i cadă încet miniatura pe covorul gros. În timp ce se îndrepta spre el, împinse cu piciorul miniatura sub patul enorm.

Se opri la un pas distanţă de el. Buzele lui erau curbate, umede şi senzuale.

— Vino mai aproape.

Se apropie de el până când fustele ei practice, din lână şi bumbac, se striviră de genunchii lui îmbrăcaţi în mătase. Inima îi bătea zgomotos şi iute, dar era încrezătoare că expresia feţei nu îi trăda teama. Zâmbind în continuare, el îşi întinse mâinile, cu palmele deschise. Mâinile lui aveau degete lungi şi elegante. Degete ca de muzician sau de spadasin. Bridget le privi o clipă, nedumerită.

El ridică dintr-o sprânceană şi încuviinţă din cap.

Bridget îşi puse mâinile peste ale lui. Palmă peste palmă. Se aştepta să fie ori reci, ori fierbinţi, dar fu uimită să simtă căldură umană.

Fusese angajată cu mai puţin de două săptămâni înainte ca ducele să fie, chipurile, exilat. În acest timp, el nu i se păruse nici om şi nici uman.

— Ah, murmură Excelenţa Sa, înclinându-şi capul interesat. Ce mâini feminine ai, în ciuda poziţiei tale sociale.

Ochii lui albaştri sclipiră de sub genele întunecate, pe buze apărându-i un zâmbet misterios. Ea îi întoarse susţinu

cu fermitate. Buzele lui se arcuiră, şi-i privi din nou mâinile.

— Mici, cărnoase, cu unghii curate şi rotunde. Îi întoarse mâinile astfel că acum palmele ei erau îndreptate în sus. Am cunoscut la un moment dat o grecoaică. Ea jura că putea citi viaţa unui om în liniile din palmă.

Îi dădu drumul mâinii stângi, în timp ce îşi plimbă degetul mare pe liniile din palma ei dreaptă. Atingerea lui îi dădu fiori, iar Bridget nu-şi putu stăpâni un tremur. Gropiţele din obrajii ducelui se adânciră în timp ce îi examina palma.

— Ce avem noi aici? Bătături. Cu siguranţă le-ai făcut muncind pentru mine. Îi pipăi pielea tăbăcită din palmă. O viaţă de muncă cinstită, pentru o fătucă din Scoţia.

Bridget rămase nemişcată. Cum de ştia de unde era de fel? Sau, mai bine spus, cum de ştia *cu aproximaţie* de unde se trăgea ea?

Muncise mult ca să-şi ascundă accentul de dincolo de graniţă de când sosise la Londra şi era convinsă că nu pomenise niciodată unde se născuse, nici de faţă cu el şi nici bărbatului care o angajase.

— Iar asta – ducele apăsă ridicătura de la baza degetului mare ştii cum se numeşte asta?

Bridget înghiţi în sec, dar vocea îi ieşi uşor răguşită:

— N-aş şti să vă spun, Excelenţă.

— Muntele lui Venus.

Îşi arcui sprâncenele, privind-o. Devastator de frumos. Letal de seducător.

— Grecoaica mea mi-a spus că muntele lui Venus arată cât de pasională este o femeie. La dumneata, doamnă Crumb, există profunzimi senzuale nebănuite.

Ea îşi miji ochii la el. El se aplecă şi îi muşcă baza degetului mare. Ea scoase o exclamaţie de uimire şi-şi retrase mâna. Ducele râse şi se lăsă pe spate, mângâindu-şi buza de jos cu degetul.

— Dar pe atunci eram mai interesat de sânii grecoaicei decât de poveştile ei despre ghicitul în palmă.

Bridget îl privi lung, atingându-şi palma muşcată de el

de cealaltă palmă. Deşi nu o rănise, palma o mânca de parcă i-ar fi simţit încă dinţii – limba – pe pielea ei. Trase aer în piept ca să se calmeze.

— Excelenţă, pot să mă retrag?

— Desigur, doamnă Crumb, spuse el, fără să îi mai acorde atenţie, părând să-şi studieze inelul. Dă ordin să mi se pregătească o baie. În bibliotecă, cred. Am chef să citesc în timp ce mă îmbăiez.

— La ora asta din noapte?

Bridget se uită la întunericul de dincolo de fereastră şi luă sfeşnicul. Era trecut de miezul nopţii, şi cei mai mulţi servitori dormeau probabil deja. Dar, desigur, trezirea servitorilor în miezul nopţii nu era o problemă pentru duce – sau pentru cei mai mulţi aristocraţi, ca să spunem adevărul.

— Da, acum, dacă binevoieşti, doamnă Crumb.

— Imediat, Excelenţă.

Bridget se opri, cu mâna pe mânerul uşii. Nu-şi putu reţine o privire curioasă, mai ales că ducele fusese ascuns luni întregi – se întorsese, oare, cu adevărat?

Privirea lui azurie o întâlni pe a ei, vicleană şi amuzată, şi parcă îi citi gândurile.

— Ah, nu, am terminat cu pereţii. Ei bine – îşi linse buzele –, cel puţin pentru moment. Sunt strâmţi şi murdari, dar ce loc minunat pentru a spiona. Fac deseori asta pentru a-i spiona pe oameni. Îţi dă o minunată senzaţie de putere, nu-i aşa?

— N-aş şti să vă spun, Excelenţă.

— Serios? mormăi el, cu buzele senzuale arcuite. O, doamnă Crumb. Îţi pui în pericol sufletul nemuritor cu asemenea minciuni.

Bridget fugi. Din păcate, nu există un alt cuvânt pentru a descrie ieşirea ei. Urcă iute la etajul superior al casei, trecând de statuile de alabastru şi de oglinzile cu rame aurite, cu inima bătându-i în piept, apoi coborî scara mare. El nu ştia sigur, pentru că altfel ar fi concediat-o, pe loc, fără referinţe, cu siguranţă. Şi ar fi fost foarte rău pentru planurile ei de viitor dacă ar fi concediat-o fără

scrisoare de recomandare. Sau, şi mai rău, dacă declara că o dăduse afară din motive de furt. Se cutremură la gândul acesta. Aşa ceva i-ar distruge reputaţia. Ar trebui să părăsească Londra, să înceapă o nouă viaţă în altă parte, într-un oraş mai mic, şi poate chiar să îşi schimbe numele.

Şi, mai important, dacă ducele ar concedia-o, i-ar fi foarte greu să o ajute pe femeia care îi dăduse naştere. Acesta era şi motivul pentru care acceptase această slujbă: Bridget era fiica ilegitimă a unei aristocrate şantajate de duce. Bridget jurase că avea să găsească scrisorile cu care ducele o şantaja pe mama ei. Şantajul era un delict îngrozitor şi meschin, iar ducele era un bărbat îngrozitor şi meschin. Ea nu intenţiona să plece înainte să îşi ducă la împlinire misiunea autoimpusă.

Bridget se opri în faţa uşii ce dădea spre bucătării, trase adânc aer în piept şi se asigură că fustele şi boneta îi stăteau cum se cuvenea – o menajeră trebuia să fie tot timpul aranjată, chiar şi după ce stăpânul tocmai o muşcase. Mai trase o dată aer în piept. Nu era cazul să atragă probleme. Avea o casă de condus. Una în care stăpânul revenise recent – mai bine zis, ieşise la iveală din ascunzătoarea lui.

Intră în vastele bucătării ale reşedinţei Hermes, casa ducelui. La ora aceea târzie, focul din vatra imensă se micşorase simţitor. Umbrele se mişcau pe tavan şi prin colţurile ascunse ale bucătăriei, dar lui Bridget îi plăcea priveliştea. Totul era aşa cum trebuia.

Bridget îl trezi pe bietul lustragiu care dormea pe rogojina din faţa vetrei şi îl trimise să le trezească pe servitoare şi pe valeţi. Aţâţă focul, apoi aprinse mai multe lumânări, sarcini cotidiene care o ajutară să se calmeze. Câteva minute mai târziu, la sosirea valeţilor şi a servitoarelor, bucătăria era luminată şi încălzită, iar Bridget deţinea controlul. Ceru oamenilor să aducă şi să încălzească o cantitate uriaşă de apă pentru baia despotului.

Apoi se duse în partea din faţă a casei.

Reşedinţa Hermes era recent construită de duce însuşi şi era la fel de extravagantă ca el. Scările largi şi curbate erau construite din marmură albă, palierul din capul scărilor era din marmură roz cu irizaţii gri şi din dale de marmură neagră, întreg ansamblul fiind poleit cu aur. Scările dădeau într-un imens hol la primul etaj, cu pereţii de un roz pal, cu inserţii din foiţă de aur. Bridget se opri în faţa dormitorului ducelui şi ascultă. Ori se dusese deja în bibliotecă, ori bântuia dincolo de uşă, gata să se dea din nou la ea. Bridget închise ochii şi deschise uşa. În cameră era întuneric. Ridică lumânarea – ducele o luase deja prin surprindere în acea seară. Lumânarea scoase la iveală pereţii roz, un tavan pe care erau pictate scene cu zei şi zeiţe în plină depravare, precum şi imensul pat cu baldachin de culoarea cerului senin, cu ciucuri aurii. Lângă pat era o noptieră încrustată cu fildeş şi aur. Iar, deasupra noptierei, atârna un portret al ducelui în mărime naturală.

Nud.

Bridget se uită încruntată la portret, intră repede în dormitor şi închise uşa în urma ei. Se grăbi spre pat şi se aşeză în genunchi, apoi dădu la o parte păturile pentru a scoate la iveală podeaua. Înlemni văzând podeaua goală. Miniatura nu mai era sub pat.

*

Val studie miniatura care înfăţişa o familie: un aristocrat englez şi soţia lui – o indiancă de viţă nobilă –, împreună cu copilul lor. Erau şi mai multe obiecte de valoare în casa lui, în caz că cineva voia să fure. Prin urmare, doamna Crumb nu lucra nici pentru proprietarul miniaturii şi nici pentru agentul lor. Îşi aminti privirea ei încrezătoare în momentul în care împinsese miniatura sub pat. Colţurile gurii lui se curbară când strecură miniatura cu ramă aurie în buzunarul halatului. Oare micuţa lui menajeră chiar credea că l-ar putea păcăli? În fine, nu chiar atât de mică, conchise el, amintindu-şi cum stătuse înţepenită în

faţa lui. Bridget avea puţin peste înălţimea medie a unei femei şi avea, bănuia el, sâni generoşi. Din păcate, îşi ascundea bogăţiile în spatele unui corset strâns bine din lână neagră, un şorţ alb şi un şal pus pe umeri. Pe lângă toate astea, părul strâns sub o bonetă enormă legată sub bărbie, sprâncene negre bine conturate, un nas şi o gură banale şi o bărbie pe care o semeţea cu trufie, fapt ce te făcea să rămâi puţin pe gânduri, dar, în mare, era o femeie absolut banală, cu excepţia acelor ochi negri întunecaţi şi a privirii intense.

Avea ochi de fanatică religioasă – sfântă sau eretică.

Sau poate de inchizitor. O femeie pe deplin convinsă că ştie să facă diferenţa între bine şi rău – atât în privinţa ei, cât şi a altora. O femeie care nu se temea să sufere – şi poate nici să moară – pentru a-şi apăra convingerile.

Oare văzuse Bridget în persoana lui exact opusul ei: însuşi Diavolul? Un bărbat neinteresat de diferenţa uneori insesizabilă dintre bine şi rău? În vreme ce alţii erau atenţi la echilibrul balanţei dintre bine şi rău şi dezbăteau problema păcatelor şi a faptelor bune, el alesese să nu îi pese. De ce să se prindă într-un joc ale cărui reguli nici nu le înţelegea şi nici nu le accepta? Mai bine să îşi construiască viaţa după propriile reguli. Era oricum mult mai distractiv.

Val îşi curbă uşor buza de sus şi se întrebă dacă doamna Crumb cunoştea sensul cuvântului *distracţie.* Cu siguranţă considera că era ceva oarecum ruşinos care conducea spre *păcat* – ceea ce, de cele mai multe ori, este adevărat.

Totuşi, doamna Crumb era interesantă prin faptul că reprezenta o noutate – o *menajeră* care încerca să îşi măsoare inteligenţa cu el. Şi el, dincolo de planurile şi intrigile pe care le ţesea, ducea lipsă de distracţii. Prin urmare, decisese să o lase şi să joace jocul agresorului sexual, în paralel, trebuia să îşi recâştige poziţia şi puterea în societate – şi, pentru a face asta, trebuia să îl şanteze pe rege. Urma să îi ceară regelui recunoaşterea – doar atât –,

dar era suficient pentru a pune capăt exilului. Acceptase la început exilul pentru că ticălosul duce de Wakefield – un susţinător excentric al monarhiei parlamentare, care îşi acorda mult prea multă importanţă – ameninţase că avea să-l acuze pe Val de răpire dacă nu părăsea Anglia. Asta pentru că Val se culcase cu sora lui o dată. Sau de două ori. Sau poate de trei ori. Mai conta? Nu o afectase în niciun fel, în ciuda intenţiilor lui Val.

Ba, dimpotrivă, se căsătorise cu un căpitan în retragere. Serios! Val avusese planuri mai bune pentru ea.

Acum însă, *acum* obţinuse în sfârşit scrisori cu care să îl ameninţe pe rege. Urma să treacă peste capul nemernicului de Wakefield şi chiar peste rege, iar Wakefield nu avea cum să împiedice asta. Val se duse repede la un birou aflat în colţul bibliotecii. Era sculptat în marmură galbenă şi maro, cu irizaţii care şerpuiau extravagant pe suprafaţa lui. Îl câştigase de la un aristocrat prusac în timpul unei partide de cărţi în care mersese pe bluf, şi plătise o avere ca să-i fie livrat la Londra, unde făcea notă discordantă cu pereţii bibliotecii. Mângâie biroul cu tandreţe, apoi se aşeză pe scaun şi cotrobăi prin sertare după hârtie. Înmuie o peniţă în cerneală şi scrise cu caligrafia lui îngrijită şi citeaţă, salutându-l pe domnul Copernicus Shrugg, secretarul personal al regelui, Alteţa Sa, George al II-lea al Angliei. Scrisoarea era scurtă –, dar cu ameninţări explicite. Val schiţă un zâmbet şi-şi însemnă iniţiala în josul paginii. Uşa de la bibliotecă se deschise, şi-şi făcu apariţia un băiat ponosit.

Ei bine, Alf se dădea drept băiat, şi, din câte ştia Val, toată lumea era păcălită de şiretlicul ei. Bineînţeles că lui nu îi luase mai mult de un minut să îşi dea seama că era fată. Nu trebuia decât să observi gâtul ei firav, faptul că nu i se vedea mărul lui Adam, unghiul în care maxilarul era lipit de gâtul ei etc. E incredibil cât de puţini oameni se uită cu atenţie în jurul lor.

Val respecta ce era de respectat, iar o deghizare ţinută în secret de-a lungul anilor merita o apreciere aparte,

motiv pentru care nu o dăduse niciodată de gol pe Alf. Asta şi faptul că nu se putea osteni să se intereseze prea mult de copiii nimănui – fie ei fete sau băieţi. Dar era destul de interesat de cei inteligenţi. Alf îşi împlinise sarcina în lunile în care Val fusese ascuns în pereţii propriei case, şi deseori îi livrase scrisori, mâncare şi cărţi.

— Excelenţă, mormăi fata cea băieţoasă când se apropie. Aţi vrut să mă vedeţi în seara asta, dacă nu mă-nşel.

Val o ignoră cât timp topi ceara pentru sigiliu şi o turnă peste scrisoare, alegând ca blazon un cocoş. Era un însemn personal: cocoşul era simbolul zeului Hermes, pe care Val şi-l alesese drept patron.

Hermes erau zeul comerţului şi al călătoriilor. Era, de asemenea, şi zeul hoţilor şi al şiretlicurilor. Val îşi muşcă buza. Trucul cu cocoşul era atât de evident, încât până şi cea mai puţin inteligentă persoană nu prea avea cum să-i rateze semnificaţia.

Se întoarse spre Alf. Stătea sprijinindu-şi toată greutatea pe un picior, purtând, atât cât putea vedea Val, aceleaşi haine pe care le îmbrăca de ani de zile: o jachetă şi o vestă foarte mari, de culoare închisă, peticite şi rupte, nădragi lălâi, ciorapi murdari de noroi, pantofi cu catarame uriaşe având culoarea bălegarului de cal uscat, precum şi o pălărie cu borul larg. Sub pălărie, părul închis la culoare îi era ciufulit şi prins la spate, iar pe unul din obraji avea fie o urmă de murdărie, fie o vânătaie.

Val se întrebă în treacăt ce făcea Alf cu banii pe care îi primea de la el – căci o plătea foarte bine –, dar apoi alungă gândul.

Îi întinse scrisoarea.

— Du-i asta domnului Copernicus Shrugg – îi spuse adresa – şi asigură-te că i-o înmânezi personal, nu o dai nimănui altcuiva, ai grijă.

Alf luă scrisoarea, dar strâmbă din nas.

— E miezul nopţii, ştiţi asta?

— Şi ce dacă? Găsesc că un om trezit din somn este

mult mai expus temerilor şi emoţiilor. A, şi spune-le lui Attwell şi băiatului că pot să părăsească hanul la care stau şi să mă servească aici. Privi spre uşa bibliotecii care se deschise din nou ca să intre câţiva flăcăi care cărau cada. Acum poţi ieşi, ştrengarule. Trebuie să dau jos de pe mine praful de pe pereţii ăştia blestemaţi.

Alf ezită, privindu-l cercetător.

— Care vasăzică, ieşirăţi din ascunzătoare?

Ea îşi înclină capul într-o parte, făcând semn spre servitorii care turnau apa în cadă în faţa şemineului.

— Am ieşit şi în curând îmi voi relua locul pe care îl merit în societate, spuse Val. Hai, pleacă!

Se îndreptă spre cadă fără să vadă dacă Alf îi asculta ordinele. Puţini oameni aveau curajul să îl sfideze. Ah, dar uitase de doamna Crumb. Oare care îi era numele de botez? Va trebui să o întrebe cu prima ocazie. Nu numai că servitoarea lui încercase să îl fure, dar mai şi refuzase să îi răspundă la întrebări şi, în caz că nu se înşela.

Făcuse tot posibilul să ţină departe de ochii lui cele mai atrăgătoare servitoare şi cei mai chipeşi valeţi. Oare îl credea vreun satir?

Ei bine, poate că nu se înşela întru totul în raţionamentul ei… Val zâmbi şi îşi dădu jos halatul de casă – singurul articol vestimentar pe care îl purta apoi se vârî gol şi relaxat în cadă. Îi făcu semn cu degetul celui mai în vârstă şi mai experimentat dintre valeţi. Dacă doamna Crumb intenţiona să-i cenzureze plăcerile, avea să fie foarte dezamăgită.

*

Hugh Fitzroy, duce de Kyle, căscă larg şi îl urmă pe flăcăul care lumina drumul cu un felinar printr-o curte întunecată din spatele palatului St. James. Era în jurul orei patru – prea devreme pentru ca servitorii să se fi sculat şi prea târziu ca petrecăreţii să mai bântuie pe stradă. Nu erau decât el, proaspăt trezit din somnul lui dulce de o

chemare regală urgentă, şi bietul mesager, care deschidea drumul cu felinarul până în zori pentru călătorii nocturni.

Fiecare la ordinele stăpânului său.

Hugh zâmbi prefăcut. *Stăpân* nu era un termen tocmai corect în cazul lui, dar era pe-aproape. El şi făclierul se apropiară de o intrare întunecată, şi un străjer luă poziţie de drepţi. Hugh îl plăti pe făclier şi se întoarse spre străjer pentru a-şi spune numele. Străjerul îi aruncă o privire curioasă şi îl lăsă să intre. O intrare ciudată pentru un duce. Dar şi Hugh era un duce ciudat. Înăuntru întâlni un valet care îl aştepta.

— Pe aici, Excelenţă.

Hugh îl urmă pe valet printr-un pasaj. Spre deosebire de partea din faţă a palatului, pe coridoare nu existau covoare, iar pereţii erau vopsiţi simplu. Valetul deschise uşa de la capătul culoarului şi îl dirijă spre un birou spunând:

— Ducele de Kyle.

Un bărbat crăcănat cu pantaloni purpurii, halat de casă albastru-închis şi scufie se întoarse spre el dinspre şemineul în faţa căruia se plimbase în sus şi în jos.

— La naiba, Kyle, ţi-a luat mult să ajungi.

Hugh ridică dintr-o sprânceană.

— Am venit de îndată ce am primit mesajul tău, Shrugg. Se uită la valet. Adu, te rog, nişte ceai. Şi ceva de mâncare.

Valetul ieşi în grabă.

— Iertare, Excelenţă. Copernicus Shrugg clătină din cap. Era un bărbat de vârstă mijlocie, dar tot timpul arătase mai degrabă ca un moşneag. Urechile i se iţeau de o parte şi de alta a capului ca toartele unui urcior, iar capul îi era rotund, ridat şi chel, şi îi stătea drept pe umeri de parcă nu ar fi avut gât. Se uită lung la Hugh cu ochii albaştri injectaţi. E chestia asta afurisită. A trebuit să *îl* trezesc, şi ştii că nu i-a plăcut asta niciodată.

Priviră amândoi spre etaj, unde se aflau apartamentele regale, undeva deasupra lor. Hugh îşi

întoarse din nou privirea spre Shrugg.

— Cum o mai duce regele?

Practic, regele era tatăl lui Hugh, deşi nimeni nu amintea asta vreodată.

— Vorbeşte în franceză, răspunse Shrugg. Şi-a pierdut minţile. Mulţumesc lui Dumnezeu că te-ai întors în Londra – nu ştiu pe cine altcineva aş fi putut chema.

Hugh ridică din sprâncene. Chipul lui Shrugg se întunecă.

— Chiar dacă circumstanţele întoarcerii tale de pe continent sunt triste. M-a întristat vestea morţii ducesei tale.

Hugh îşi încleştă maxilarul şi încuviinţă din cap.

— E vorba despre prinţ?

Prinţul de Wales – pe care Hugh îl întâlnise doar o dată. El şi regele se detestau reciproc.

— Nu şi de data asta, spuse Shrugg cu amărăciune şi îi întinse o scrisoare.

Hugh o luă şi se duse la birou, unde ardeau mai multe lumânări, înclină scrisoarea ca să cadă pe foaie lumina lumânării şi citi:

Dragă domnule Shrugg.

Sper că aţi avut o noapte liniştită, pentru că mă îndoiesc că veţi mai avea parte de o alta asemenea. Permiteţi-mi să fiu direct: anumite scrisori care îl privesc pe W. au intrat în posesia mea şi, dacă le-aş face publice, ar aduce o mare ruşine şi, în cele din urmă, căderea gentlemanului căruia îi serviţi. Desigur, sunt cât se poate de dornic ca acest lucru să nu se întâmple. Şi, pentru a evita acest teribil eveniment, nu am decât o cerere: să primesc recunoaşterea publică în Hyde Park, într-un moment asupra căruia vom conveni împreună.

Doar atât vă cer, aveţi cuvântul meu.

Rămân umilul dumneavoastră servitor etc.

M.

Hugh citi prima oară scrisoarea rapid, apoi o reciti încet. Ridicând privirea, observă că o ceaşcă de ceai fusese pusă pe birou în faţa lui.

— Mulţumesc, spuse el luând o gură de ceai. „M”?

— Ducele de Montgomery, spuse Shrugg.

— A avut grijă să nu se semneze cu numele. Un şantajist care ştie să fie circumspect în scrisori. W este iniţială prinţului William.

Prinţul William, duce de Cumberland, era al doilea fiu legitim al regelui. Hugh nu îl întâlnise niciodată pe băiat.

— Fără îndoială.

Shrugg se aşeză greoi pe scaunul din spatele biroului, ţinându-şi ceaşca de ceai.

— Nu ne-a mai făcut niciodată probleme. Mă rog – făcu un gest sugestiv –, amante şi tot tacâmul, dar nimic ieşit din comun pentru un tânăr de vârsta lui. Şi acum asta…

Hugh se încruntă.

— Ce vârstă are acum?

— Douăzeci de ani, şi tocmai ce-a primit postul de colonel al Primului Regiment de Infanterie, spuse Shrugg. I-a plăcut dintotdeauna tot ceea ce este legat de război.

Hugh îl privi atent pe Shrugg.

— Deci nu ai idee despre ce poate fi vorba?

Shrugg tăcu preţ de câteva clipe, învârtind ceaşca între degete.

— Au existat ceva zvonuri, însă doar zvonuri, atenţie. Ceva despre o societate secretă.

Hugh pufni şi se ridică, dezmorţindu-se.

— Shrugg, zi-mi că nu m-ai scos din pat pentru o afurisită de societate secretă. Orice băiat care a studiat la Cambridge sau la Oxford – până şi orice angajat al vreunei cafenele londoneze – este membru a ceva ce el consideră a fi o societate secretă.

Dar expresia lui Shrugg era cât se poate de serioasă.

— Nu, Excelenţă. Asta este altceva. Membrii acestei

societăţi sunt în vârstă. Îşi spun Lorzii Haosului. Se zice că fiecare membru are un delfin tatuat undeva pe corp, iar lucrurile pe care le fac…

Shrugg făcu o grimasă şi-şi feri privirea.

— Ce?

Shrugg se întoarse spre el.

— Copii. Au fost şi copii implicaţi.

Preţ de o clipă, Hugh nu spuse nimic. Kit şi Peter erau în siguranţă în patul lor, acasă. Kit dormea cu picioarele dezvelite, iar micuţul Peter ţinea în braţe o batistă care aparţinuse mamei sale. Trase aer în piept, asigurându-se că vocea îi este calmă şi neutră.

— Vrei să spui că s-ar putea ca prinţul William să fi făcut ceva cu aceşti Lorzi ai Haosului? Ceva ce implică şi copii?

— Nu ştiu, spuse Shrugg. De-aia ţi-am cerut să vii. Avem nevoie să găseşti dovezile pe care le deţine Montgomery şi să te asiguri că sunt distruse. Pentru totdeauna.

Capitolul 2

La naşterea regelui, medicul regal privi în ochii acestuia, în gura şi ochii lui şi spuse că totul era în regulă. Dar, când îşi puse urechea pe pieptul micuţ al bebeluşului… nu auzi nimic…

din *Regele fără Inimă*

Inelul cu chei al lui Bridget îi zdrăngăni la talie când intră în bucătării, în jurul orei zece a dimineţii următoare. Servitorii erau în picioare de la cinci dimineaţa, şi parterul fusese curăţat şi aerisit. De fapt, majoritatea angajaţilor tocmai ce îşi terminaseră ceaiul de dimineaţă.

— Bună dimineaţa, doamnă Bram, o salută ea pe

bucătăreasă, o femeie cu judecată, de vârstă medie, cu păr sur şi creţ.

— Doamnă Crumb. Bucătăreasa ridică privirea spre ea. Am înţeles că Excelenţa Sa este aici.

— Aşa este, spuse Bridget, încercând să ignore senzaţia de panică pe care o resimţi la auzul numelui. Sper că veţi reuşi să îi pregătiţi ambele mese astăzi, în ciuda faptului că v-am anunţat atât de din scurt.

— Nicio problemă, răspunse doamna Bram. Am primit un pui azi-dimineaţă care merge de minune la supă, iar pentru masa de prânz o să am grijă să bag la cuptor o plăcintă cu peşte, în caz că doreşte.

— Excelent.

Bridget încuviinţă din cap, deşi nu se îndoise niciodată de doamna Bram. Rareori avusese ocazia să lucreze cu o bucătăreasă atât de competentă.

Bridget traversă bucătăria, în timp ce valeţii şi servitoarele se întorceau la treabă. Lângă uşa din spatele bucătăriei se afla o masă, şi pe masă era un vas din alamă, cu o farfurie pusă invers deasupra. Bridget luă vasul şi ieşi prin spate, închizând uşa. Îşi simţi umerii puţin mai relaxaţi. Stătea într-un puţ îngust de cărămidă, pentru că bucătăria se afla, evident, la subsol. O scară micuţă dădea în grădină, şi din grădină începea o cărăruie care ducea la grajdurile din spatele reşedinţei Hermes, dar asta n-o interesa deocamdată pe Bridget. Un terier brun-cenuşiu stătea pe cărare şi, de îndată ce o văzu pe Bridget, se gudură la picioarele ei şi lătră de bucurie.

— Şşştt, îi spuse ea – nu că acestuia i-ar fi păsat.

Aşeză farfuria de alamă pe jos, dădu capacul la o parte şi scoase la iveală resturile de mâncare pe care i le păstrase doamna Bram. Câinele dădu iama în mâncare de parcă ar fi fost lihnit, ceea ce, din păcate, nu era imposibil.

— O să te îneci, îi spuse Bridget cu asprime.

Căţelul nu o ascultă. Nu o asculta niciodată, oricât de serioasă era vocea pe care-i vorbea. Bărbaţii adulţi – valeţii – o ascultaseră întotdeauna, dar nu şi acest vagabond

jigărit. Bridget îşi muşcă buza. Cine ar mai hrăni câinele dacă ea ar pleca de la reşedinţa Hermes? Poate că doamna Bram – dacă şi-ar aminti –, dar bucătăreasa era o femeie ocupată, cu foarte multe treburi pe cap. Câinele termină de mâncat şi linse farfuria atât de entuziasmat, că o răsturnă cu un zăngănit. Bridget îl certă şi se aplecă pentru a o ridica. Câinele îşi băgă nasul bont pe sub mâna ei, şi Bridget se trezi că îl mângâie pe cap. Blana îi era mai degrabă sârmoasă decât mătăsoasă, aproape slinoasă, dar avea ochi căprui şi aveai senzaţia că îţi zâmbeşte atunci când ţinea gura deschisă, cu limba atârnându-i. Era foarte, foarte drăguţ. Bridget nu avusese dreptul la un căţel în copilărie. Tatăl ei adoptiv fusese păstor şi considera câinii ca fiind animale de fermă. Prin urmare, nici nu se pusese vreodată problema unui câine, mai ales pentru ea, pentru *puiul de cuc.* Menajerele şi servitoarele nu aveau dreptul la animale de companie. Uneori, puteau avea o pisică, dar numai pentru a prinde şoarecii din bucătărie, însă aceasta era considerată animal de muncă. Câinii erau făpturi murdare, necesitau mâncare şi spaţiu, ceea ce ea practic nu avea. Bridget se aplecă şi se încruntă la câine.

— Hai acum, pleacă!

Câinele se aşeză şi dădu încet din coadă, măturând dalele de piatră. Una din urechiuşe îi era ciulită, în timp ce cealaltă îi atârna.

Bridget îşi dorea…

În spatele ei, cineva deschise uşa de la bucătărie.

— Doamnă Crumb?

Se întoarse brusc.

— Da, sosesc acum.

Bridget se grăbi în bucătărie fără să privească înapoi. Bob, unul dintre valeţi, se uită la ea temător.

— Domnu’ vrea să vorbească cu dumneavoastră.

Oare o chema pentru a o concedia la lumina zilei?

Bridget îşi îndreptă spatele şi îşi netezi şorţul.

— Excelenţa Sa vrea să îmi vorbească, îl corectă ea.

Nu îi lăsa niciodată pe servitori să folosească un

limbaj neadecvat în privinţa angajatorilor lor, nici măcar în bucătărie, între ei.

— Excelenţa Sa, zise Bob şi roşi.

Deşi era foarte înalt, nu putea să aibă mai mult de douăzeci de ani şi era proaspăt venit de la ţară.

— Dar, doamnă…

— Da?

— Ducele nu e singur.

— A!

Deci asta era ceea ce îl supăra pe băiat. Săracul. Urma să se obişnuiască în curând cu excesele carnale ale aristocraţiei.

— Ştiu, dragule!

Cineva pufni în spatele ei, şi Bridget se întoarse brusc.

Cal, cel mai arătos dintre valeţi – unul dintre cei pe care ea nu îi trimisese să care apa pentru baia ducelui – avea buza de sus răsucită într-o expresie de dispreţ.

— Este un diavol în călduri!

— Gata, de-ajuns!

Bridget nu ridică vocea, dar nici nu trebuia – toţi cei din bucătărie tăcură la tonul ei dojenitor.

— Ducele este stăpânul nostru şi vom vorbi despre el respectuos. Oricine nu se conformează este bine-venit să caute de lucru în altă parte. E clar?

Îi privi pe toţi în ochi. Apoi înclină din cap şi ieşi din bucătărie. Poate că era ultimul ei ordin, dar nu putea lăsa o casă cu servitori neascultători. Nici măcar casa *lui.*

Bridget îşi croi drum pe un hol lăturalnic şi urcă pe scara servitorilor spre etajul superior, temătoare, dându-şi vag seama că-i tremurau mâinile. Nu îi plăceau schimbările. Nu îi plăcea să fie nevoită să găsească mereu un nou loc pe care să-l numească „acasă” – deşi, bineînţeles, niciunul nu reprezenta cu adevărat *casa* ei –, dar asta era natura muncii ei. Ea alesese această viaţă şi era mândră de ceea ce reuşise. De cât de departe ajunsese şi de poziţia pe care o obţinuse.

Gata. Reuşi să se controleze, şi mâinile încetară să îi

mai tremure.

Şi oare Bob chiar credea că nu era la curent cu faptul că George, unul dintre valeţi, îi adusese ducelui două curtezane cu o seară înainte? O bună menajeră – şi Bridget se considera cea mai bună – era la curent cu *tot* ce se întâmpla pe domeniul ei.

Indiferent de cât de sordid era totul.

Uşa de la dormitorul ducelui era închisă, aşa că ciocăni înainte să intre.

— Bună dimineaţa, Excelenţă.

Ducele era tolănit, complet gol, din câte putea vedea ea, între două femei la fel de dezgolite. Cel puţin una din ele era dezbrăcată. Una din ele, o blondă, îşi luă mâna de pe duce şi se uită miratăla Bridget. Cealaltă – o brunetă slabă – ieşi de sub plapuma somptuoasă din catifea albastră, ştergându-şi discret gura.

— Îmi cer scuze, murmură bruneta, de parcă ar fi râgâit la masă.

Bridget nu o luă în seamă. Nu era vina curtezanei că Bridget o vedea dezbrăcată. Excelenţa Sa îşi deschise ochii albaştri. Fereastra dormitorului dădea spre grădinile interioare, şi o altă servitoare trăsese deja draperiile. În lumina dimineţii, cu o rază de soare strălucindu-i pe bărbie şi cu pletele revărsate pe umeri, era cu adevărat frumos. Asemenea unui zeu grec. Aproape că îţi venea să crezi că merita tot ce avea, bunăstarea, statutul şi toate lucrurile pe care le acumulase, toate acestea parvenindu-i mulţumită unui simplu accident la naştere.

Aproape.

— Doamnă Crumb, murmură el. Ce zi încântătoare, nu-i aşa?

— Într-adevăr, Excelenţă.

— Şi cu aşa o companie plăcută, continuă el, luându-le în braţe pe partenerele de pat.

Spera că nu avea să fie nevoită să comenteze o asemenea afirmaţie – deşi nu avea de unde şti. Cândva fusese invitată să se alăture în pat unui cuplu format dintr-

un baron bătrân şi una dintre servitoarele acestuia. Refuzase oferindu-le un încălzitor de pat, şi-n dimineaţa următoare îşi făcuse bagajele.

Fusese unul dintre locurile de muncă unde stătuse cel mai puţin.

— Mi s-a spus că aveţi nevoie de mine, Excelenţă, îi aminti ea, ţinându-se de încheieturile mâinilor pentru a ascunde tremurul care tocmai reîncepuse.

Înainte să lucreze la reşedinţa Hermes, multe ducese şi aristocrate o doriseră.

— Sunteţi atât de practică, murmură el, punându-şi capul pe perna din mătase de pe pat, ca să admire baldachinul de un albastru precum cerul.

Pe care ea îl considerase întotdeauna cam vulgar.

— Cred că pentru o menajeră este un lucru bun să fie practică, spuse el.

— Da, aşa este, Excelenţă.

— Şi totuşi, găsesc că este… îşi ridică braţul gol deasupra capului şi-şi roti mâna în aer. Este cumva enervant.

— Îmi cer scuze, Excelenţă, spuse Bridget cu toată politeţea de care era capabilă.

— O, nu e nevoie să îţi ceri scuze, spuse mieros ducele. Nu putem lupta împotriva propriei firi, oricât de enervant ar fi pentru ceilalţi.

Ochii lui albaştri se îndreptară brusc spre ea, duri şi neiertători, şi Bridget simţi că se sufocă sub privirile prădătorului. Era ca şi cum ar fi privit în ochii a ceva inuman, venit parcă din alt univers. Simţi o durere în piept în vreme ce-l privea, cu respiraţia încă blocată în plămâni, dar simţi şi o durere între picioare. Îşi dădu seama că sub şorţ, sub lâna rochiei, sub corset, sfârcurile i se întăriseră.

Apoi inspiră, umplându-şi plămânii de aer, în timp ce el o privea în continuare cu ochii pe jumătate închişi, ceea ce îi provocă o stare de exaltare, de parcă ar fi fost aruncată mănuşa. De parcă ar fi fost adversari cu forţe egale pe câmpul de luptă.

Ceea ce era complet ridicol.

Poate că nu ar fi trebuit să bea şi a treia ceaşcă de ceai de dimineaţă.

— Mă întreb pentru cine lucrezi, doamnă Crumb, şopti el.

— Pentru Excelenţa Voastră, desigur, răspunse ea susţinându-i privirea.

El pufni.

Simţi o picătură de transpiraţie alunecându-i pe şira spinării.

— Acum gata, puteţi pleca, ispitelor! strigă ducele, trezit brusc la viaţă.

Sări din pat şi luă o pungă de pe masă, din care turnă o cantitate considerabilă de monede în palmele celor două femei care chicoteau. Le scoase iute pe uşă dezbrăcate şi zâmbitoare, cu hainele şi pantofii în mâini.

Bridget se apropie de uşă şi-i făcu semn valetului, care avea ochii mari de uimire. Îi dădu instrucţiuni lui Bob să le conducă pe femei spre ieşire pe uşa servitorilor, după ce se îmbrăcau cum se cuvenea. Când se întoarse în dormitorul ducelui, acesta o privi ironic.

— Eşti o femeie foarte pedantă, doamnă Crumb.

— Îmi veţi mulţumi atunci când veţi constata că bunurile nu v-au dispărut, Excelenţă.

— Oare?

Se îndreptă gol spre birou şi se aplecă peste el, ceea ce îi oferi doamnei Crumb o privelişte scandaloasă a posteriorului său musculos. Se vedea un fel de semn închis la culoare pe partea stângă. Dumnezeule, părea a fi un tatuaj. Ce?

— Am gusturi lamentabile uneori. Poate nu ar fi rău ca unele dintre lucrurile mele să dispară, rosti el tărăgănat, şi ea îşi ridică destul de târziu privirea, constatând că el se întorsese din nou spre ea. La naiba! Te uiţi la fundul meu?

Deschise gura, dar îşi dădu seama că nu ştia ce să răspundă. Urma să o concedieze sau nu?

— Eu…

— Da?

Făcu un pas spre ea.

Fu brusc copleşită de ceea ce reuşise până atunci să ignore cu succes. El. Era. *Gol.*

Umerii îi erau largi, pieptul luminat de două sfârcuri roz, între care se zăreau câteva fire de păr aurii. Torsul lui se îngusta într-un V şi cobora spre talia zveltă, unde se afla un buric nu foarte adânc. O linie subţire formată din fire mai întunecate de păr ducea spre zona genitală. În timpul aşa-zisei absenţe, Bridget îi studiase cu atenţie portretul atârnat lângă pat. Îşi spusese că dimensiunile bărbăţiei fuseseră exagerate.

Dar nu era aşa.

Mădularul îi atârna, arămiu şi sănătos, între coapsele musculoase. Testiculele îi erau acoperite cu un puf uşor şi arătoase – dacă aşa ceva se poate numi *arătos* –, iar picioarele îi erau drepte şi frumoase. Până şi labele picioarelor erau superbe, cu degete lungi, arcuite. Întocmai cu acele degete îi atinse fustele, şi constată brusc că ducele se postase mult prea aproape de ea, cu un zâmbet răutăcios pe chip.

— O, doamnă Crumb, ce privire, murmură el, cu voce profundă, cuceritoare, pieptul lui dezgolit lipindu-se de şorţul ei alb. Nu ştiu dacă să îmi păzesc bijuteriile – privirea lui coborî spre buzele ei – sau să te sărut.

— Nu se cuvine să mă îmbrăţişaţi, spuse ea repede, cu vocea mai gâtuită decât ar fi trebuit să fie.

Ducele îşi înălţă capul, ridică din sprânceană, cu buzele răsucite a zâmbet, şi se aplecă şi mai aproape de ea, parcă analizând cele auzite.

— Nu se cuvine? şopti el fierbinte aproape de buzele ei, iar ea îşi dădu seama că îşi închisese ochii. O, Dumnezeule, ea…

Cineva ţipă, şi Bridget fu convinsă că nu ea. Deschise ochii şi se trase brusc înapoi, din păcate cu prea puţină demnitate. Un tânăr subţirel stătea în cadrul uşii. Purta o haină maro, îngrijită, vestă şi pantaloni, dar avea un fel de

turban roşu-gălbui înfăşurat în jurul capului.

— Ah, Mehmed, iată-te, spuse ducele, de parcă ar fi fost obişnuit să fie deranjat atunci când era dezbrăcat şi îmbrăţişa o femeie care, Dumnezeule, era excitată toată.

Bridget îşi luă privirea de la podoabele ducelui, care decisese să se arate în toată splendoarea. Faţa îi ardea, şi se abţinu să nu-şi ducă mâinile la obraji. Tânărul de la uşă era la fel de ruşinat ca ea. Ţinea în mână un urcior cu apă, dar se retrase uşor.

— ’mneavoastră cu târfa, domnule duce, eu plecat.

În spatele băiatului apăru valetul ducelui, Attwell, la fel de uimit de scenă.

Ducele de Montgomery – singura persoană care nu era ruşinată – izbucni în râs.

— Nu, nu, Mehmed. Târfele, cel puţin *ale mele,* poartă haine mult mai frumoase decât astea.

Şi arătă insultător spre straiele lui Bridget. Buzele ei se schimonosiră, şi se trezi la realitate.

— Cine e?

— Mehmed, după cum am spus.

Atât Mehmed, cât şi Attwell intrară în cameră. Băiatul puse cu atenţie urciorul pe masă, şi Attwell se îndreptă spre garderobă.

Mehmed este un adept al lui Mahomed şi, fără-ndoială îşi va găsi locul în iad, dacă e să le dăm crezare filosofilor creştini. Bineînţeles, poporul *lui* consideră că *noi* vom sfârşi în iad, prin urmare bănuiesc că toţi vom sfârşi într-un fel de Babei. Le-am cerut lui Mehmed şi Attwell să mi se alăture la reşedinţa Hermes şi să părăsească hanul în care locuiesc.

— Dar…

Bridget se încruntă.

Îl întâlnise deja dimineaţă pe Attwell, în bucătărie. Ducele se uită la ea, apoi îi zâmbi într-un fel care o deranjă.

— Doamnă Crumb, nu ai sesizat prezenţa lui Mehmed în casă, nu-i aşa?

— Eu…

— Şi nu îţi place să *nu* fii la curent, nu-i aşa?

Rânji la ea şi-şi ridică mâinile pentru ca Attwell, în sfârşit, slavă Domnului, să-l ajute să îmbrace un halat cu o broderie aurie-verzuie în formă de dragon pe spate.

— Este datoria mea să ştiu cine intră în reşedinţa Hermes, Excelenţă, spuse Bridget.

— Dar nu ai ştiut că este aici, nu? întrebă ducele cu voce vioaie. Dacă stau bine să mă gândesc, nu mi-ai spus niciodată numele dumitale de botez, doamnă Crumb.

— Aşa este, răspunse ea, mobilizându-se.

Bărbatul era diavolul în persoană, dar ea nu degeaba era cunoscută drept cea mai bună menajeră din Londra.

— Când l-aţi adus pe Mehmed?

— A venit cu mine odată cu întoarcerea mea în Anglia, anul trecut, răspunse ducele. Dar apoi s-a îmbolnăvit în timp ce traversa canalul, aşa că l-am lăsat la casa mea din Bath să se refacă. Attwell l-a adus în Londra în luna septembrie.

Bridget strânse din buze. Băiatul părea destul de sănătos acum.

— Excelenţă, Mehmed va locui la reşedinţa Hermes?

— O, cred că da, spuse ducele, făcând ochii mari cu pretinsă inocenţă. Cum altfel mi-ar putea servi drept catamit[1]?

Attwell, care aranja hainele ducelui pentru ziua respectivă, se înecă. Bridget se gândi că valetul nu era de condamnat. Ea îl privi pe duce încruntată. El îi zâmbi nevinovat.

— Ce este *catamit*? întrebă Mehmed.

Era un băiat adorabil, cu ten fin, ochi mari căprui şi dinţi albi. Era ocupat la o măsuţă cu asamblarea ustensilelor de bărbierit pentru duce.

— Un catamit este o persoană căreia îi plac pisicile[2],

---

1 Catamitul era, în Grecia Antică, un tânăr puber care servea preferinţelor homosexuale ale bărbaţilor adulţi, (n.tr.)

2 Ducele foloseşte un joc de cuvinte intraductibil în limba română. „Cat“ în limba engleză înseamnă „pisică“, (n.tr.)

răspunse Montgomery, trăgându-şi un scaun şi aşezându-se în mijlocul încăperii.

— Îmi plac pisicile, răspunse Mehmed prompt.

Turnă apa caldă din urcior într-un lighean, umezi o cârpă, o stoarse şi o puse uşor pe jumătate din faţa ducelui. Bridget îşi drese vocea.

Habar nu avea de ce o invitase ducele în cameră – dacă nu pentru a o concedia dar avea multă treabă.

— Mehmed, eu sunt doamna Crumb, menajera. Când ai…

— Bună ziua, o întrerupse Mehmed păşind curajos înainte şi făcând o plecăciune, partea de sus a corpului ajungând aproape paralel cu podeaua, braţele-i fiindu-i lipite de corp.

— Hmm… Bridget clipi în timp ce tânărul se îndreptă de spate, zâmbindu-i. Da, bună ziua… Eu…

— Eu sunt bine, spuse Mehmed, foarte tare, şi Bridget observă că ducele râdea sub cârpa umedă.

Attwell, în schimb, părea că ignoră evenimentele. Bridget îl considera un bărbat foarte flegmatic.

— Mă bucur că eşti bine, spuse Bridget încet, dar prompt. După ce termini cu bărbieritul ducelui, vino, te rog, la bucătărie. Am să îţi vorbesc cu această ocazie despre locul tău la reşedinţa Hermes.

Dădu să plece.

— Nu aşa repede, interveni afurisitul ei angajator, smulgându-şi cârpa de pe faţă. N-am terminat încă.

Bridget respiră adânc. Apoi iar. Şi iar. Apoi se întoarse spre el, cu un zâmbet politicos.

— Cum v-aş putea fi de folos, Excelenţă?

— Uită-te puţin la astea, spuse bărbatul înnebunitor, arătând cu mâna spre birou.

Bridget se uită şi observă, pentru prima dată – înainte fusese distrasă de prea multe nuditate masculină –, o grămăjoară de bijuterii. Sesiză că ducele o privea insistent, în timp e Mehmed îi săpunea faţa. Ochii lui albaştri se uitară spre ea, strălucitori.

— Nu muşcă, te asigur.

Bombăni în barbă şi se duse la biroul pe care se aflau două coliere, foarte extravagante. Genul pe care le-ar purta o ducesă sau o regină. O servitoare nu ar putea atinge aşa ceva decât atunci când le-ar pune la gâtul vreunei lady. Altfel, cineva cu statutul lui Bridget nu ar avea niciodată motiv să atingă asemenea splendori. Primul colier era încrustat cu diamante şi safire, amestecate într-o grămăjoară strălucitoare. Celălalt părea încrustat cu rubine şi perle uriaşe, printre care se găseau şi opale şi alte pietre preţioase mai micuţe. Se uită la ele întrebându-se de unde sosiseră. Din India, poate? Sau din minele Persiei? Iar perlele? Ce mări exotice traversaseră? Se luptaseră, oare, piraţii pentru ele?

— Care îţi place mai mult? întrebă ducele în spatele ei, oprind-o din cugetările ei caraghioase. Te întreb pentru că aş vrea să îi ofer unul dintre ele logodnicei mele.

Se uită la el.

— Urmează să vă căsătoriţi?

Ţinuse ochii închişi în timp ce Mehmed îl bărbierea cu grijă, dar în acel moment îi deschise.

— O, da.

— Cu cine? întrebă ea fără să se gândească.

Ce fel de femeie ar alege ducele ca să-i fie consoartă? O aristocrată, fără îndoială. Dar dincolo de asta? Nu-şi putea imagina. Îşi dorea o femeie uşor de condus? Una renumită pentru frumuseţe şi înţelepciune? Sau nici măcar nu îi păsa de asemenea lucruri?

— Mă rog, încă nu am informat mireasa şi chiar cred că ar trebui să afle înaintea menajerei mele, nu?

Oare o tachina? Cu siguranţă. Nimeni – nici măcar aristocraţii nebuni – nu proceda în felul acesta.

— Ei bine?

Se uită el la ea, mieros ca o pisică prea obosită pentru a se mai juca cu un şoarece.

Bridget clipi.

— Mă scuzaţi?

Bridget clipi.

— Care îţi place, doamnă Crumb? întrebă el încet – de parcă *ea* ar fi fost cea care se purta ciudat.

Bridget i-ar fi putut răspunde că nu *prea* se cuvenea ca o menajeră să aleagă bijuteriile unei ducese – dacă el vorbea într-adevăr serios –, dar ce sens ar fi avut?

În schimb, se aplecă peste birou şi examină colierele cu grijă.

— Le poţi atinge, spuse el. Le poţi lua în mână dacă doreşti.

Îl ignoră, dar îndreptă fiecare din coliere. Cel cu rubine era fără îndoială mai ţipător, cu multe şiruri de perle şi nestemate. Îl luă pe cel cu safire.

— Acesta.

— Bun, spuse el. Voi cere ca acela cu safire să fie returnat şi-l voi păstra pe cel cu rubine pentru viitoarea soţie.

Bridget se uită la el. El aştepta zâmbind, dar ea învăţase să fie calmă şi să-şi muşte buzele – *cu putere* – încă de la o vârstă fragedă.

Puse încet colierul înapoi pe birou.

— Asta e tot, Excelenţă?

— Da, da. Poţi pleca să lustruieşti scările sau ce altceva ai de făcut.

Îşi reţinu o remarcă iraţional de iritată – el îi punea la *grea* încercare stăpânirea de sine –, apoi se întoarse să plece. Lanţul de chei din talia ei zornăi uşor.

— L-ai primit de la iubit?

Se opri şi se uită la el, cu foarte mare grijă, ca să nu se mişte.

Ducele arătă spre lanţ.

— Iubitul dumitale este cel care ţi-a oferit această bijuterie de excepţie? Nu şi-a permis şi el măcar un inel sau un pandantiv pe care să ţi-l atârne între sâni? Pun rămăşag că se ascund nişte sâni încântători în spatele lânii şi corsetului.

Bridget se uită la lanţ. Era făcut din oţel, dar piesa

centrală era o sferă emailată albastră cu roşu, foarte drăguţă. Din el atârnau alte patru lanţuri, fiecare având o piesă smălţuită similară cu cea mare. De unul dintre lanţuri erau prinse un set de chei, o foarfecă, un cuţitaş ascuţit foarte mic, precum şi ceasul ei. Nu toate servitoarele deţineau asemenea lanţuri, dar multe aveau. Cu toate că doar puţine aveau unul la fel de frumos ca al ei. Iar el avea dreptate: fusese un cadou. Îi întâlni privirea şi speră ca a ei să nu exprime nimic.

— Asta este tot, Excelenţă? Mă tem că trebuie să mă ocup de treburile mele.

Uşa se deschise în spatele ei.

— Excelenţă, aţi primit o scrisoare.

Bob trecu pe lângă ea în mare grabă şi îi dădu scrisoarea ducelui, care o şi deschise. Apoi spuse ceva într-o altă limbă, iar Mehmed se îndepărtă imediat de el. Ducele privi în cameră, dar păru a nu vedea pe nimeni.

— Sora mea se mărită cu un afurisit de *neica-nimeni.*

*

Val îşi puse tricornul pe cap, apoi se urcă în palanchinul care înaintă legănându-se pe străzile Londrei. Era un risc să iasă pe stradă în plină zi, înainte ca regele să se conformeze cerinţelor din scrisoare, dar nevoia o cerea. Pur şi simplu nu putea să o lase pe draga lui Eve să se mărite cu Asa Makepeace. Bărbatul era un escroc, proprietarul de la Harte Folly, o grădină de plăceri pentru care însuşi Val făcuse o poliţă de asigurare din motive doar de el ştiute, şi, mai mult decât atât, Makepeace era şi fiul unui fabricant de bere. Val o lăsase pe sora lui vitregă să se ocupe de finanţele lui în timpul presupusei sale absenţe din oraş. Privind în urmă, fusese evident o greşeală. Eve era o femeie timidă. O femeie care îşi petrecuse tinereţea ascunsă de lume, traumatizată de trecutul lor comun. E adevărat, putea fi foarte încăpăţânată atunci când voia, dar nu ar fi trebuit să o lase niciodată să-l înfrunte pe

Makepeace. Mai mult ca sigur o copleşise cu personalitatea lui. Dumnezeu ştie ce îi făcuse Makepeace pentru a o convinge să îl ia de soţ. Val bombăni pentru sine atunci când palanchinul o coti pe o stradă liniştită şi se îndreptă spre casă. Se dădu jos din palanchin şi bătu arogant la uşă cu bastonul. Uşa fu deschisă de un bărbat înalt, de origine africană, îmbrăcat în uniformă şi purtând o perucă. Numele lui era Jean-Marie Pépin şi fusese angajat de Val pentru a o proteja pe Eve.

— Excelenţă, spuse Jean-Marie cu voce joasă şi cu chipul lipsit în mod curios de expresivitate.

Pentru o clipă, Val avu ciudata senzaţie că Jean-Marie nu avea să-l lase să intre.

Ridică dintr-o sprânceană, cu un aer ducal.

Valetul încuviinţă din cap în tăcere şi se dădu înapoi, deschizându-i uşa lui Val.

— Este în salonaşul ei.

Val înclină scurt din cap şi urcă scările grăbit, deschise uşa şi intră în universul lui Eve.

— Ce diavol te-a posedat, fată dragă, de… La *naiba,* ce e asta?

Odată cu intrarea lui în cameră, un câine uriaş – şi îngrozitor de urât – se ridicase, într-o manieră nu foarte prietenoasă.

— Este câinele meu, Henry, rosti Eve din spatele biroului, cu aceeaşi veselie cu care ar fi anunţat că era vreme bună afară.

Val se uită urât la ea. Din câte ştia el, sora lui se temea teribil de câini.

— Tu nu *ai* un câine.

Eve ridică din sprâncene. În ciuda legăturii de sânge şi a faptului că tatăl lor era un bărbat blond cu ochi albaştri, Eve era mai degrabă o femeie banală, cu un nas mare, asemenea mamei ei.

— Acum am.

Păşi pe lângă bestie, fără să-şi ia ochii de la ea.

— Şi asta nu e tot ce ai în momentul ăsta, din câte am

auzit…

Se uită la el prevăzătoare.

— Când te-ai întors de pe continent, Val? Nu am primit nicio veste cu privire la intenţia ta de a reveni. Îmi propusesem chiar să fac o călătorie să te găsesc.

— Înainte sau după ce te-ai fi căsătorit cu Asa Makepeace? răbufni Val.

— De fapt, după.

Se holbă la ea. Nu reacţiona ca o domnişoară naivă prostită să se însoare cu un aventurier, dar el cunoştea foarte bine povestea surorii ei. Eve nu ar fi acceptat niciodată de bunăvoie să se mărite cu un bărbat ca Makepeace.

— Te-a forţat?

Păru chiar şocată de întrebare.

— Nu, bineînţeles că nu. De ce ai crede aşa ceva?

— Pentru că eşti fiica unui duce, chiar dacă bastardă, şi pentru că Makepeace e un ticălos fără rang. Dacă măritişul e ceea ce îţi doreşti, draga mea, pot să îţi găsesc pe cineva mai bun. Cineva cu un *titlu* nobiliar măcar.

— Nu vreau pe cineva despre care *tu* crezi că e mai bun, spuse Eve, şi chiar ridică vocea.

Obrajii i se înroşiră. Oare Makepeace o drogase în vreun fel? Val auzise poveşti în călătoriile sale despre prafuri care puteau fi folosite pentru a convinge.

— Val! Mă asculţi măcar?

— Da, da, spuse el distras. Unde este marele şef al grădinii plăcerilor?

— Aici.

Val se întoarse când auzi vocea bărbatului. Asa Makepeace stătea în faţa uşii, solid şi voinic, îmbrăcat cu pantaloni şi cămaşă, dar fără vestă, haină, pantofi sau ciorapi. Cu siguranţă abia se dăduse jos din pat.

Din patul lui *Eve.*

Val văzu roşu în faţa ochilor.

Mâna dreaptă îi era în buzunarul hainei, iar cu cealaltă ţinea bastonul. Se îndreptă spre Makepeace, dar simţi

apăsarea unei palme pe piept. Privi în jos. Era Eve, care-l privea fix.

— Orice ai fi pe cale să faci… *nu face!*

Se uită în ochii ei – aceiaşi ochi albaştri că ai lui –, privind şi căutând…

— A fost în patul tău.

— Da, spuse ea, implacabilă, deşi obrajii i se înroşiră iar. A fost în patul meu. Nu m-a rănit niciodată, Val. Dimpotrivă.

Val nu-şi luă ochii de la ea preţ de câteva clipe, apoi îşi îndreptă privirea spre bărbatul care devenise iubitul surorii lui. Makepeace era în pragul uşii. O mişcare isteaţă. Poate că Makepeace cântărea mai mult decât Val, dar, dacă Val şi-ar fi continuat înaintarea către el, l-ar fi lăsat lat într-o baltă de sânge.

— De ce? strigă Val la Makepeace.

— O iubesc.

Val privi cu ochii mijiţi la Makepeace. Scutură din cap, uimit. Dintre toate răspunsurile posibile, nu se aşteptase la aşa ceva. Iubirea… nu conta. Iubirea – aşa cum înţelegea el noţiunea – nu era motiv de căsătorie. Se uită la Eve şi văzu tristeţea ascunsă în ochii ei.

— Este adevărat, Val. Mă iubeşte. Şi eu îl iubesc.

— Deci… te vei căsători cu el, spuse Val precaut.

— Da.

— Ah! Încercă să se gândească la un răspuns. Ceva demn de un frate mai mare, dar nu avea nimic în minte. Mai ai porumbelul acela?

— Val, spuse Eve, ignorând complet întrebarea lui. Ar trebui să vii la nuntă.

El tresări.

— Oare?

Se uită la Makepeace, convins că acesta nu îl voia la nuntă. Dar se părea că nimic nu funcţiona aşa cum se aşteptase.

— Da, spuse Makepeace, şi nici măcar nu părea să o spună din obligaţie.

Oare înnebunise lumea?

— Aţi luat-o razna? întrebă Val, doar ca să fie sigur.

Makepeace pufni. Dar Eve îşi păstră aerul serios.

— Ai părăsit, de fapt, Anglia? Pentru că Asa m-a cerut în căsătorie abia aseară, la Harte's Folly. Sunt sigură că zvonul a circulat prin Londra, pentru că cererea a fost publică, dar, chiar şi aşa, nu aveai cum să te întorci atât de repede de pe continent.

— Bineînţeles că am părăsit Anglia, draga mea Eve, răspunse el privind-o în ochi fără să clipească şi afişându-şi zâmbetul obişnuit. M-am întors azi-noapte şi am aflat vestea de dimineaţă.

Eve afişă o expresie de dezamăgire, şi el simţi o senzaţie ciudată în acel loc gol unde, în cazul altor oameni, s-ar putea ascunde o inimă.

— Necazul este, spuse Eve, că nu am fost niciodată capabilă să îmi dau seama când minţi şi când nu. Nu că ar conta, dar ce mă deranjează este că nu-mi pasă dacă mă minţi sau nu. Iar mie îmi pasă. E adevărat, înainte nu-mi păsa. Sau poate că obişnuiam să îmi spun că nu-mi păsa. Dar, Val, acum chiar îmi pasă, spuse ea privindu-l în ochi.

Se întoarse şi, luându-l de braţ pe Makepeace, părăsi camera alături de logodnicul ei.

Val se gândi că era chiar bine că nu avea inimă.

Pentru că i-ar fi putut fi frântă atunci pe loc.

*

Bridget deschise cu grijă uşa secretă din dormitorul ducelui şi ridică sfeşnicul. Nu ştia cât timp urma să fie plecat ducele – plecase brusc să-şi viziteze sora –, dar nici nu putea scăpa ocazia de a-i cerceta ascunzătoarea. Spaţiul pe care îl descoperi la lumina lumânării era îngust, dar mult mai încăpător decât se aşteptase. O masă micuţă, pe care se afla o casetă de bijuterii, era aşezată chiar lângă uşă, cu un scăunel sub ea. Deasupra mesei se afla un singur raft, plin cu cărţi. Puţin mai încolo de masă era un pat de

campanie, acoperit cu aşternuturi şifonate. Iar dincolo de pat mai era un coridor, prea lung pentru a fi iluminat de flacăra mică a lumânării ei. Dumnezeule! Oare pe câţi metri se întindeau pasajele ascunse din reşedinţa Hermes?

Aşează sfeşnicul pe măsuţă şi privi cu atenţie împrejur. Camera era destul de confortabilă, dar complet nepotrivită pentru un duce – mai ales pentru ducele de Montgomery. Nu şi-l imagina petrecând nici măcar o noapte acolo, darămite luni întregi. Desigur, dacă nu cumva era alt gen de bărbat decât crezuse ea. Ideea o tulbură.

Lucra de trei luni în casa ducelui, şi, chiar dacă, teoretic, acesta lipsise timp de trei luni fără două săptămâni, ei îi plăcea să creadă că îl cunoştea bine. Ducele de Montgomery era un şantajist ticălos. Malefic şi duplicitar. Nicidecum un bărbat care să merite atenţia ei mai mult decât la nivelul îndatoririlor casnice.

Şi, cu toate astea, încă de dimineaţă se gândea destul de mult la el. Posteriorul acela musculos, acei ochi de prădător şi felul în care îşi arcuise buzele chiar înainte să se aplece spre ea, de parcă ar fi vrut să o sărute… Bridget îşi strânse buzele şi se concentră asupra misiunii ei, amintindu-şi că nu avea prea mult timp la dispoziţie. Trase scăunelul de sub masă şi se aşează, apoi observă un mic disc din lemn fixat de perete, cu un cui bătut în partea de sus. Îl mişcă, iar discul scoase la iveală un vizor. Bridget se opri pentru o clipă şi apoi se aplecă în faţă pentru a trage cu ochiul prin acea gaură. Putea să vadă foarte clar până în capătul îndepărtat al dormitorului ducelui, incluzând uriaşul său pat şi biroul.

La naiba! Se trase înapoi, amintindu-şi consternată că la un moment dat auzise un zgomot ciudat în dormitorul ducelui. La momentul respectiv i se păruse că aude un chicot, dar apoi îşi zisese că fusese sunetul scos de un şoarece.

Probabil o credea proastă.

Ei bine, nu îi rămânea altceva de făcut decât să-l păcălească pe Prinţul intrigilor Diabolice. Bridget se uită la

bijuteriile de pe masă, fără să le atingă. Pe aceeaşi masă se afla şi macheta unei corăbii, lungă cât antebraţul ei. Era fără îndoială un obiect scump şi luxos, cu pânze din sidef, carenă din aur şi marinari smălţuiţi care frecau puntea strălucitoare. Din unul din capetele corăbiei ieşea o cheie. Probabil avea un compartiment secret. Bridget învârti cheia. Auzi imediat un clic şi sunet ca un zbârnâit. Bridget îşi ridică mâna, speriată.

Ce…?

Pe puntea corăbiei, un trompetist în miniatură îşi duse instrumentul la gură, ceea ce făcu să înceapă o muzică zăngănitoare, apoi marinarii începură să se deplaseze pe punte, căpitanul saluta cu sabia şi mici tunuri bubuiau de-o parte şi de alta a corăbiei. Dumnezeule! Corabia începu să înainteze. Tunurile explodară zgomotos şi scoaseră fum. Bridget fu suficient de rapidă încât să o prindă înainte să cadă de pe masă. O ţinu în mâini, cu respiraţia întretăiată, iar căpitanul păru că îi face o mică plecăciune. O maimuţă alergă pe o scară din funie şi îi arătă fundul. Bridget se încruntă la vederea animalului emailat. Apoi aceasta se retrase în poziţia iniţială, iar corabia nu mai scoase niciun zgomot. O puse cu grijă pe masă, temându-se să nu pornească din nou mecanismul, dar nu se întâmplă nimic.

Răsuflă uşurată şi observă o pensetă de aramă pe masă. Lângă pensetă era o farfurioară pe care se aflau multe roţi şi şaibe, de mărime redusă. Cu siguranţă, nu el meşterise corabia. Nici nu îşi putea imagina abilităţile şi banii de care era nevoie pentru a construi un asemenea obiect. Vaporaşul era extravagant, la fel ca ducele, şi totuşi… Ea atinse uşor figurina căpitanului. Era minunat şi uluitor… şi *frumos.* Dacă ea ar fi fost la fel de bogată ca ducele, dacă ar fi avut bani cu care să cumpere orice şi-ar fi dorit… cu siguranţă i-ar fi cheltuit pe o corabie ca asta. Bridget îşi trase mâna înapoi, de parcă s-ar fi opărit.

Ce gând stupid!

Îşi îndreptă atenţia spre restul mesei. Erau şi patru casete încrustate cu nestemate pentru tutun de prizat –

două dintre ele cu imagini indecente pe interiorul capacului. Trei erau goale şi a patra conţinea un fel de unguent parfumat. Bridget se încruntă un pic la cea din urmă şi puse casetele la loc. Trei ceasuri de aur erau îngrămădite lângă o lupă încrustată cu pietre preţioase, şi, lângă toate astea, un briceag. Unul din ceasuri era complet dezasamblat, iar Bridget şi-l imagină pe duce meşterind la ceas, scoţându-i piesele, examinându-le cu ochii lui albaştri şi apoi reasamblându-l.

Oare se plictisise în spatele zidurilor? Fusese nerăbdător? Simţise că se sufoca? Scutură din cap şi îşi reluă cercetările. Câteva peniţe de scris rupte şi o călimară de aur erau dovada că ducele scrisese scrisori în timpul exilului în ascunzătoare, dar, din câte îşi putea da seama, nu mai era niciuna aici. Se uită la raftul de deasupra biroului şi nu-şi putu reţine un zâmbet. Volumele erau aşezate după mărime, formă, vechime şi grad de uzură. Unele erau micuţe şi aurite, absolut minunate. Altele aveau copertele crăpate şi paginile desprinse. Îşi plimbă degetele de-a lungul cotorului şi le scutură cu grijă pentru a vedea dacă nu cumva aveau hârtii ascunse printre pagini. Dădu de un volum micuţ cu ilustraţii ce reprezentau bărbaţi cu turbane cu cap atacând într-un câmp presărat cu flori. O altă carte – destul de veche – era scrisă în latină, iar pe pagina de titlu avea ilustrat un craniu cu oase încrucişate. Fu surprinsă să descopere un volum cu poezii de John Donne, dar nu şi când dădu cu ochii de *Principele* lui Machiavelli, în original. Unul dintre volumele cele mari avea în deschidere o gravură înfăţişând nişte bărbaţi îmbrăcaţi în straie clasice, de-o parte şi de alta a unei hărţi cu insulele Greciei.

Bridget se opri, privind cu atenţie gravura. O... Trasă degetul pe pagină şi găsi Atena, Corintul, Teba şi Marea Egee. Ce nume exotice. Ce nume splendide. Se mai uită preţ de câteva momente, apoi răsfoi mecanic cartea. Nu găsi nicio scrisoare printre paginile ei. Aşeză cu grijă *Istoria războiului peloponeziac* a lui Tucidide pe raft alături de

celelalte volume. Dar în acelaşi timp atinse masa cu cotul şi auzi cum ceva se rostogoli pe jos. Bridget luă lumânarea şi se băgă sub masă, unde văzu o hârtie. Se uită pe partea inferioară a mesei, de care erau fixate două fâşii de lemn subţire. Suficient de late ca să fi ţinut hârtia. O luă şi o duse la lumina lumânării pentru a citi, simţind că i se opreşte inima. Era scrisoarea de recomandare pe care i-o dăduse Lady Amelia Caire. Cea pe care o arătase angajatorului, împreună cu alte scrisori şi documente. Fără să-şi dea seama, îşi atinse boneta de pe cap, dar aceasta era la locul ei. Părul îi era acoperit.

Bridget ridică ochii şi examină camera fără să se mişte, de parcă ar fi fost un iepuraş speriat. Totul părea neatins, ca atunci când intrase, îndreptă corabia, împinse scaunul sub masă şi părăsi ascunzătoarea, nu înainte de a lua lumânarea şi scrisoarea.

Respira greu, dar făcu un efort să iasă cu calm din cameră şi să meargă liniştită pe coridor. Ceilalţi servitori nu trebuiau să-şi dea seama că era tulburată. Se grăbi spre scara principală, prin holul din spate, apoi în bucătării, salutându-i pe doamna Bram şi pe valeţi în trecere. În capătul celălalt al bucătăriilor se afla odaia ei. Intră, închise uşa şi se sprijini de ea. În cameră avea un pat pentru o persoană, un scaun, un rând de cuiere, de care îşi agăţase şalul şi pălăria, şi o comodă. Deasupra se aflau un urcior şi un lighean pentru spălat. Se apropie de comodă şi, folosind una din cheile atârnate de talie, deschise sertarul de sus. Înăuntru erau cele mai preţioase lucruri ale ei – tot ce avea pe lume. O punguţă cu bani. O carte ilustrată din seria *Călătoriile lui Gulliver* şi toate scrisorile ei de recomandare, bine împachetate. Probabil că ducele îi descuiase încuietoarea lacătului de la dulap, aşa cum făcuse şi ea cu biroul lui. Puse scrisoarea de la Lady Caire peste celelalte şi se uită la ea. Oare de ce o luase tocmai pe aceea? Să fi fost pură coincidenţă? Sau ştia tot adevărul? Închise şi încuie sertarul, apoi se duse la micuţa oglindă atârnată lângă uşă. Ridică uşor mâinile şi-şi scoase boneta. Părul îi era prins

strâns la spate într-un coc. Era negru, cu excepţia unei şuviţe albe, care pornea chiar de deasupra ochiului stâng. Firele albe apăruseră doar cu câţiva ani în urmă, când împlinise douăzeci şi trei de ani, dar ştia deja că peste alţi zece ani va fi albit complet.

La fel cum i se întâmplase mamei ei.

Bridget îşi aranjă câteva şuviţe rebele şi îşi puse la loc boneta pe cap. Se asigură că fustele şi şorţul îi erau drepte şi aranjate. Apoi îşi îndreptă umerii şi deschise uşa. Lăsă în urmă toate visurile prosteşti despre insule greceşti şi machete aurii de corăbii şi ieşi din camera ei ca o menajeră.

Nimic mai mult.

Capitolul 3

Mama copilului plânse, iar tatăl lui (bătrânul rege) bătu din picior şi răcni, dar doctorul doar ridică din umeri. Pur şi simplu nu aveai cum înlocui o inimă lipsă. Şi cu asta, basta...

din *Regele fără Inimă*

— Iar aici sunt din nou bucătăriile, îi spuse Bridget lui Mehmed în ultima parte a turului reşedinţei Hermes.

Începuse turul cu Mehmed mai târziu decât planificase, din cauza nefericitei concedieri a unui valet. Îl descoperise pe George în camera ducelui, aplecat peste birou şi ţinând în mână o tabacheră de aur pentru tutun de prizat. George nu avu nimic de spus în apărarea lui, mai ales că la ora aceea nu ar fi trebuit să fie la acel etaj.

Concedierea valetului fusese o sarcină tristă, care o făcu să se simte ca o ipocrită, mai ales că şi ea cotrobăise prin acea cameră cu câteva săptămâni în urmă. Dar aşa stăteau lucrurile. Nu putea să accepte un hoţ printre

angajaţi.

Se întoarse spre băiat.

— Micul dejun e la ora şase fix, ceaiul la ora zece, prânzul la două, apoi din nou ceai la ora cinci, iar cina o luăm după ce termină de mâncat Excelenţa Sa. Doamna Bram se ocupă de bucătărie, iar tu i te vei adresa cu „doamna Bram” sau „doamna bucătăreasă”. Este totul clar?

Mehmed încuviinţă din cap, părând cam copleşit. Bridget îi zâmbi uşor. Era deja destul de greu pentru un băieţel englez să ocupe un asemenea post în Londra – ritmul era mai alert, oamenii erau diferiţi, la fel şi accentul lor. Oare cum era pentru un tânăr care venea dintr-o cu totul altă ţară? Bridget se întrebă de ce ducele îl alesese pe Mehmed pentru a-i fi al doilea valet. Fusese oare un moft pentru a-l duce pe băieţel departe de casa lui? Află, pentru liniştea ei, că băiatul era mai mare decât se aşteptase. Avea şaisprezece ani, iar ea crezuse că avea doar vreo treisprezece. Chiar şi aşa… Dacă ducele nu glumise când afirmase că Mehmed era catamitul lui… Alungă repede gândul acesta. Ceea ce făceau angajatorii ei în propriile dormitoare nu era treaba ei, cu excepţia cazului în care una dintre servitoare era implicată fără voia ei. Din câte putea observa, Mehmed părea fericit la reşedinţa Hermes.

— Te vei descurca, îi spuse ea încet lui Mehmed. Ducele te place, şi, la urma urmei, asta este tot ce contează.

Mehmed îi răspunse cu un zâmbet, dar o privi temător pe doamna Bram.

Bucătăreasa, care presăra ultimele mirodenii peste friptură, se uită la el suspicioasă. Aceasta făcuse o descoperire neplăcută: băiatul nu consuma deloc carne de porc, cârnaţi, şuncă sau chiar bacon.

Bridget îl conduse pe Mehmed afară din bucătărie, lăsând-o pe doamna Bram să bombăne despre „obiceiurile păgâne” ale băiatului. Sperase că bucătăreasa avea să-l ierte pe Mehmed pentru dieta sa bizară cât de curând, dar

asta evident nu se întâmplase deocamdată.

Bridget îşi drese vocea, apoi se adresă servitorilor din bucătărie!

— Mehmed va fi al doilea valet al ducelui, se va afla în subordinea domnului Attwell şi va dormi în camera de schimb a ducelui. Îl veţi trata cu respectul care i se cuvine în calitate de al doilea valet.

Îi privi pe toţi cei din încăpere pentru a se asigura că înţeleseseră ceea ce tocmai le spusese. Londonezii erau în general oameni sofisticaţi, obişnuiţi cu străinii exotici veniţi din toate colţurile lumii. Până la urmă, Londra era un oraş portuar. Cu toate astea, nu strica niciodată să îi pui la locul lor pe servitori. Valetul avea o poziţie mai sus de a lacheilor, dar sub majordom, în cazul în care ar fi existat unul. Însă la reşedinţa Hermes nu mai exista majordom. Acesta ieşise la pensie la puţin timp după angajarea lui Bridget, iar ea nu considerase că era nevoie de un înlocuitor. Până la urmă, de ce să fi angajat un bărbat care să considere că era dreptul lui să-i dea ei ordine? În orice caz, Bridget voia să fie sigură că Mehmed avea să fie acceptat la reşedinţa Hermes. Attwell îl trata cu un fel de indiferenţă benignă, ceea ce era mai bine decât ostilitatea, se gândi ea, dar nu *cu mult* mai bine.

Bridget încuviinţă iute din cap.

— Bun. Mehmed, te poţi duce acum la domnul Attwell pentru a-ţi lua în primire sarcinile, în…

— Doamnă!

Se întoarse, iritată fiindcă fusese întreruptă. Era Cal, care stătea în pragul uşii de la bucătării, cu o expresie batjocoritoare pe chipul frumos.

— Da?

— El vrea să vă vadă. Pardon, Excelenţa Sa vrea să vă vadă.

Modul în care accentuase „Excelenţa Sa” era aproape insultător.

Bridget îl privi preţ de câteva clipe pe lacheu, dar decise să treacă deocamdată cu vederea acest incident. Cal

fusese în slujba lui Montgomery ani de zile, încă de pe când era adolescent. Din câte ştia ea, exista un fel de apreciere între el şi duce. Mai bine să afle care era situaţia, înainte să facă vreo mişcare. Plus că avea deja un lacheu lipsă începând cu acea după-amiază.

— Unde se află Excelenţa Sa? se mulţumi ea să întrebe.

Cal arătă cu capul în spate.

— În sufragerie.

— Mulţumesc, răspunse ea sec, apoi trecu mândră pe lângă el.

Nu se mai intersectase cu ducele de la primirea ciudată pe care i-o făcuse în acea dimineaţă. Simţi că pulsul i se accelera pe măsură ce se apropia de sufragerie şi încercă să-şi dea seama de ce o chemase, cu ce întrebare sau cerere ciudată avea să o întâmpine de data asta. Sau se plictisise deja de ea? Avea să o concedieze, în cele din urmă?

Nu putea să facă asta.

Petrecuse trei luni căutând scrisorile mamei ei – şi miniatura pe care o găsise noaptea trecută. Miniatura aparţinea unei prietene de-a mamei ei, domnişoara Hippolyta Royle, o moştenitoare bogată, pe care mama ei o rugase să o ajute. Dar cu „întoarcerea" ducelui, nu avusese parte decât de câteva minute pentru căutări în ascunzătoarea acestuia şi avea şi mai puţine minute în acea după-amiază pentru a cotrobăi prin saloanele mai puţin folosite. Avea nevoie de mai mult *timp.* Mai exact, avea nevoie de mai mult timp de petrecut cu *el.*

Bridget se opri în faţa uşii de la sufragerie.

Ar putea să mai dureze câteva săptămâni – poate chiar *luni* – până să găsească toate ascunzătorile ducelui. Dar, dacă ar avea ocazia să discute cu el, să îl *observe,* nu cumva ar putea să îi descopere secretele prinzându-l pe picior greşit? Poate că trebuia să… ei bine, nu să îl seducă – el era cel care seducea –, ci să discute mai mult cu el? Să… încerce să fie mai degajată? Poate că el s-ar da de gol, tot

vorbind şi vorbind, crezând că era cea mai inteligentă persoană din încăpere. Duse mâna la cap să vadă dacă boneta era bine aşezată, după care se controlă. Îşi strânse pumnii şi apoi şi-i desfăcu. Îşi îndreptă spatele şi intră calmă în sufragerie.

*

Val privi cum menajera lui se îndrepta spre el, prin sufragerie. Distanţa era destul de mare, mai ales că el stătea aşezat lângă şemineu, la celălalt capăt al mesei, dar ea nu părea intimidată nici de tăcerea, nici de privirea lui. Se ţinu dreaptă, iar privirile li se întâlniră, ochii ei negri şi întunecaţi fiind ciudat de excitanţi. Dacă stăteai să te gândeşti, era tare stăpână pe sine pentru o menajeră. Şi era şi foarte tânără.

— Te-ai gândit vreodată să-ţi dai jos de pe cap acea bonetă oribilă? o întrebă el.

Să fi fost oare un licăr de teamă în ochii ei întunecaţi de martir?

O privi cu interes şi băgă în gură o curmală, pe care începu s-o mestece.

— Nu, Excelenţă, răspunse ea cât se putea de plicticos.

Pentru o clipă, Val se gândi să o trimită înapoi la bucătărie. Era într-o dispoziţie ciudat de melancolică după întâlnirea cu Eve din acea dimineaţă. Se gândise că doamna Crumb i-ar putea oferi puţină distracţie, dar poate că se înşelase. Poate că ar trebui să îl cheme pe Cal şi să se ia la întrecere cu el ca să vadă pe care din ei îl tratase mama lui mai rău cu mulţi ani în urmă. Apoi îşi linse buzele, şi doar pentru o clipă privirea ei se fixă pe buzele lui. Val se hotărî.

— Aşează-te, doamnă Crumb. O să mă doară gâtul tot privind în sus la dumneata.

Aşteptă ca ea să îşi tragă un scaun şi să se aşeze. Dar stătea atât de pe margine, încât el se temu ca nu cumva să

se dezechilibreze şi să cadă în nas.

— Ai fraţi sau surori? întrebă el, curbându-şi colţurile buzelor în sus.

Ea îl privi în timp ce alegea încă o curmală. În cele din urmă, ea păru să ofteze înfundat şi răspunse:

— Da, Excelenţă. Am doi fraţi şi o soră.

— Serios? Ducele deschise larg ochii. Credeam că eşti singură la părinţi, ca o ciupercă ce răsare solitară în întuneric. Cine sunt fraţii dumitale? Cum îi cheamă?

— Ian şi Tom, iar pe sora mea o cheamă Moira. E căsătorită cu fierarul din satul nostru. Tom este fermier. Ian este…

Se opri din povestit, pentru că ducele îi făcu plictisit semn cu mâna. *Erau* prea *multe* informaţii şi prea plictisitoare. Îi spuse asta lui Bridget şi primi în schimb o privire încruntată. O fi vrând ea să-şi ascundă trăirile, dar el era convins că menajera lui îl detesta. Simţi brusc un fel de afecţiune faţă de ea.

— Nu, nu, nu, explică el. Nu-mi spune aiureli din astea. Vreau să ştiu cu care dintre ei nu vorbeşti, care este gelos pe dumneata şi care te lovea când erai mică. A, şi mai vreau să ştiu dacă vreunul dintre ei ţi-a furat ceva sau ţi-a ucis câinele ori pisica, atunci când nu erai decât o copiliţă.

De data asta ea îl privi direct în ochi, din cine ştie ce motiv.

— Eu…

Ea ezită, apoi se opri. Păru să se gândească timp de câteva minute, cu sprâncenele încruntate deasupra ochilor ei întunecaţi.

Val mâncă două curmale şi bău nişte vin. Era vin franţuzesc, unul foarte bun.

— Aţi văzut-o pe sora dumneavoastră astăzi? întrebă ea, ceea ce nu era nici pe departe un răspuns la întrebarea lui.

— Da. Îşi sprijini bărbia în palmă. Te-ai sărutat vreodată cu vreunul din fraţii dumitale?

— Nu, replică ea tare, părând şocată. Dar dumneavoastră v-aţi sărutat sora?

— Nu, zise el şi ridică din umeri. Mă rog, doar pe obraz.

— Asta aţi vrut să spuneţi? întrebă ea slab.

Părea un pic agitată, observă el mulţumit, ceea ce îi aducea un strop de culoare în obraji. De dimineaţă, obrajii ei fuseseră rumeni, iar el ar fi vrut să-i lingă. Apoi să-i muşte buzele.

— Nu, nu asta am vrut să spun, răspunse el blând. M-am referit exact la ce te-ai gândit – la ce e mai rău. Nu sunt foarte sigur de ce eşti atât de surprinsă. Oamenii fac tot timpul ce este mai rău, să ştii.

— Da, spuse ea. Chiar ştiu.

Iar acesta fu cel mai interesant lucru pe care îl rostise până acum.

El se aplecă un pic, dar uşile sufrageriei se deschiseră, şi apărură mai mulţi lachei, cu cina.

Bridget dădu să se ridice.

— Nu pleca, îi ceru el şi îi porunci apoi lui Cal să mai aducă un set de tacâmuri pentru Bridget. Va mânca cu mine în seara asta.

Faţa lui Bridget se făcu roşie ca focul.

— Nu pot să mănânc cu dumneavoastră, Excelenţă, şuieră ea, aproape fără să îşi mişte buzele. Sunt menajera dumneavoastră.

— Aşa este, fu de acord Val. Şi tocmai de aceea trebuie să faci orice îţi poruncesc.

— Orice este rezonabil, adăugă ea, de parcă ar fi negociat, dar tot aproape fără să-şi mişte buzele.

Ce şmecherie grozavă. Ducele îşi arcui sprâncenele, amuzat.

— Chiar aşa?

— Da, chiar aşa.

— Ei bine, făcu el, ridicându-se uşor din scaun că să studieze ultimul fel adus la masă, nu pricep cum de friptura de pui poate fi ceva nerezonabil. Prin urmare, poate că ar

trebui să rămâi.

Ducele se aşează la loc şi aşteptă să vadă dacă Bridget avea să-l contrazică. Nu putea să îşi amintească ultima dată când avusese un oponent pe al cărui răspuns să nu-l poată prezice. Era chiar revigorant.

Bridget încuviinţă din cap şi îşi împreună mâinile în poală, iar Val se gândi că menajera lui, cu oribila ei bonetă şi rochia neagră din lână, era în felul ei la fel de mândră ca o ducesă.

Cal se întoarse în sufragerie şi puse cu grijă exagerată o farfurie cu tacâmuri de argint pe masă, în dreptul doamnei Crumb. Val îşi aminti că, odinioară, aceeaşi grijă exagerată îi fusese acordată şi mamei lui. Oare lacheul cunoştea numele de botez al doamnei Crumb? Oare avea şi ea un iubit la etajul inferior al casei? Constată că acest gând nu-i era deloc pe plac. Se lăsă pe spate şi-l privi pe lacheu în ochi. Ridică uşor din sprânceană şi aşteptă, fără a-l scăpa din priviri, până când acesta se înroşi şi ieşi iute din cameră. Unul dintre ceilalţi lachei începu să servească friptura, dar Val se săturase. Flutură din mână.

— Plecaţi cu toţii!

Oamenii aproape că fugiră din cameră.

— Nu este nevoie să fiţi nepoliticos, îl certă menajera, apoi luă în mână cuţitul pentru tăiat friptura şi furculiţa.

Tăie frumos două bucăţi şi le puse în farfuria lui, alături de morcovi, mazăre şi alte legume. El îi umplu paharul de vin în timp ce ea îi punea mâncarea în farfurie.

Ea ezită, dar apoi îşi tăie şi ei o felie mai mică de friptură. Ducele rânji în paharul cu vin. Oare ea avea senzaţia că stătea la masa Sodomei? Sau buna ei cuviinţă era într-atât de deranjată de diferenţa de clasă şi de rang dintre ei? La acest gând, el îşi puse paharul pe masă.

— Sora mea s-a logodit cu patronul de la Harte’s Folly.

Bridget se opri din tăiatul fripturii.

— Da, Excelenţă.

Ducele făcu o grimasă.

— Aşa este – erai aici, de dimineaţă, când am primit

scrisoarea. O cunoşti pe sora mea?

— A venit deseori la reşedinţa Hermes să se uite la registrele dumneavoastră contabile, Excelenţă, răspunse ea, apoi adăugă circumspectă: Domnişoara Dinwoody pare o femeie foarte drăguţă.

El împinse morocănos morcovii la o parte. Morcovii erau mereu atât de *portocalii.* Pe de altă parte, mazărea era mai bună – rotundă şi verde. Luă un bob şi-l sparse între dinţi.

— Îţi plac morcovii?

— Da, Excelenţă, spuse ea, mâncând unul cu grijă.

Ducele se încruntă spre ea, dar ea nu păru afectată.

— Ea zice că-l *iubeşte.*

Bridget se uită la el, iar ducele observă că buzele îi erau umede şi roşii, în contrast erotic cu privirea ei imaculată, de sfântă. Oare cum ar arăta ochii aceia, buzele acelea dacă ea i-ar lua mădularul în gură?

Val lăsă jos furculiţa şi cuţitul cu zgomot.

— Explică-mi cum vine treaba asta cu *dragostea.* De ce s-ar mărita o femeie atât de inteligentă cu un bărbat aflat sub nivelul ei? Şi-l putea lua ca amant, dacă voia… Mie nu mi-ar fi păsat. Dar de ce să-l ia de bărbat?

Doamna Crumb aşeză cu grijă furculiţa şi cuţitul pe farfurie şi-şi puse mâinile în poală. Se întoarse să-l privească.

— Iubirea este cea mai bună dintre toate emoţiile umane. Ea face diferenţa între noi şi animale şi ne apropie de Dumnezeu şi de rai. Nu există dar mai mare decât iubirea dintre un bărbat şi o femeie.

Se uită la ea câteva clipe, studiindu-i expresia serioasă a feţei, apoi zâmbi larg.

— Nu ai iubit niciodată un bărbat, nu-i aşa?

Ea îşi ţuguie buzele, părând destul de iritată.

— Nu.

Val luă din nou cuţitul şi furculiţa, ceva mai bucuros.

— Dar o femeie?

— Poftim?

Ridică în aer cuţitul în vârful căruia era înfiptă o bucăţică de carne.

— Ai iubit vreodată o femeie?

Bridget ţuguie buzele şi, pentru o secundă, Val se gândi că vor avea din nou parte de un moment obositor de ocolire a adevărului. Apoi ea oftă, tare de data asta.

— Am fost foarte ataşată de mama mea, dar mă îndoiesc că la asta vă referiţi. Nu am iubit niciodată o femeie din punct de vedere romantic.

Val zâmbi şi mâncă bucăţica de carne. Bridget venea de la ţară. Cu toate acestea, era mai sofisticată decât crezuse el iniţial.

— Prin urmare... continuă Bridget şi se uită foarte serioasă, aproape timidă, la el. Nu aţi iubit niciodată pe cineva?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu!

— Nici măcar pe viitoarea logodnică?

Ducele izbucni în râs doar la auzul ideii.

— Nu. O, nu. Cred că trebuie să ai ceva anume ca să iubeşti.

Bridget îşi încruntă iar sprâncenele, afişând o expresie severă, iar asemănarea cu o sfântă deveni acum foarte puternică.

— Ceva? Ce mai exact?

El ridică din umeri, ţinând furculiţa în aer în timp ce se gândea.

— Nu ştiu. O credinţă într-o zeiţă sau în Dumnezeu? Sau, poate, dumnezeirea însăşi? Inocenţa? El zâmbi şi se uită la ea. Orice ar fi acel lucru esenţial, eu nu îl am în mine. Nu l-am avut niciodată.

Sprâncenele ei erau încruntate. Ochii întunecaţi îl fixau. Poate că era singurul bărbat din lume care putea fi al ei în acel moment. O, ce gând necurat.

— Niciodată? Nici când eraţi copil?

El clătină încet din cap, conştient de întunericul care i se strecurase sub piele îi ajunsese în muşchi şi i se ancorase în oase.

— Nici măcar în burta mamei.

Rareori spunea adevărul – de ce s-ar fi ostenit să o facă? Era aşa plicticos –, dar, când într-adevăr o făcea, oamenii îi luau spusele drept o glumă.

Nu şi ea.

Se uită la el serioasă şi, în ciuda privirii de martiră, nu păru să-l judece, ceea ce era cel puţin îmbucurător. Val se aplecă uşor spre ea şi îi apucă bărbia. Pielea ei era moale şi caldă sub degetele lui. Vie. Umană. Feminină.

Bridget făcu ochii mari.

— Dumneata, doamnă Crumb, nu eşti deloc ca mine. Dumneata ai acel ceva, oricare ar fi el. Dumneata *poţi* iubi, ceea ce duce la întrebarea: De ce *nu ai iubit* niciodată până acum?

Bridget făcu un gest, ca şi cum ar fi fost o iapă care voia să scape de căpăstru, dar el o opri, ţinându-i faţa strâns. Poate avea să o învineţească.

Lui îi plăcu ideea de a-şi lăsa urmele degetelor pe faţa ei, la vedere pentru toată lumea.

— De ce, buna mea menajeră?

Bridget pufni şi rămase nemişcată, privindu-l.

— Îmi place slujba pe care o am. Îmi place să fac ce vreau. Să mă îndrăgostesc de un bărbat ar fi un inconvenient, Excelenţă.

Val trase aer în piept, surprins.

— Cât pragmatism din partea dumitale, doamnă Crumb.

O trase spre el, făcând-o să se ridice pe jumătate, cu privirea fixată pe acele buze umede şi roşii şi pe ochii ei întunecaţi şi furioşi. Mădularul îi pulsa insistent, de parcă voia să iasă prin şliţul pantalonilor. Poate avea să o marcheze şi mai tare. Poate aşa avea să afle şi el cât de jos putea să decadă o sfântă.

Uşile de la cameră se deschiseră, iar Val se întoarse iritat, cu gând să-l dea afară pe cel care îl deranjase. Dar o văzu pe Alf şi se răzgândi, îi dădu drumul doamnei Crumb şi se aşeză din nou pe scaun.

— Ai ceva pentru mine?

— O nouă scrisoare, spuse fata, privind-o pieziş pe Bridget.

Menajera se aşezase la loc pe scaun, cu respiraţia tăiată şi cu chipul împietrit.

— De la marţafoiul la care m-aţi trimis. S-a enervat foarte tare.

Se duse la Val şi îi dădu misiva.

El o luă, rupse sigiliul cu un cuţit de pâine şi, ţinând-o în mâna dreaptă, o citi, sorbind din paharul cu vin. Într-adevăr, era de la domnul Shrugg, care părea speriat şi implora mai mult timp. Val puse scrisoarea pe masă şi căscă. Incredibil cât de previzibili erau oamenii.

Doamna Crumb dădu să se ridice. El o lovi peste mână.

— Nu pleca! Apoi o privi şi îi zâmbi. Dacă nu te deranjează…

Bridget se încruntă, dar ea era totuşi doar o menajeră.

Se aşeză la loc.

— Mulţumesc! îi spuse el. Iar tu, Alf, adu-mi pană de scris şi hârtie de pe masa de acolo.

Fata îi aduse ustensilele de scris, iar el se aplecă să scrie sub privirea vigilentă a menajerei sale.

— Credeam că sunteţi stângaci, Excelenţă? întrebă ea pe un ton abrupt.

O, se părea că nu-l iertase, nu-i aşa? Încântător.

El îi zâmbi şi continuă să scrie, cu graţie şi dexteritate.

— Ai o privire ageră, doamnă Crumb. Tatăl meu credea că a fi stângaci este o greşeală impardonabilă. Probabil i se părea un lucru sinistru.

Aşteptă ca Bridget să-i pună neplăcuta întrebare, despre modul în care tatăl lui îl *învăţase* să scrie cu mâna dreaptă, dar se părea că avea să fie dezamăgit. Cinci minute mai târziu, îşi iscăli iniţialele pe scrisoare, o sigilă şi i-o dădu lui Alf.

— Du-i, te rog, asta domnului Ferguson, proprietarul *Daily Review,* iar pe aceasta domnului Shrugg.

Alf, care privea cu poftă la bucăţile de friptură, luă scrisorile şi moneda pe care i-o dăduse ducele, în schimbul serviciilor.

— Da, Excelenţă.

— Alf?

— Da?

— Ai grijă să nu tragi cu ochiul, îi spuse acesta zâmbind blând.

Fata păli şi ieşi repede din cameră.

Ducele se uită la doamna Crumb şi constată că citea scrisoarea de la Shrugg, care aterizase pe masă cu faţa în sus. Cât de nepoliticos!

Bridget se uită la el, oripilată.

— Îl şantajaţi pe *rege?*

*

Hugh uitase cât erau de friguroase nopţile la Londra. Văzuse multă zăpadă în Alpi şi în colonii, dar în Londra aerul era umed. Umed şi rece, astfel că vântul îi pătrunse printre hainele de piele şi lână pe care le purta şi îi ajunse până la oase. Îşi trase pelerina mai aproape de bărbie, cu ochii aţintiţi la casă. Stătea lângă grajdurile palatului, în care nu mai era aproape nimeni, dat fiind faptul că grăjdarii îşi luau cina. Câte o trăsură îşi mai făcea apariţia din când în când, la solicitarea rezidenţilor din casele mai mici din piaţă.

Iată-l.

Băiatul se strecură în linişte pe poarta care ducea de la grădinile din spate la alee, şi părea o umbră firavă. Hugh l-ar fi ratat dacă nu s-ar fi uitat după el în ultima jumătate de oră.

— Băiete! strigă el cu voce joasă, dorind să îi ofere bani în schimbul informaţiilor.

Se ştia că mesagerii erau înnebuniţi după mită, dar

băiatul îşi luă imediat picioarele la spinare.

Hugh blestemă şi fugi după el. Avea un avans considerabil, dar ştrengarul era rapid şi micuţ. Dacă l-ar fi pierdut din vedere, ar fi fost imposibil să-l regăsească. Aproape că-l ajunsese din urmă, când acesta viră după colţ. Se auzi un strigăt, apoi o înjurătură. Hugh viră şi el să vadă despre ce era vorba, şi, în lumina felinarului, observă că băiatul era ghemuit în faţa unui bărbat masiv, care purta un şorţ pătat de sânge. Măcelarul îl ţinea pe băiat de un braţ şi-şi ridicase pumnul. Hugh ţâşni din ascunzătoare şi îl opri pe măcelar, prinzându-i pumnul masiv. Acesta se întoarse simţind piedica şi se încruntă la Hugh cu faţa roşie de furie.

— Care-i treaba?

— Acesta pe care-l ţii e băiatul meu, zise Hugh şi zâmbi.

La auzul accentului – sau poate din cauza dimensiunilor lui –, măcelarul îşi descleştă pumnul înjurând şi scuipând, apoi plecă. Din fericire, Hugh fu precaut şi-l reţinu pe băiat înainte de toate. Se întoarse să-şi vadă premiul. Basca băieţelului nu-i ajungea lui Hugh decât până la umăr. Purta o haină jerpelită şi peticită. Nădragii îi erau murdari. Încercă să se elibereze din strânsoarea lui Hugh şi-l privi cu atâta furie adunată-n ochii mari, căprui, încât Hugh înţelese că, dacă îi dădea drumul, avea să dispară în câteva secunde.

— Ţi-e foame?

Băiatului îi era frică, şi Hugh se gândi că nu avea să primească răspuns. Până la urmă, încuviinţă din cap şi spuse:

— Da!

— Vino cu mine.

Hugh dădu se plece, dar băiatul se lăsa cu greu tras. Privi la el şi ridică din sprâncene.

— Unde mergem?

Aha, deci asta era problema. Hugh se certă în sinea lui. Băiatul crescuse pe străzi şi cunoştea foarte bine pericolele la care putea fi expus în preajma bărbaţilor

adulţi.

— Este o bodegă nu foarte departe de aici. Se numeşte The White Hare.

Băiatul se linişti puţin la auzul destinaţiei publice, şi porniră la drum. Cu toate acestea, Hugh se asigură că îl ţinea bine. Pierduse deja un pariu – un lacheu pe nume George care se dovedise a fi un spion uluitor de inept. Bărbatul fusese prins căutând scrisorile incriminatorii şi apoi concediat pe loc – după care mai avusese şi obrăznicia să îi ceară bani lui Hugh, fără să ofere nimic în schimb. Această întâmplare îl lăsase cu un singur spion la reşedinţa Hermes – un personaj destul de neînsemnat, astfel că Hugh nu era foarte liniştit în această privinţă.

Înaintară repede pe străzi, fără a-şi vorbi, deşi Hugh îl privea deseori pe băiat, studiindu-l. Ajunşi aproape de The White Hare, Hugh întrebă:

— Cum te cheamă?

— Alf. Dar pe tine?

— Poţi să îmi spui Kyle, răspunse Hugh uşor amuzat de tonul lui Alf.

Băiatul rânji, dezvelind dinţi surprinzător de albi şi de curaţi.

— Am înţeles, boierule.

Hugh deschise uşa bodegii, şi căldura din interior se făcu simţită afară. Înăuntru era gălăgie şi mirosea a bere şi a carne friptă. Îşi croi drum prin mulţime şi găsi o măsuţă într-un colţ. Nu era lângă şemineu, dar oferea intimitate, ceea ce era mai bine, având în vedere situaţia. O femeie cu faţa ciupită de vărsat şi cu un şorţ murdar de piele care acoperea o fustă roşie sosi la masa lor.

— Ce s-aduc, scumpule?

Hugh îşi aspri accentul în mod voit.

— Bere pentru mine şi prietenul meu şi nişte vită cu de toate.

— Imediat, scumpule.

Hugh aşteptă să plece femeia înainte să se întoarcă spre Alf.

Băiatul îl privea suspicios, iar Hugh îşi dădu seama că încă îl ţinea strâns de încheietură pe sub masă. Ridică dintr-o sprânceană.

— Dacă îţi dau drumul, o să fugi?

— Nu până nu vine mâncarea, zise Alf ridicând dintr-o sprânceană, imitându-l.

Hugh se lăsă pe spate cu un hohot de râs şi dădu drumul încheieturii delicate a lui Alf.

— Ar trebui să mă bucur că eşti sincer.

Băiatul îşi ridică bărbia.

— Aşa cred că ar fi bine, zise el.

— Am să fiu şi eu sincer cu tine, spuse Hugh. Am nevoie de informaţii despre duce.

Buzele băiatului se lipiră strâns.

— Pe Excelenţa Sa nu-i bine să-l superi.

— Îl şantajează pe rege, rosti Hugh cu voce joasă, aplecându-se spre el.

— O, bietul Georgie. Ce mă-ngrijorez eu pen moşu' ăla, rosti Alf tărăgănat.

Hugh încercă să calculeze în gând vârsta lui Alf.

— Chiar dacă…

Femeia se întoarse cu o tavă pe care se aflau două halbe de bere şi două farfurii cu friptură şi legume, stropite cu sos din belşug. Puse farfuriile pe masă şi braţele musculoase în şold şi se interesă:

— Altceva?

— Atât, replică Hugh.

O urmări pe femeie plecând, apoi îl văzu pe Alf care înfuleca de parcă nu mâncase de zile întregi. Şi poate că aşa şi era. Hugh luă o gură zdravănă de bere şi-l privi pe Alf care devora cartofii şi friptura. Cu siguranţă ducele îl plătea bine, nu? Scutură din cap, privind în propria farfurie. Nu era treaba lui.

— Ascultă! Poate că ţie nu-ţi pasă de rege, dar îţi pasă cu siguranţă de această ţară, iar regele e ţara. Ceea ce face ducele se numeşte trădare.

Alf ridică privirea, şi Hugh observă că avea puţin sos

în colţul gurii.

— Trădare?

— Trădare, spuse Hugh solemn, uşurat că părea să-i fi atras atenţia băiatului. Dar, dacă mă ajuţi să găsesc documentele pe care vrea să le folosească ducele pentru a-l şantaja pe rege, vei putea contribui la împiedicarea acestei trădări.

— Şi n-o să am probleme? întrebă Alf temător, strecurând două bucăţi de pâine în buzunar.

— Nu, spuse Hugh, aplecându-se peste masă. Trebuie doar să ştiu unde…

Fu întrerupt de Alf, care răsturnă masa şi-i vărsă în poală tot ce se afla pe masă: halbele de bere, farfuriile cu friptură şi sos… Hugh strigă şi se dădu înapoi. Clienţii obişnuiţi ai localului, aflaţi în apropiere, se uitară uimiţi în jur; unii se ridicară, alţii scoaseră exclamaţii de mirare. Alf se chirci, apoi o luă la goană cu o agilitate pe care Hugh nu putea să nu o admire, chiar şi plin de friptură, morcovi şi bere. Puştiul se băgă pe sub mese, trecu pe lângă chelneriţa care aducea patru halbe de bere, pe care le ridică slobozind o înjurătură, şi se îndreptă direct spre uşă. Se opri doar o clipă în prag pentru a-i face cu ochiul lui Hugh şi a-l saluta voios.

Apoi Alf dispăru.

Capitolul 4

Copilul crescu. Când făcea lucruri oribile, spre exemplu să înece molii în lapte sau să încuie pisica palatului în temniţele subterane, tatăl lui ofta, mama lui plângea şi oamenii de la curte şuşoteau.

Dar toţi erau de acord: nimeni nu putea învăţa un copil fără inimă diferenţa dintre bine şi rău.

din *Regele fără Inimă*

Femeia care stătea în faţa lui Bridget era cea care îi dăduse naştere, şi chiar şi gândul de a o numi *mamă* era de-a dreptul ridicol. Lady Amelia Caire era eleganţa aristocratică personificată. Fiica unui viconte, fusese renumită în tinereţe pentru frumuseţea ei. Chiar şi acum, la cei şaptezeci de ani, era captivant de încântătoare.

Bridget nu îi semăna deloc.

Cu o mică, dar semnificativă excepţie. Lady Caire purta o rochie de culoare albastru-închis, brodată cu fire de mătase albă şi neagră. Părul îi era alb ca zăpada, dar nu de la vârstă, ci din cauza unei ciudate trăsături de familie. Atât ea, cât şi singurul fiu, Lord Caire, încărunţiseră de tineri. Purta părul strâns şi acoperit cu o pălărie aproape medievală de formă triunghiulară, din mătase neagră. Bridget era convinsă că Lady Caire ştia cât de bine contrasta negrul cu nuanţa albă a părului.

— Ce păcat că s-a întors, rosti Lady Caire, cu o fină linie de încruntare între sprâncene. Şi să-l mai şi şantajeze pe rege. Ai văzut *Daily Review* de azi? Toată treaba asta cu Societatea Delfinului. Numai prostii. Şi, cu toate astea, au menţionat ceva despre implicarea cuiva din regalitate – iar acum îmi spui ca Montgomery e în spatele ştirii. Omul acela este diavolul întrupat. Nu are pic de ruşine.

Nu erau prea multe de spus, aşa că Bridget nu spuse nimic. Stătea în salonul lui Lady Caire – o cameră aproape la fel de amănunţit decorată precum cea a ducelui, deşi nimeni nu putea să-l întreacă în gustul său exagerat pentru mobilă. Coloane corintice albe cu capiteluri aurite străjuiau uşa. Canapele delicate vopsite în verde şi roz se aflau prin toată camera. Pe tavan era pictat un superb cer albastru, cu heruvimi care se jucau de de-a v-aţi ascunselea printre nori pufoşi.

Pe vremuri, pe când Bridget abia începuse să lucreze, la vârsta de doisprezece ani, se întorsese la căminul ei adoptiv, uimită de cheltuielile şi de extravaganţele clasei de sus. Mama ei vitregă – o femeie căreia îi spunea

„mamă” cu afecţiune – îi ascultase poveştile în timp ce curăţa mazăre şi se întorsese spre ea cu un hohot de râs, spunându-i că aristocraţia ar pune aur şi pe mustăţile unei pisici, dacă ar putea. Se întreba acum ce ar crede mama despre salonul lui Lady Caire.

Bridget îşi coborî privirea din tavan, constatând că Lady Caire o privea nerăbdătoare. Se îndreptă iute şi se simţi ca o slujnică prinsă moţăind în timpul serviciului.

— Acum, că ducele s-a întors, crezi că mai ai cum să cauţi scrisorile în casă? întrebă Lady Caire.

— Pot încerca, milady, spuse Bridget. Dar este o casă foarte mare, cu multe cotloane în care poate fi pitit ceva atât de mic, iar ducele este foarte inteligent. Iar acum, că *ştie* că le caut… Bridget ridică din umeri.

Lady Caire făcu o grimasă.

— V-a… adică… v-a cerut să faceţi şi altceva? se interesă Bridget după ce-şi drese glasul.

Cu câteva luni în urmă, ducele o silise pe Lady Caire să o prezinte pe sora lui Sindicatul Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani şi Copii Abandonaţi, un grup caritabil constituit din cele mai influente femei din societatea londoneză, inclusiv domnişoara Hippolyta Royle, proprietara miniaturii.

— Nu, răspunse Lady Caire. Dar poate să îmi ceară oricând altceva, zise, afişând un zâmbet rigid. Doar că n-aş vrea ca fiul meu… Lord Caire… să afle… ce este mai rău despre mine.

Bridget încuviinţă din cap şi coborî privirea. Nu se putea abţine să nu se simtă rănită, deşi era o prostie. Pentru că, desigur, *ea* era dovada a ceea ce era mai rău în legătură cu Lady Caire.

— Voi face tot ce îmi stă în putinţă, promise ea.

— Bridget?

Ea se opri şi întâlni privirea mamei ei, uimită că i se adresase pe numele mic.

— Da, milady?

Lady Caire ezită.

— Eşti cumva în pericol în preajma ducelui?

Bridget se gândi la tachinările lui ciudate şi insistente. Cu o seară în urmă, ducele o apucase de faţă. O obligase să se ridice de pe scaun. O trăsese peste masă şi spre gura lui. Îşi aminti cât de tare şi de furios îi bătuse inima în acele momente.

Şi cum o parte mică şi rebelă din ea tânjise nerăbdătoare după buzele lui.

Se uită fix în ochii femeii care îi dăduse naştere. Cea care îi găsise o mamă de împrumut şi un cămin unde să poată crească. Cea care îi dăduse scrisori de recomandare în momentul în care luase drumul Londrei, permiţându-i astfel să atingă culmile profesiei, la vârsta de douăzeci şi şase de ani.

— Nu, milady.

Expresia femeii mai în vârstă se îmblânzi, trădându-i uşurarea.

— Bun. Atunci continuă ca până acum. Dar, te rog, dacă te simţi îngrijorată, părăseşte reşedinţa Hermes de îndată. Ducele de Montgomery este un bărbat periculos, după cum cred că ştii deja. Promite-mi, te rog!

— Aşa voi face, milady, spuse Bridget, cuprinsă de o vagă senzaţie de căldură, pentru că Lady Caire era îngrijorată pentru siguranţa ei. Mulţumesc.

Lady Caire îşi feri privirea.

— Eu sunt, fără îndoială, cea care ar trebui să îţi mulţumească, rosti ea destul de ceremonios.

Bridget îşi privi mâinile şi constată absentă că îşi înfipsese unghiile în palme. Îi datora acestei femei viaţa, loialitatea… şi nimic altceva.

— Mă pot retrage, milady? Am treburi de făcut după-amiază.

— Desigur, te poţi retrage. Lady Caire îi făcu un semn elegant cu mâna.

Bridget făcu o reverenţă, apoi ieşi din cameră. Încuviinţă din cap spre valet, apoi ieşi pe uşa de serviciu, înfăşurându-şi şalul negru în jurul umerilor, căci o rafală de

vânt i se strecurase pe sub fuste. Cerul era întunecat şi ameninţător şi picături mari de ploaie o loveau peste faţă, în timp ce înainta grăbită spre Londra. Trecu pe lângă o femeie care cânta duios în stradă, cu un bebeluş în cârcă şi altul de mână, şi căută un bănuţ pe care îl puse în palma întinsă a cerşetoarei. Apoi traversă strada, atentă fiind la caii mari care trăgeau căruţele, dar şi la mormanele urât mirositoare pe care aceştia le lăsau în urmă. Ajunse pe partea cealaltă doar ca să fie oprită de doi purtători de palanchin care strigau la ea să le facă loc. Bărbatul din palanchin – un tip rotofei – întoarse capul şi o privi cu un aer la fel de plictisit de parcă s-ar fi uitat la un câine.

Bridget simţi nevoia bruscă de a face spre el un gest nepoliticos. Aristocraţii îi tratau pe oamenii simpli de parcă ar fi fost nişte gunoaie lipsite de sentimente sau de nevoi. De dorinţe şi visuri. Servitorii nu erau buni decât pentru a le aduce stăpânilor haine şi mâncare şi pentru a le spăla farfuriile şi oalele de noapte. Ar fi putut la fel de bine să fie maimuţe cu şorţuri şi bonete. Ba nu, mai rău, păpuşi cu zâmbete desenate pe chip, legate cu sfoară de gât şi de talie, pentru a le face să dea din cap şi să se aplece.

Oh! Bridget îşi şterse ochii înlăcrimaţi. Nu ştia ce anume o adusese în acea stare. Probabil frigul. Detesta vremea friguroasă.

Îşi continuă drumul, ferindu-se de negustorii ambulanţi de portocale şi peşte, de ucenicii care jucau zaruri în pragul uşilor, de un bărbat în vârstă cu perucă şi costum negru de catifea, dar şi de doi marinari care îi adresară comentarii indecente.

Când ajunse pe aleea din spatele reşedinţei Hermes, Bridget avea deja nasul rece şi roşu şi era într-o dispoziţie morocănoasă. Aceasta nu se îmbunătăţi nici când auzi strigătele unor băieţi dinspre grajduri. Dumnezeu ştie ce făceau acolo. Îşi strânse şalul mai tare în jurul corpului şi porni spre grajduri, întrebându-se unde erau grăjdarii. De obicei, aceştia scăpau rapid de vagabonzi şi de pierde-vară.

Dar, abia când auzi un geamăt şi un scâncet, simţi

cum inima i se opreşte în loc. Îşi ridică fustele şi o luă la goană. În spatele grajdurilor zări un grup de băieţi care înconjurau ceva ce se afla întins pe jos. Văzu cum unul dintre băieţi, la fel de masiv ca un adult, ridică piciorul şi începu să lovească. Chestia de pe jos scheună.

— Nu! strigă Bridget, dar vocea îi fu acoperită de un zgomot de armă.

Se întoarse şi îl văzu pe ducele de Montgomery, îmbrăcat în cămaşă şi vestă roz cu broderii şi pantaloni, ţinând în mână un pistol. Le zâmbi băieţilor la fel de dulce precum o viperă care îşi arată colţii.

— Ce-aţi zice dacă aţi pleca de aici?

Băieţii înlemniră de uimire – sau poate de spaimă.

Ducele îşi înclină din nou capul, iar zâmbetul i se şterse de pe chip, lăsând în urmă o expresie goală, mult mai înspăimântătoare.

— Acum!

Tinerii se bulucira, iar la grajduri nu mai rămaseră decât ea şi ducele. Bridget clipi şi se grăbi spre micul ei terier, care era legat cu o sfoară în jurul gâtului, prinsă de un par înfipt în pământ. Zăcea pe o parte, în ţărână, dar dădu din codiţă când o văzu. Sări în picioare, tremurând tot, şi încercă să şchioapete spre ea, dar sfoara îl opri.

Ea îngenunche în noroi şi încercă să-i scoată sfoara peste cap, dar era foarte strânsă, şi mâinile îi tremurau.

Simţi cum ducele se lasă pe vine lângă ea, cu mâinile cuprinzând-o, şi fu copleşită de un moment de confuzie când acesta se aplecă spre ea şi îi şopti la ureche:

— Uite.

Ducele îi puse în mână un cuţitul de la lanţul cu chei, iar ea îl primi cu recunoştinţă.

— Mulţumesc.

Bridget tăie cu grijă sfoara şi luă în braţe căţeluşul cald, cu blana cam mirositoare.

Căţelul începu imediat să o lingă pe bărbie. Bridget îşi reţinu un suspin când simţi limba ducelui lângă ochii ei.

— Lacrimile tale au gust de mântuire.

Vocea îi era profundă şi răsuna cu ecou în spatele ei, iar el părea aproape uimit.

Bridget se cutremură, simţind cum rămâne fără aer, dar nu îndrăzni să se uite în urmă, iar apoi el dispăru.

Îşi muşcă buzele şi pipăi trupul câinelui agitat, să vadă dacă nu cumva avea oase rupte. Din câte îşi putea da seama, terierul era rănit, dar nimic grav, deşi avea o dâră de sânge deasupra ochiului. Se uită la Bridget cu adoraţie şi ea îşi aminti că numele lui era Pip.

Pip.

Bridget ridică privirea.

Ducele era încă acolo, se uita la ea, iar părul lui blond şi frumos strălucea în lumina soarelui aflat la apus.

Îşi drese vocea.

— Vă… mulţumesc. Pentru că l-aţi salvat.

Era dificil să îi citească expresia în lumina slabă, dar i se păru că acesta îi zâmbise. Încă îl ţinea pe Pip, nu îi venea să îi dea drumul. Oare tinerii aceia aveau să-l găsească din nou? Pentru a-l ucide de data asta?

— Hm… Nu am ştiut că vă plac câinii?

— Nu îmi plac, spuse el, ridicând din umeri. Dar dumitale îţi plac. Îl poţi aduce în casă dacă doreşti, îi spuse el în drum spre intrare.

— Nu pot face asta, replică ea, şocată.

El se opri şi o privi.

— De ce?

— Sunt servitoare în casa dumneavoastră. Noi nu ţinem animale de companie. Există *reguli.*

Îl văzu cum îşi dădu capul pe spate şi râse uşor, la fel cum va fi râs şarpele în grădina raiului.

— La naiba cu regulile, doamnă Crumb!

*

Ceasul anunţă ora trei dimineaţa când Hugh se furişă pe scările principale de la reşedinţa Hermes. Intră pe uşa lăsată deschisă de către omul de legătură pe care îl

mituise. Păcat că nu avusese suficientă încredere în respectiva persoană încât să îi încredinţeze ce avea de făcut în noaptea asta, dar oricum trebuia să faci unele lucruri singur dacă voiai să iasă bine. Tocmai de aceea Hugh acţiona doar cu ajutorul memoriei – studiase ceva mai devreme o schiţă cu interiorul casei. Nu îndrăznea să aprindă vreo lumină. Nu încă. Abia ce trecuse de un lacheu pe hol, din fericire adormit. Urcă în linişte scările, atent la fiecare pas, oprindu-se din când în când şi ascultând. Era linişte peste tot, dar în casă locuia multă lume, şi oricine ar fi putut să se trezească pentru o mică plimbare nocturnă.

La etajul superior era întuneric beznă. O mişcare. Hugh tresări şi apoi se simţi ca un prost. Îşi văzu reflexia în oglinda din capătul holului. Conform planului casei din mintea lui, era biblioteca lui Montgomery.

Uşa scârţâi când o deschise.

Răsuflă uşurat şi închise uşa după el.

Înăuntru dădu de o lumânare şi o aprinse cu amnarul din buzunar. Biblioteca era imensă, se întindea probabil pe aproape toată partea din spate a casei, şi era plină cu cărţi. Hârtiile pe care le căuta puteau fi în oricare dintre cărţi.

Însă Hugh deja începea să îşi cunoască prada. Lui Montgomery nu îi plăcea deloc ceea ce era evident. Era un om inteligent – poate prea inteligent pentru binele lui. Iar informatorul lui Hugh îi spusese că Montgomery petrecea mult timp în faţa şemineului din capătul opus al bibliotecii.

Hugh traversă încăperea pe lung.

Şemineul era construit din gresie neagră, iar învelişul şi părţile laterale erau din marmură albă, superb sculptată şi aurită. Heruvimi înaripaţi ţineau ridicat un medalion oval central. În spate se afla o imensă oglindă barocă. În jurul şemineului erau lambriuri de lemn, vopsite în verde-deschis.

Hugh aşeză lumânarea şi începu să îşi plimbe degetele pe lambriuri, apăsându-le cu buricele degetelor. Acest tip de îndeletnicire necesita calm şi o mare putere de autocontrol. Ştia că, cu cât stătea mai mult în reşedinţa

Hermes, cu atât creştea riscul de-a fi prins. Dar, dacă se grăbea, putea să rateze lucrul pentru care se afla acolo.

Răbdarea şi atenţia erau garanţiile reuşitei.

Şi trebuia să reuşească. Montgomery trimisese deja o scrisoare la un ziar de scandal insinuând că fiul regelui, prinţul William, ar fi avut legături cu societatea secretă. Era evident că Montgomery nu se temea să şantajeze. De altfel, indiscreţiile pe care le comisese ducele cu un an în urmă dovediseră asta: îl adusese la ruină pe un importator de tabac, foarte bogat, care avea o a doua soţie la ţară. Bărbatul refuzase să se conformeze cererilor lui Montgomery, oricare ar fi fost acestea, şi, drept rezultat, ducele folosise materialul de şantaj. Bărbatul fusese obligat să părăsească Anglia după ce secretul bigamiei sale fusese dezvăluit.

Aşadar, Hugh respiră adânc şi începu să cerceteze o nouă secţiune a şemineului. O jumătate de oră mai târziu, când spatele începuse să-i înţepenească, auzi un clic. În mod ciudat, era una din aripile unuia din heruvimi, nu unul dintre lambriuri. La început nu reuşi să înţeleagă funcţionarea mecanismului. Aripa de marmură nu părea să se rotească sau să se lase în jos, dar, când o apăsă spre interior, constată că în spatele heruvimului se deschise o ascunzătoare. Aruncă o privire înăuntru. Spaţiul respectiv nu era mai mare decât pumnul unui copil.

Şi era gol.

În spatele lui auzi un ţâţâit, şi lui Hugh i se ridică părul pe ceafă.

Se întoarse.

În lumina lumânării, frumuseţea aristocratică a lui Montgomery deveni aproape satanică atunci când lăsă zâmbetul să i se lăţească pe chip.

— Cât de dezamăgitor trebuie să fie…

*

O bătaie puternică în uşă o trezi pe Bridget.

Pip, care voise neapărat să doarmă la picioarele ei, sări pe pat şi începu să latre agitat.

Bridget fu în picioare în câteva clipe şi îşi puse un halat pe ea. Avu înţelepciunea de a se uita în oglindă pentru a verifica dacă boneta de noapte îi era bine legată sub bărbie, apoi deschise uşa.

Pe hol se afla Bob, în picioarele goale, îmbrăcat doar în pantaloni şi cămaşă, alb ca varul. În spatele lui se aflau mai multe slujnice şi bucătăreasa, care purta un halat de casă, larg, galben-portocaliu.

— E un hoţ în biroul ducelui! spuse Bob, accentul lui de ţară ieşind puternic la iveală, din pricina spaimei.

— Atunci, cheamă paza şi dă-l afară, spuse Bridget.

Îi displăcea profund să fie trezită din somn. Căţelul era preocupat să investigheze picioarele participanţilor la scenă.

— Nu vrea să ne lase să chemăm paza, spuse Bob.

— Cine?

— Ducele. E înăuntru cu hoţul şi vrea să îl ucidă, din câte am văzut.

— Dumnezeule mare! murmură Bridget. Unde sunt ceilalţi lachei?

— Bill şi Cal sunt în bibliotecă, spuse Bob. Bill era de serviciu la uşă şi a dat alarma când a auzit strigătele. Sam şi Will au venit cu mine pentru a vă anunţa.

— Foarte bine, zise Bridget. Doamnă Bram, vă rog să mergeţi cu slujnicele în bucătărie pentru a pregăti ceaiul. Sunt convinsă că toată lumea va avea nevoie după ce se termină toate astea.

— Aşa e.

Bucătăreasa încuviinţă din cap şi îşi făcu loc printre servitorii strânşi în faţa ei.

— Iar voi toţi vă rog urmaţi-mă! se adresă ea lacheilor.

Aprinse o lumânare de la lumânarea lui Bob şi se grăbi spre hol, în fruntea unei procesiuni alcătuite din trei lachei plus Pip, spre partea din faţă a casei şi pe scara mare

în sus. Bob spusese că strigătele îl făcuseră pe Bill să dea alarma, dar, cum în acel moment nu se mai auzea nimic, Bridget grăbi pasul, aproape alergând.

Dacă ducele îl ucisese pe hoţ, ar putea dura *ore* până ca ea să îşi poată bea ceaiul acela.

Ajunse la etajul superior şi se grăbi pe hol. Văzu în faţa bibliotecii doi lachei care trăgeau cu ochiul, ca doi copii, temându-se să intre. „Idioţi”. Îi dădu la o parte şi intră în încăpere.

Apoi se opri brusc. Imaginea care i se înfăţişă în faţa ochilor era extraordinară.

Dintre toate încăperile extravagante din reşedinţa Hermes, biblioteca era de departe cea mai impresionantă. Pereţii cu lambriuri erau vopsiţi într-o nuanţă de verde, ca spuma mării. Perechi de coloane corintice din marmură neagră cu capiteluri aurite se înşirau de-a lungul celor doi pereţi ai bibliotecii şi susţineau arcade printre care se aflau rafturi din lemn scump, pline cu mii de cărţi. Podeaua era construită din plăci de marmură neagră şi roz. Tavanul era pictat cu scene mitologice întruchipându-l pe zeul Hermes – nud şi semănând ciudat de mult cu ducele de Montgomery.

În centrul bibliotecii stăteau ducele şi celălalt bărbat.

Montgomery era îmbrăcat în halatul lui mov – cel cu un dragon verde cu auriu brodat pe spate. Era desculţ, iar părul ondulat îi era desfăcut pe umeri.

Părea prins într-un soi de duel cu un bărbat masiv îmbrăcat în negru, care purta un tricorn şi o eşarfă neagră ce îi acoperea jumătate din faţă. Ducele şi străinul erau în poziţie de atac, şi Bridget constată cu uimire că fiecare dintre bărbaţi ţinea în mână un cuţit.

Ducele avea un briceag mic de pe care îl ţinea lejer în mână, iar inelul de aur strălucea în lumina lumânării. Bărbatul în negru ţinea în mână un fel de pumnal.

Ducele nu putea câştiga împotriva unui asemenea bărbat masiv. Nu înarmat cu un *briceag.* Oare ce o fi fost în mintea lui?

Bridget înaintă spre ei, intenţionând să intervină

cumva, când bărbatul masiv îl luă de mijloc pe duce şi îl trânti cu forţă între rafturi. Se auzi o bufnitură puternică, şi o mulţime de cărţi căzură ca o avalanşă peste ei. Pip lătră la picioarele ei, de parcă ar fi fost nemulţumit de cum decurgeau lucrurile.

Bărbaţii alunecară pe podea şi-şi încleştară braţele, străinul deasupra, cu spatele arcuindu-se în încercarea de a controla mâinile ducelui. Ducele făcu o mişcare rapidă, ca de şarpe. Se auzi un zgomot metalic când bărbatul reuşi să pareze lovitura de cuţit a ducelui cu propriul cuţit. Ducele scăpă briceagul din mână după o asemenea lovitură.

Arma se rostogoli pe podeaua de marmură.

Apoi Bridget îl auzi: ducele *râdea,* cu o şuviţă din păru-i strălucitor prinsă între buze.

Totul părea o explozie de bucurie binevoitoare, de parcă ducele ar fi pus pe glume alături de un prieten, în loc să fie prins într-o luptă pentru propria viaţă. O luptă pe care o *pierdea.*

— Dă-te bătut, Montgomery, mormăi străinul, cu mâna stângă înfiptă în gâtul ducelui.

— Nu prea cred, spuse ducele. Nu când tu ai dat buzna în *casa mea,* în *biblioteca mea,* în *spaţiul meu sacru.* Am să îţi tai limba şi am să ţi-o vâr pe gât, apoi o să te trimit la stăpânii tăi.

— Ce tot vorbeşti acolo? întrebă bărbatul îmbrăcat în negru, părând cel mai rezonabil din cei doi. *Ai pierdut.*

Bridget nu putea decât să fie de acord. Bărbatul îl acoperise complet, astfel că nici nu i se mai zărea halatul de mătase mov. Ducele trebuia să renunţe. Bridget îşi muşcă buza. Oare bărbatul era o victimă a şantajului? Dacă da, atunci…

— Oare chiar am pierdut?

Într-o clipită, ducele scoase un pumnal cu mâner de aur şi-l puse la gâtul străinului, crestându-i pielea. Buza de sus a ducelui se curbă, şi spuse:

— Dă-te! Jos! De pe mine!

Apoi Bridget văzu că ducele ţinea un al doilea pumnal

în mâna *dreaptă.*

O dâră de sânge se prelinse de pe gâtul străinului.

Bărbatul în negru părea la fel de uimit. Îşi descleştă mâna, şi pumnalul îi căzu pe podea.

— Uşor…

Se dădu încet înapoi, cu presiunea lamei necruţătoare la gât, făcându-l să-şi ţină capul într-o poziţie nefirească, până când ambii bărbaţi ajunseră în genunchi.

— Credeam că eşti stângaci.

Ducele rânji – dezvelindu-şi dinţii, afişând o expresie ce nu putea fi considerată reconfortantă.

— Consider că dacă m-aş limita la folosirea unei singure mâini aş exclude o mulţime de posibilităţi.

Cu o mişcare delicată, ducele smulse eşarfa de pe chipul celuilalt. Se dovedi că bărbatul avea trăsături de pugilist, cu frunte mare, pomeţi proeminenţi şi un nas mare ce purta urmele unei lovituri zdravene. Îşi pierduse peruca şi pălăria în timpul luptei, ceea ce lăsă să se vadă faptul că avea părul brunet tuns scurt. Era arătos într-un mod brutal – buzele groase ar fi putut foarte bine să aparţină unui înger italian destrăbălat.

Totuşi, pe lângă ducele de Montgomery, care părea un armăsar de rasă pură, bărbatul semăna mai degrabă cu un cal de plug.

— O, asta înseamnă să faci treburile murdare ale regelui, zise ducele, luând cuţitul de la gâtul celuilalt. Fără să îşi ia ochii de la prizonierul lui, le făcu celorlalţi semn să plece. Puteţi pleca cu toţii, cu excepţia dumitale, doamnă Crumb. Şi a căţelului. Posibil să am nevoie de voi pentru protecţie. Şi ca martori.

Cei trei lachei ieşiră.

— Închide uşa şi vino aici, doamnă Crumb, spuse ducele.

Bridget se conformă, luă lumânarea şi pocni din degete pentru a-i atrage atenţia lui Pip, care era preocupat de statuia unui elefant aurit. Îşi aminti că Pip nu ieşise în grădină de dinainte de baia de seară şi speră din tot

sufletul să nu o facă de ras în biblioteca ducelui.

— Ai mai întâlnit vreodată un membru al familiei regale? o întrebă ducele.

— Nu, Excelenţă, spuse ea cu grijă.

— Atunci ai noroc. Ţi-l prezint pe Hugh Fitzroy, duce de Kyle, deşi nu cred că e prea regal… Ducele de Montgomery afişă zâmbetul lui viclean, cel pe care Bridget începea să-l deteste, apoi i se adresă lui Hugh: Dumneaei este doamna Crumb, menajera mea. Nu îţi pot spune numele ei de botez, pentru că ea însăşi nu vrea să mi-l spună, deşi am început să cred că ar fi bine să îi ofer eu unul, după bunul meu plac. Ce părere ai? Să îi spun Annis, cea castă şi pură? Sau Félicité, ţinând cont că este tot timpul veselă?

Se uită la Bridget şi, deşi aceasta încercă să afişeze o expresie neutră, ceva din revolta ei cu privire la tachinările lui răzbise probabil până la suprafaţă.

El chicoti şi îşi întoarse privirea spre Kyle.

— Ai dreptate. Niciunul dintre aceste nume nu o caracterizează. Vai, dar ce ciudăţenie de om avem aici, continuă el acum adresându-i-se lui Bridget. Vezi dumneata, deşi Excelenţa Sa a izvorât din cea mai regală sămânţă, mama dumnealui nu era decât o actriţă. Ai auzit vreodată de Judith Dwyer? Nu? Ei bine, nu era foarte…

Fu întrerupt de un mârâit gutural.

— Montgomery!

Cuţitul fu înapoi la gâtul ducelui de Kyle, înainte ca Bridget să apuce să clipească. Pentru moment, rămase fără suflare, temându-se că Montgomery avea să-i taie gâtul bărbatului. Apoi ducele coborî mâna, şi Bridget răsuflă uşurată.

— Ai grijă, spuse Montgomery, iar vocea lui îi provocă fiori de spaimă lui Bridget. Mi-ai speriat menajera cu lipsa ta de consideraţie. Nu uita: eşti pe domeniul *meu,* fără să fi primit invitaţie. Aici, pot să îţi fac orice. Îi zâmbi. Absolut orice.

Kyle avea probabil nervi de fier, pentru că nici măcar

nu clipi.

— Vor exista consecinţe dacă nu mă voi întoarce.

Montgomery făcu ochii mari şi afişă o expresie sinceră.

— Vezi tu, asta este diferenţa între mine şi tine. Când tu faci o asemenea afirmaţie, te gândeşti că mă va pune pe gânduri. Ei bine, nu. Nu. Îmi. *Pasă.* Aş putea să te ucid şi pentru că ai călcat pe o furnică, fără să am nici cea mai mică remuşcare. Poate că mâine am să suport consecinţele. Poate că nu. Asta rămâne de văzut, după ce va răsări soarele. În noaptea asta, umbrele domnesc şi sângele îmi cântă în vene. Muşchii mei tremură de dorinţa de a-ţi tăia carnea de pe oase. Spune-mi cine în lumea asta infectă ar putea să mă priveze de plăcerile mele, continuă el, desfăcându-şi larg braţele.

Cum stătea acolo desculţ, în halatul său mov, cu cărţi presărate la picioare, în lumina pâlpâitoare a lumânărilor şi ţinând încă în mână pumnalul curbat, bătut cu nestemate, ar fi putut fi un druid, născut înainte de scrierea istoriei.

Din vremuri în care omul încă nu ştia că sacrificiul uman era interzis.

Bridget se trezi că-l ţinea de braţ. Habar nu avea cum de se întâmplase aşa ceva. Dacă totul s-ar fi petrecut la lumina zilei, dacă ar fi fost mai odihnită şi ar fi apucat să bea măcar o ceaşcă de ceai, ar fi putut să se controleze mai bine.

Dar aşa, apucase să facă acel gest, şi ducele se uita la ea cu ochii lui azurii periculoşi. Ea îşi ridică bărbia şi înghiţi în sec.

— Vă rog, nu! rosti cu buzele tremurând.

El îşi înclină capul de parcă ar fi auzit o melodie nouă. Sau un sunet pe care nu îl mai auzise până atunci. Ceva străin şi bizar.

Îi luă mâna şi, ţinându-i-o, se uită la Kyle.

— Pleacă, îi spuse. Spune-le stăpânilor tăi că ai dat greş şi că eu am obosit să mai aştept. Spune-le că vreau ca regele să fie mâine la ora unu în Hyde Park. Dacă nu mă va

recunoaşte de faţă cu martori, o să trimit totul la ziare până la ora trei. Ai înţeles?

Ea se uită la bastardul regal, aproape fără să-i vină să creadă că reuşise cu acele cuvinte simple să-şi înduplece stăpânul. Era perfect conştientă de faptul că Montgomery încă îi ţinea mâna.

Un muşchi zvâcni în maxilarul lui Kyle, dar el nu făcu decât să-şi plece uşor capul.

Îşi ridică pălăria, peruca şi cuţitul şi se îndreptă spre uşa bibliotecii.

Ducele duse mâna lui Bridget la gură şi, cu ochii lui albaştri sclipind în lumina lumânărilor, depuse un sărut pe interiorul încheieturii ei.

Apoi îşi apăsă şi marginea dinţilor pe pielea ei.

Ea simţi moliciunea caldă a buzelor lui, gâdilatul bărbii pe pielea ei fină, şi fu străbătută de o undă de şoc, îndreptându-se fix spre centrul trupului ei.

El îi dădu drumul, iar ea resimţi răcoarea nopţii pe încheietură.

— Séraphine. Cea în flăcări. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Dar cred că acum dumneata şi căţelul ar trebui să vă asiguraţi că ducele de Kyle va ieşi pe uşă. Ar fi destul de trist dacă ar începe să răscolească prin restul casei, nu?

Capitolul 5

Prinţul fără inimă deveni un tânăr puternic, înalt şi lat în spate, cu braţe ca trunchiurile de stejar. Când se lupta cu alţi băieţi de la curte, îi dobora ca pe popice.

Iar aceştia învăţară curând să nu se mai ridice, odată ce fuseseră doborâţi...

din *Regele fără Inimă*

Bridget se luptă să-şi recapete răsuflarea, încă

ameţită de apropierea de Montgomery când se grăbi după ducele de Kyle cu Pip gâfâind fericit la picioarele ei. Terierul cel puţin părea să creadă că se aflau într-un fel de aventură nocturnă.

Îl zări pe ducele de Kyle în capătul coridorului şi strigă după el:

— Excelenţă.

El se opri şi se întoarse pe jumătate, uitându-se la ea cu seriozitate, pe când Bridget se apropia de el.

— Ducele m-a rugat să vă conduc la uşă, Excelenţă, zise ea cât mai diplomatic posibil, pentru că nu mai escortase niciodată un hoţ de origine nobilă la uşă.

El îşi înclină capul.

Ea ezită, uitându-se la tăietura de pe gâtul ducelui. Arăta destul de rău şi încă îi curgea sânge. Aşa că se hotărî.

Se îndreptă de spate, netezindu-şi halatul – ei bine, cât se putea.

— Urmaţi-mă, vă rog!

Bridget o luă pe scara principală, urmată de căţel şi de ducele cel mare. Bob era la uşa din faţă, acum treaz şi atent, după ce în casă se dăduse o spargere. Ea înclină din cap spre el şi îl conduse pe duce spre bucătării.

După cum se aştepta, toată lumea era adunată acolo, probabil bârfind în jurul mesei din bucătărie.

Bucătăreasa se ridică la intrarea ei.

— Doamnă Crumb.

— Doamnă Bram, rosti Bridget, sunteţi amabilă să o trimiteţi pe Alice în salonul cel mic cu nişte apă caldă şi o pungă cu bandaje curate? O, şi cu un ceainic.

Nu aşteptă un răspuns, ci îl conduse pe duce în încăperea menţionată. Camera avea pereţii zugrăviţi într-o nuanţă ca lavanda şi era presărată cu pilaştrii legaţi cu pânză albă; putea fi considerată o încăpere mică doar prin comparaţie cu salonul cu trandafiri, care era mai mare.

Ea făcu semn spre una dintre canapele mov cu auriu în faţa căreia se afla o măsuţă cu blat din marmură.

— Sper că nu vă supăraţi, Excelenţă. M-am gândit că

nu v-ar plăcea să fiţi prezentat celorlalţi servitori.

El tocmai se aşezase pe canapea când se auzi o bătaie în uşă.

Alice, o slujnică foarte drăguţă, dar înceată, deschise uşa cu umărul. Ducea o tavă cu apă din care ieşeau aburi, un ceainic şi ceşti şi o pungă cu bandaje pe braţ. Rămase acolo, căscând ochii la ducele de Kyle.

— Pune tava pe masă, te rog, Alice, zise Bridget sec.

Pip intrase şi el în urma lor şi acum cerceta capătul celălalt al camerei, unde erau două scaune.

Alice puse tava cu grijă pe masă şi îi întinse punga, dar apoi rămase încremenită, holbându-se în continuare la Kyle.

— Te poţi retrage, zise Bridget, obişnuită deja cu faptul că trebuia să-i spună lui Alice exact ce avea de făcut.

Slujnica se retrase umilă. Bridget turnă două ceşti de ceai.

— Doriţi zahăr şi lapte, Excelenţă?

— Nu, murmură Kyle, vorbind în sfârşit, şi adăugă atunci când ea îi întinse ceaşca: Mulţumesc. Atât pentru ceai, cât şi pentru ce aţi făcut la etaj.

Îi întâlni privirea, iar ea observă pentru prima dată că ochii lui erau căprui şi cu gene lungi ca de fată. Erau aproape frumoşi pe chipul lui aspru.

— Ştiu că e nevoie de mult curaj pentru ca o femeie în poziţia dumneavoastră să se interpună între un patron şi dorinţele sale.

Ea clipi, nefiind sigură ce ar putea să spună. Să accepte scuzele lui ar fi însemnat să admită că ducele de Montgomery se înşelase, ceea ce ar fi fost o dovadă de lipsă de loialitate.

El păru să îi înţeleagă dilema. Îi zâmbi uşor pieziş şi fermecător.

— Este în regulă. Voiam doar să vă mulţumesc. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă nu aţi fi intervenit.

Şi-l aminti pe Montgomery care arăta aproape ca un războinic înnebunit… şi sărutul de după. Simţi cum îi ardea

încheietura mâinii la amintirea acelui moment.

— Ei bine… Bridget îşi drese vocea şi luă o gură de ceai înainte să pună ceaşca jos şi să se întindă după carafa cu apă fierbinte. Excelenţă, ar trebui să ne ocupăm puţin de rana de la gât înainte să plecaţi. Umezi o cârpă. Îmi permiteţi?

Hugh încuviinţă din cap.

Ea se aplecă şi curăţă rana de la gât. El şuieră uşor.

Tăietura nu era foarte mare, dar era mai adâncă decât crezuse iniţial. Lama pe care o folosise ducele trebuie să fi fost foarte ascuţită – şi acesta o manevrase cu teribilă precizie.

Asta, desigur, dacă nu cumva lui Montgomery nu i-ar fi păsat dacă îşi ucidea adversarul.

Bridget se cutremură la acest gând, retrăgându-se ca să caute o cârpă de mărime potrivită. Rana începuse să sângereze din nou, în ciuda strădaniilor ei de a umbla cu grijă, şi acum trebuia să pună un pansament peste rană. În cele din urmă, găsi ce avea nevoie şi se întoarse spre el, aplicând cu grijă pansamentul pe rană.

— Ţineţi apăsat, Excelenţă.

Hugh făcu întocmai cum i se ceruse, iar Bridget începu să îi înfăşoare gâtul cu un bandaj. Era atât de atentă la ce făcea, încât nu îşi dădu seama că se apropiase extrem de mult de bărbatul masiv până când ridică privirea când aproape terminase de bandajat.

El o privi cu ochii lui cu gene lungi, iar degetele lui Bridget şovăiră.

— Este un ticălos stăpânul dumneavoastră, zise sec ducele de Kyle. Bănuiesc că v-aţi dat deja seama că îl şantajează pe rege.

Ea înghiţi în sec şi-şi luă privirea de la el, concentrându-se să-i fixeze bandajul de la gât. Dar nu avea cum să nu îi audă vocea calmă.

— Păreţi o femeie cu judecată. O femeie cumsecade. Ştiu că nu puteţi fi de acord cu ceea ce face stăpânul dumneavoastră.

Ea nu făcu niciun comentariu, ci se ridică pur şi simplu şi strânse resturile rămase de după ce-l bandajase.

— Doamnă Crumb. O luă de mână, şi ea se opri să se uite la el. Înţeleg că vă temeţi pentru poziţia dumneavoastră, dar, credeţi-mă, dacă veţi avea vreodată nevoie de o slujbă, voi putea să vă obţin una cel puţin la fel de bună ca aceasta. Nu vă cer decât să îmi furnizaţi orice fel de informaţie care l-ar putea ajuta pe regele dumneavoastră.

— Dar deja v-aţi conformat cerinţei lui, Excelenţă, spuse Bridget ridicând din sprâncene. Vă veţi retrage promisiunea?

— Nu, zise el şi zâmbi amar. Nu am nicio îndoială că Montgomery îşi va duce la împlinire ameninţările, iar noi ceilalţi vom suporta consecinţele.

— Şi eu cum aş mai putea fi de folos după toate astea?

— Montgomery nu va folosi toate informaţiile pe care le deţine, spuse ducele de Kyle. Aşa fac tot timpul şantajiştii. Am ceva experienţă cu oamenii de acest soi. Montgomery avea dreptate. Sunt un fel de… Făcu un fel de grimasă dispreţuitoare. Ei bine, cred că sunt omul care face treburile murdare ale regelui. Lucrez în secret pentru rege pentru a curăţa mizeriile care nu trebuie să vadă lumina zilei. Sunt foarte periculoase informaţiile pe care le deţine Montgomery. Ar putea pune monarhia în pericol şi ar putea arunca ţara în haos dacă ar fi publicate. Ultima oară când s-a întâmplat asta, a izbucnit un război civil care a durat peste zece ani, cu mii de victime şi de familii distruse. Hugh o privi, cu ochii lui blânzi. Nu cred că vă doriţi asta.

În loc să-i răspundă, ea deschise uşa şi îl pofti să plece.

— Pe aici, Excelenţă.

Ducele oftă, dar trecu pe lângă ea.

Pip sosi alergând la ei şi se îndreptă iute spre uşă

Bridget îl conduse pe duce la intrarea principală şi îl privi coborând scările. În Londra era încă întuneric – în

noaptea aceea luna nu se zărea pe cer. În întuneric, ducele de Kyle îi ură noapte bună, apoi dispăru. Bridget rămase în uşă tremurând de frig şi aşteptă ca Pip să îşi facă treburile, apoi se grăbi să intre în casă.

Se duse la bucătărie.

Câţiva dintre servitori se întorseseră în pat, dar majoritatea erau încă treji. Bridget se uită la toţi şi le spuse:

— Ştiu că a fost o noapte agitată şi nu mai e decât o oră până la răsăritul soarelui. Vă sugerez să încercăm să profităm de această oră care ne-a rămas şi să dormim, atât cât este posibil.

După reacţiile celor din bucătărie înţelese că propunerea ei nu avusese mare succes, dar cel puţin fusese o sugestie practică.

Şi, în orice caz, ea era foarte obosită.

Bridget se duse în micuţa ei cameră, închise uşa în spatele ei şi-şi dădu halatul jos. Se vârî recunoscătoare în pat şi-şi trase plapuma peste umeri, tremurând uşor de frig. Focul se stingea mereu spre dimineaţă, dar ea dormea de obicei la ora aceea.

Îl simţi pe Pip căutându-şi locul în pat, lângă şoldul ei, foindu-se de câteva ori până când adormi ghemuit.

În timp ce îşi trăgea pătura peste nasul rece, Bridget se întrebă de ce nu acceptase să-l ajute pe ducele de Kyle. Era dincolo de orice îndoială că lucra în slujba binelui, iar Montgomery… Ei bine, el lucra doar pentru el însuşi, nu-i aşa? Era de partea răului. Oare de ce nu îl trădase atunci când i se oferise ocazia? se gândi la felul în care o atinsese şi la faptul că o făcuse să se simtă ca o femeie adevărată. Oare îşi vânduse onoarea pentru câteva sărutări, o muşcătură şi o dezmierdare cu limba?

Sau să fi fost privirea lui atunci când îi spusese „La naiba cu regulile”, când îşi luase privirea de la Kyle cel ameninţător pentru a se uita la ea, în clipa când îl atinsese, sau atunci când i se adresase cu un nume exotic, ridicol? Sau atunci când o privise şi o făcuse să se simtă o fiinţă umană, nu doar o simplă servitoare?

Ca pentru a da glas gândurilor ei contradictorii, Pip oftă din rărunchi.

*

Val îşi verifică ceasul de buzunar de îndată ce intră în Hyde Park. Pe interiorul carcasei de aur era o ilustraţie reprezentând o scenă deocheată cu zeiţa Venus făcându-i felaţie zeului Marte – sau poate lui Vulcan. Oricine ar fi fost bărbatul, era oacheş şi avea chipul pictat cu roşu. Poate din cauza performanţelor zeiţei? În orice caz, pe partea opusă a ceasului, acesta indica mai prozaic ora, douăsprezece şi patruzeci şi cinci. Ceea ce însemna că ajunsese exact la timp ca să călărească până în zona de sud a parcului şi la Rotten Row, unde lumea bună ieşea să se plimbe.

Închise ceasul, îl băgă în vestă şi-şi îndreptă armăsarul sur spre sud. Ceasul de aur îi aminti de doamna Crumb. Majoritatea femeilor trezite noaptea din pat nu sunt foarte aranjate. Au părul ciufulit artistic şi umerii goi. Sânii li se întrevăd delicioşi prin cămăşile de noapte.

Dar nu fusese cazul menajerei lui. O, nu.

Doamna Crumb purtase o bonetă şi mai hidoasă decât monstruozitatea pe care o purta de obicei pe timpul zilei – şi apoi, mai erau şi panglicile enorme cu care o legase de bărbie. Poate că era chelă. Să fi fost asta posibil? Avea, oare, o menajeră chelă? Gândul îl intrigă, îi văzuse vreodată părul? Dar nu, cu siguranţă văzuse o şuviţă de păr brunet ieşindu-i de sub bonetă. Nu?

Şi apoi, halatul.

Val se strâmbă amintindu-şi halatul voluminos pe care îl purtase. Atât de banal şi de alb, cu… chestii mici gri imprimate pe el. Halatul ăla… o acoperea cu totul, metri şi metri de material. Nu reuşise nici măcar să-i vadă degetele de la picioare.

Dar, dacă ar trebui să se ocupe el de vestimentaţia doamnei Crumb – şi de ce nu? –, ar îmbrăca-o numai în nuanţe de roşu, roz şi purpuriu, culori ale senzualităţii. Acei

ochi negri, de inchizitor, ar arde misterios şi feminin scoşi în evidenţă de stofe purpurii. Superb.

Fu şocat de gândul acesta. Banala doamnă Crumb superbă? Ei bine, mulţi nu ar crede asta... dar, dacă ea ar arde...

— Montgomery!

Mârâitul nepoliticos se auzi din partea dreaptă, şi, dacă nu ar fi visat cu ochii deschişi la menajere neîntinate, nu ar fi fost luat prin surprindere de apariţie.

Dar aşa, fu destul de nepregătit să-l vadă pe ducele de Wakefield uitându-se încruntat la el dintr-o trăsură descoperită.

— Ce naiba faci în Londra? vru să ştie bărbatul.

Un cuplu călare zăbovea în apropiere şi o altă trăsură fu nevoită să încetinească.

Wakefield era înalt şi aristocratic, iar expresia lui – îşi dădu Val acum seama – era permanent furioasă. Familia lui Wakefield era cam la fel de veche ca a lui Val, dar aici încetau asemănările. Lui Wakefield i se inoculase încă de mic noţiunea ducală de datorie, căci era un stâlp al parlamentului, un descendent de vază al societăţii, un confident al regelui etc. Individul era plicticos, şi Val îl detesta.

În spatele ducelui stătea o femeie simplă, cu chip inteligent şi ochi impresionaţi, cenuşii. Dacă Wakefield nu decisese brusc să nu mai ţină seama de convenţii şi să-şi ia o amantă, atunci aceasta trebuia să fie ducesa.

De fapt, avea ochi chiar *foarte* frumoşi.

Val îi zâmbi şi apoi făcu o plecăciune, ignorându-l complet pe Wakefield.

— Excelenţă, nu cred că am avut onoarea să ne cunoaştem. Sunt ducele de Montgomery.

— Ştiu, spuse ea cu voce fermecătoare de contralto. Aţi răpit-o pe cumnata mea, la care ţin foarte mult.

Val se crispă.

— Mărturisesc că a fost un gest destul de urât din partea mea.

— A fost un *delict,* urlă Wakefield. Mi-ai dat cuvântul tău de gentleman că vei părăsi Anglia pentru totdeauna.

— Aşa am făcut? întrebă Val, cu ochii larg deschişi. Nu îmi *amintesc o* asemenea conversaţie…

— Există reguli cu privire la astfel de lucruri şi…

— La naiba cu regulile! răbufni Val cu voce profundă.

Wakefield îşi ridică mândru capul.

— Te pot aduce în faţa tribunalului dacă asta îţi doreşti.

— Oare chiar poţi? Val simţi sângele clocotindu-i şi bubuindu-i în tâmple, iar vederea i se concentră pe bărbatul din faţa lui.

Wakefield îşi încleşta şi descleşta pumnii.

Val îşi descheie doi nasturi de la vestă. Avea pumnalul la piept, gata să-l scoată în caz de nevoie. Îşi ţuguie buzele.

— Sora ta este o fată foarte drăguţă şi, dacă nu mă înşel, proaspăt căsătorită. Felicitările vin la pachet, cred, deşi am înţeles că nunta a trebuit să fie grăbită din cauza scandalului cu răpirea ei. Scandalul e o treabă tare urâtă. Strică reputaţii, nu crezi?

Din gâtul lui Wakefield se auzi un sunet profund, gutural, aproape animalic. Ducesa îşi ţinea soţul de braţ, evident pentru a-l domoli. Lumea se adunase deja e în jurul lor, atrasă de scandal ca muştele de bălegar. „De ce ar fi nevoie pentru ca Wakefield să treacă dincolo de constrângerile sociale?” se întrebă ascultând bubuitul sângelui său în vene. Alte cuvinte răscolitoare? Un zâmbet viclean adresat soţiei lui?

Băgă mâna în buzunar şi simţi plăselele pumnalului. Simţi tăişul pe care se balansau pericolul şi viaţa însăşi.

Se auziră zgomote de copite, scârţâitul roţilor unei trăsuri şi un murmur în mulţime.

Val privi în jur.

Era trăsura regelui.

Acesta stătea lângă regină, privind înainte fără nicio expresie pe chip, dar, când caleaşca regală ajunse lângă ei, dădu foarte vizibil din cap o dată spre Wakefield şi încă o

dată.

Spre Val.

Apoi caleaşca trecu.

Val se îndreptă din propria plecăciune profundă, conştient că reuşise să câştige decisiv în faţa lui Wakefield şi că posibilitatea unei lupte trecuse.

Scoase mâna din buzunar şi încercă din răsputeri să nu se simtă dezamăgit.

*

— Şezi! rosti Bridget clar şi ferm comanda în grădină, ceva mai târziu.

Pip stătea la picioarele ei, cu ochii atenţi, o ureche ridicată şi cealaltă plecată, în timp ce se uita de la ea la bucata de coajă de plăcintă din mâna ei.

Dădu din coadă de probă. Dar nu se aşeză.

Lângă ea, Mehmed chicoti.

— Astă potaie nu înţelege şmecheria cu „Şezi”.

Bridget oftă. În regiunea din care se trăgea Mehmed, câinii nu erau, în mod normal, folosiţi ca animale de companie. Din această cauză, Mehmed era curios în privinţa lui Pip, privindu-l cu fascinaţie, de parcă ar fi fost un tigru neîmblânzit dresat să meargă la pas.

— Ei bine, răspunse ea, nu a prea avut unde să exerseze, nu?

„Şi nici eu”, îşi spuse în sinea ei.

Nu mai avusese un câine până atunci. Îşi drese vocea şi încercă din nou:

— Şezi!

În acel moment, probabil din pură întâmplare, Pip îşi lăsă fundul pe pământ.

— O! Bridget dădu imediat drumul la bucata de plăcintă, iar Pip o înghiţi iute, făcându-l pe Mehmed să strige de încântare.

Asta avu drept efect nefericit faptul că terierul se ridică, lătră agitat şi sări la picioarele lor, aşa că Bridget se

gândi că lecţia de dresaj fusese inutilă. Se uită la faţa zâmbitoare a lui Mehmed, care discuta cu căţelul exprimându-se în limba lui, şi decise să nu-şi spună cu voce tare părerea. În schimb, îşi înclină capul pentru a lăsa soarele de toamnă să-i încălzească faţa. La Londra erau rare asemenea zilele frumoase de toamnă atât de târziu în an, şi pentru ea momentele în care să se poată bucura de ele erau şi mai rare. Dar, ţinând cont de cele petrecute cu o noapte în urmă, se gândi că merita o jumătate de oră de relaxare. Grădina de la reşedinţa Hermes era plină de copaci toaletaţi, plantaţi de-a lungul unui zid din cărămidă roşie, un peisaj magnific, completat de garduri vii, bine îngrijite.

Bridget îşi muşcă buza şi îşi coborî privirea. Poate că se molipsise de la duce în privinţa desconsiderării regulilor.

Uşa de la bucătărie se deschise, şi Alf ieşi în graba mare. Bridget se încruntă. Oare ce mai voia ducele de la Alf?

Mesagerul o salută obraznic, apoi dispăru în direcţia grajdurilor.

Bridget îşi netezi fustele.

— Hai, să ne întoarcem la treburile noastre!

Mehmed deveni serios şi o urmă, deşi Pip nu părea să fie la fel de dispus să renunţe la joacă. Cu fiecare pas, îl muşca pe Mehmed de haină.

— Acesta-i palat frumos, spuse Mehmed. Deşi frig la el.

Bridget zâmbi, întrebându-se cum avea să reziste băiatul când avea să vină iarna, cu zăpadă.

— Aveai o casă mare la tine în ţară?

— Nu la fel de mare ca asta. Dar frumoasă, cu fântână în grădină în zile calde. Tata, negustor de mirodenii, bărbat bogat, două neveste. Sunt fiu trei şi favorit la el.

Mehmed îi zâmbi.

Bridget se încruntă. Se oprise din mers ca să-l asculte pe băiat. Lucrurile erau probabil diferite în ţările păgâne, dar nu aveau cum să fie chiar atât de diferite încât fiul unui

bogătaş cu două neveste să ajungă servitor.

— Mehmed, atunci cum ai ajuns în slujba ducelui?

Zâmbetul pieri de pe chipul vesel al băiatului, iar lui Bridget aproape că îi păru rău că întrebase.

— Tata certat rău cu *vezir-i azam.* Probabil că îi văzu nedumerirea de pe chip şi încercă să-i explice: *Vezir-i azam* om mare este. Ca regele, dar nu e regele. Prieten mare cu regele.

— Probabil prim-ministrul? întrebă Bridget după ce se gândi câteva clipe.

— Ce e asta?

Îi explică cine era Sir Robert Walpole şi care era relaţia lui cu regele şi cu guvernul Angliei cât de concis posibil, iar Mehmed ascultă cu atenţie. Băiatul pricepea foarte repede, în ciuda barierelor lingvistice.

— Poate că da, un fel de prim-ministru. Chipul i se lumină la pronunţarea cuvântului „prim-ministru”, şi-l repetă de câteva ori, cu voce tare. *Vezir-i azam* plăcut un cal foarte mult şi vrut să cumpere. Dar tata nu ştiut şi cumpărat calul. *Vezir-i azam* foarte nervos când aflat. Spus că tata să îi dea calul. Aşa a făcut tata, cu multe scuze, dar prea târziu, soarta lui decisă.

— Dar de ce? întrebă Bridget, confuză.

— Calul, spuse Mehmed, animându-se. Ne place caii care fac curse. Acest cal foarte puternic, foarte rapid, foarte frumos. Calul cumpărat de tata, dorit de *vezir-i azam,* era aşa. Dar calul luptat cu grăjdarii şi rănit foarte tare. Tata trebuit tăiat bărbăţia la cal. Mehmed schiţă un gest care o făcu pe Bridget să-şi dorească să-şi fi ferit privirea la timp. Calul nu mai putut avea copii. *Vezir-i azam* foarte, foarte supărat.

— Apoi *ce* s-a întâmplat? întrebă Bridget, complet absorbită de poveste.

Pip plecase de lângă ei şi se vârâse pe jumătate într-un tufiş. Bridget speră să nu găsească ceva prea îngrozitor acolo.

Mehmed ridică din umeri.

— *Vezir-i azam* cerut plată datorie. Bărbăţie pentru bărbăţie.

Bridget întrebă, cu gura căscată:

— Cum adică?

Mehmed oftă într-un mod destul de cinic, dată fiind vârsta lui.

— Adică vrut bărbăţia familiei tatălui meu. Tata avut deja copii. Fraţii mei avut deja copii. Dar eu? Ridică din nou din umeri. Eu tânăr fără copii. Precum calul. *Vezir-i azam* decis să fiu eunuc şi vândut ca sclav pentru datorie.

— Dar… Bridget fu şocată. Era barbar ce făcuseră – deşi ştia că unii aristocraţi englezi făcuseră lucruri şi mai rele. Se pare că cei care deţineau puterea făceau ce voiau. Bridget îl întrebă cu multă delicateţe: Cumva…

Un zâmbet apăru pe chipul băiatului.

— Ducele vizitat *vezir-i azam.* Văzut pe mine şi plăcut. Arătat lui *vezir-i azam* un rubin mare, cât jumate deget. Şi ducele spus la *vezir-i azam*: „Îţi dau acest rubin pentru Mehmed *şi* bărbăţia lui”. Şi *vezir-i azam* răspuns: „Foarte bine!” Iar eu venit cu ducele. Mehmed zâmbi triumfător la finalul poveştii şi adăugă: Dar uneori dor de mama.

— Bineînţeles că îţi este dor de mama ta, spuse Bridget, mişcată de povestea lui, mai ales că îşi aminti ce dor îi fusese de mama ei atunci când începuse ea să lucreze.

Toată povestea îl pusese într-o nouă lumină pe duce. Îl salvase pe Mehmed de la o soartă teribilă, cu un preţ destul de ridicat. Asta nu se prea potrivea cu impresia pe care o avea ea despre duce, aceea că ar fi diavolul însuşi, nu-i aşa? Şi de ce l-ar fi salvat ducele pe Mehmed? O făcuse dintr-o toană sau avusese un alt motiv?

Bridget îşi drese vocea:

— Iar acum îl bărbiereşti şi îl îmbraci pe duce. Asta este tot ce faci pentru el?

— Nu! spuse Mehmed cu mândrie, şi ea simţi o strângere de inimă.

Dacă ducele îl folosea pe acest băiat drăguţ şi

inteligent pentru plăcerile lui, ea avea să-l strângă de gât.

— Îl învăţ pe duce cum să scrie în limba mea şi bat la tambur şi cânt. Am voce frumoasă, adăugă el, fără modestie, iar ei îi veni să-l sărute.

— Da, sunt sigură de asta, spuse Bridget zâmbindu-i. Îţi mulţumesc pentru povestea ta, Mehmed. Acum cred că ar fi mai bine să vezi dacă ducele n-are nevoie de tine.

Dar, după cum se dovedi, nu de Mehmed avea ducele nevoie.

— Séraphine! exclamă el când ea păşi în dormitorul lui. Ridică un braţ gol în semn de salut, pentru că, bineînţeles, era în cadă.

— Excelenţă, răspunse ea pe un ton grav.

Vru să îi spună că numele ei nu era Séraphine, dar până la urmă se gândi că nu avea rost.

— Mi s-a spus că mă căutaţi.

— Da? întrebă el, cu privirea în tavan. Probabil că da. Ia loc, te rog. Nu văd de ce nu te-ai simţi confortabil.

Ducele se uită la Pip, care se urcase cu lăbuţele pe marginea de alamă a căzii şi adulmeca apa.

— Nu cred că suntem atât de apropiaţi încât să mi te alături în cadă, făcu ducele către el, stropindu-l pe Pip pe bot.

Căţelul strănută şi se dădu jos de pe marginea căzii. Strănută din nou, se scutură, apoi se duse ţintă să adulmece sub patul ducelui.

Bridget luă un scaun şi se aşeză la o distanţă sigură de cadă.

El privea încă tavanul, apoi spuse cu un colţ al gurii curbat în sus:

— Eşti cam laşă, doamnă Crumb. Vai, vai!

Bridget îşi drese vocea, hotărâtă să păstreze tonul cât se putea de formal, ţinând cont de persoana cu care vorbea, care mai era şi dezbrăcată.

— De ce aţi vrut să mă vedeţi, Excelenţă?

— Ei bine… spuse el tărăgănat, ridicându-şi ambele braţe în aer şi rotindu-le, de parcă ar fi vrut să facă o magie

vizibilă doar lui. Te-am chemat să discutăm despre muzica sferelor. Oare acestea cântă atunci când se rotesc în jurul stelelor? E un cântec pe care nu îl putem auzi, deşi construim telescoape din ce în ce mai performante şi tragem cu ochiul prin noapte. Îşi înclină capul şi nu-şi mai mişcă braţele. Un eretic de origine italiană a spus că nu există altă muzică decât aceea a Soarelui, iar Newton încuviinţează din cap şi cade de acord. Dar eu te întreb, dacă într-adevăr este aşa, dacă noi ne învârtim în jurul Soarelui, atunci de ce oamenii papei nu sunt de acord? Să fie Dumnezeu mort? Sau pur şi simplu joacă un fel de biliard cosmic cu planetele? Îşi îndreptă degetul spre ea şi o privi cu ochii lui albaştri strălucind nebuneşte. Spune-mi, înflăcărată menajeră, dacă Newton şi acoliţii lui au dreptate, cum de nu ne-am ciocnit cu Soarele şi nu am generat o explozie nimicitoare?

Tăcere deplină.

Apoi Bridget îşi drese vocea:

— Din câte am înţeles eu, este din cauza mişcării de rotaţie.

Ducele lăsă mâna jos.

— Ce-ai spus?

Bridget simţi cum căldura i se urcă în obraji.

— La asta vă refereaţi, nu? Teoria domnului Galileo potrivit căreia Pământul se mişcă în jurul Soarelui şi felul jenant în care a fost trimis la închisoare de către papă, apoi descoperirea gravitaţiei de către Newton. Iar dumneavoastră m-aţi întrebat cum de Pământul nu s-a ciocnit cu Soarele, iar eu v-am răspuns că e din cauza mişcării de rotaţie, pentru că Pământul orbitează în jurul Soarelui. Cel puţin, cred că asta a scris domnul Kepler.

Ducele îşi puse braţele pe marginea căzii şi-şi aşeză bărbia pe ele, apoi o privi lung pe Bridget, el, un superb bărbat gol, un *duce.* Umerii îi străluceau precum alabastrul în lumina lumânărilor, iar părul lui blond şi umed îi atârna cârlionţat pe gât.

— Dumneata eşti un mister indescifrabil. Când ai citit

Kepler?

— Într-o vreme în care eram slujnică într-un conac de ţară, în care se afla o bibliotecă de care nu se ocupa nimeni. Viermii ajunseseră la cărţi, iar patroana hotărâse să le dea foc. Le-am citit pe toate înainte să fie distruse. Nu le-am furat, adăugă ea. *Chiar le*-am ars după aceea.

— Ce altceva ai mai citit? şopti el. În afară de Kepler?

Ridică din umeri.

— O istorie a Imperiului Roman. O carte despre peşti şi animale acvatice originare din Anglia. O carte de bucate. Şi tragediile lui Shakespeare.

— Ce combinaţie eclectică.

— Erau singurele lucruri pe care le aveam de citit.

Dacă se amuza acum pe seama ei, avea să iasă pe dată din cameră, indiferent de consecinţe.

— Şi le-ai citit pe toate? întrebă el, părând fascinat.

— Da.

— Fiecare cuvânt? Chiar şi părţile despre tritoni?

— Da.

— O, Séraphine a mea, spuse el, şi ei i se păru ciudat că nu râse de ea.

Avusese chiar un ton admirativ.

— Ei bine, spuse el, îndreptându-se şi stropind cu apă împrejur… Nu vei mai rămâne niciodată fără cărţi. De azi înainte, ai acces liber şi nelimitat la biblioteca mea.

Bridget îl privi mirată.

— Eu…

Ducele zâmbi larg, părând un pic răutăcios.

— Ai aruncat o privire la cărţile mele? La titluri? Le-ai dezmierdat cotoarele?

Căldura i se ridică din nou în obraji, pentru că întocmai aşa făcuse. Erau volume enorme cu pagini aurite, cărţi delicate cu şiruri dantelate de cuvinte. Erau rafturi peste rafturi pline cu cărţi strălucitoare, unele mai noi, iar altele atât de vechi, încât păreau că ar putea fi distruse printr-o simplă atingere.

Biblioteca ducelui era pur şi simplu *minunată.*

— Vă mulţumesc, Excelenţă, spuse ea sincer. Sunteţi foarte amabil.

— Nu, doamnă Crumb, spuse el. Sunt în multe feluri, dar numai amabil nu.

Se uită la el şi ştiu că nu putea să îl contrazică.

— Chiar şi aşa.

— Chiar şi aşa. Bătu din palme şi îl sperie pe Pip, care ieşi de sub pat şi începu să latre, dând din codiţa plină de praf.

— Taci, spuse ducele, şi căţelul se aşeză.

Bridget se încruntă la el.

— Motivul pentru care te-am chemat, doamnă Crumb... începu ducele, iar Bridget îşi îndreptă imediat privirea spre el şi observă că ochii îi străluceau răutăcios. Intrigile mele au început să dea roade, duşmanii mei sunt învinşi, regele m-a salutat cu o înclinare a capului, iar eu i-am trimis în schimb scrisorile fiului său. Ca urmare, am hotărât să organizez un bal al victoriei, pentru a sărbători întoarcerea mea la Londra.

Bridget deveni brusc atentă. Un bal de asemenea anvergură necesita o lună de muncă şi de planificare. Zâmbetul lui se lărgi într-un rânjet.

— Balul va avea loc peste fix două săptămâni.

Capitolul 6

După o vreme, regele bătrân muri, iar fiul său, Regele fără Inimă, îi luă locul. Acesta decise că regatul său era prea mic şi invadă regatele vecine, plecând la război îmbrăcat în armura sa de aur. Şi, pentru că nu avea inimă, nu arătă milă faţă de armatele cu care se luptă...

din *Regele fără Inimă*

Două săptămâni mai târziu, Val se opri o clipă în colţul sălii sale de bal şi inhală dulceaţa îmbătătoare a succesului său. Toţi aristocraţii din înalta societate londoneză erau prezenţi la bal, unii chiar împotriva voinţei lor, întrucât ducele făcuse insinuări nu tocmai delicate despre anumite consecinţe, în cazul în care aceştia i-ar fi refuzat invitaţia. Iată un bătrân libertin, clătinându-se pe pantofii lui cu toc, faţa sa cu machiaj grotesc iţindu-se de sub o perucă înaltă. Pe vremuri, bărbatul şoptea secrete în urechile regilor şi ale reginelor, iar acum se zvonea că era pe moarte, de o boală cumplită. Mai încolo se afla nevasta tânără şi vicleană a vreunui membru al parlamentului, mult mai isteaţă decât soţul ei, şi, la urma urmei, reprezentând chiar ea motivul pentru care acesta fusese ales. Se trăgea dintr-o înstărită familie de conservatori – atât tatăl, cât şi cei doi fraţi ai ei erau membri în parlament – şi era interesant de apropiată de cumnata ei. Iar, într-un colţ, îl puteai vedea pe un aristocrat francez privind atent din spatele unui evantai. Vindea secrete propriului guvern – şi oricui altcuiva se arăta dispus să îl plătească.

Val zâmbi şi trase aer în piept, simţind potenţial, simţind putere. O, era minunat. Sala de bal era împânzită cu sute de trandafiri roz şi albi, aerul fiind înmiresmat cu parfumul lor. Metri din pânză aurită atârnau la ferestre şi erau legate de mesele plasate ici şi colo de-a lungul pereţilor. Lacheii, câteva duzini, purtau livrele asortate şi fuseseră angajaţi special pentru bal.

Totul îi aparţinea lui Val. *Lui.*

Zâmbi şi, sprijinindu-se de bastonul lui aurit, păşi printre invitaţi.

Îi făcu ironic semn din cap ducelui de Kyle, îşi luă un pahar cu vin şi-şi menţinu o expresie atentă.

Era o expresie folosită de multă lume în seara asta.

Val schimbă câteva cuvinte de complezenţă cu un membru al familiei regale şi îl întâlni pe Leonard de

Chartres, duce de Dyemore. Ducele fusese un bărbat înalt şi lat în umeri în tinereţe, dar din cauza vârstei începuse să se cocoşeze. Purta o perucă lungă, elegantă, care nu făcea decât să-i evidenţieze ridurile de pe chip. Val îi oferi lui Dyemore, un contemporan de-al tatălui său, o plecăciune elaborată, şi, când se îndreptă de spate, constată că bărbatul mai în vârstă îi zâmbea, lăsând să se întrevadă dinţi pătaţi de cafea.

Dyemore îşi puse mâna plină de pete de bătrâneţe pe mâneca lui Val.

— Montgomery! Parcă te-ai făcut şi mai frumos. Mă bucur să văd că ţi-ai reluat locul binemeritat în societatea londoneză. Ai fost plecat atâţia ani… Ultimele cuvinte ieşiră de pe buzele vinete ale lui Dyemore cu o întorsătură vicleană.

— Vă mulţumesc, domnule, murmură Val. Aproape că am făcut înconjurul lumii, iar acum m-am întors ca să descopăr că totul este schimbat, că toată lumea a îmbătrânit, că totul s-a degradat…

Dyemore nu îşi pierdu zâmbetul la lovitura prea puţin subtilă, dar schiţă o grimasă care-i accentuă ridurile din jurul gurii.

— Ai decis să-ţi revendici poziţia meritată şi în alte domenii? Ştiu bine că tatăl tău şi-ar fi dorit asta.

Dyemore îşi mută mâna contorsionată de artrită de pe mâneca lui Val pe umărul acestuia. Val încremeni, observând un tatuaj mic pe interiorul încheieturii bătrânului Dyemore. Avea forma unui delfin.

— Serios? Credeam că… acel club a fost desfiinţat.

— O, nu, nu! chicoti Dyemore. E mai în formă ca niciodată, mai activ chiar decât era pe vremea tatălui tău. Avem foarte mulţi membri. Ne lipseşte doar un moştenitor, care să-mi ia locul la conducere, atunci când mă voi retrage.

Val se uită în ochii lui Dyemore – verzi şi injectaţi. Îşi aminti că văzuse cu mult timp în urmă aceiaşi ochi, strălucind în spatele unei măşti ce înfăţişa un cap de lup. Şi

totuşi, ducele se referise la o altă modalitate de a pune mâna pe putere, nu? Şi ce putere... să ai la mână zeci de aristocraţi englezi...

Simţi cum i se încinge sângele numai la acest gând, dar îşi păstră zâmbetul senin.

— Excelenţă, în anumite circumstanţe, aş putea fi convins.

De data asta zâmbetul era evident satisfăcut, asemenea zâmbetului unui bărbat care se eliberase în gura unei femei deosebit de frumoase... sau a unui băiat...

— Atunci poate că nu ar fi rău să avem o discuţie. Ce zici? Bem un ceai împreună?

— Poate că aşa vom face, domnule.

Val încuviinţă din cap, apoi îşi continuă drumul printre invitaţi, întrebându-se dacă nu ar trebui să dea o fugă sus pentru a face o baie.

Fu totuşi distras de apariţia lui Lady Ann Herrick, care ţinea de braţ o altă femeie căreia nu-i fusese prezentat încă. Lady Herrick era o văduvă bogată cu care avusese o aventură în primăvara trecută. Ţinând cont de expresia de pe chipul acesteia la vederea lui Val, era clar că femeia ar fi dorit să repete experienţa, dar ducele nu părea interesant. Însă prietena ei era altă treabă. O roşcată durdulie mică de statură – probabil vopsită cu henna –, care părea a şti foarte bine ce se face cu un mădular. Val ridică dintr-o sprânceană şi îi făcu cu ochiul, iar zâmbetul lui Lady Herrick păli, în timp ce chipul roşcatei se lumină.

Se întrebă ce faţă ar face doamna Crumb dacă l-ar găsi a doua zi de dimineaţă în pat cu falsa roşcată. Încântătoarea ei dezaprobare, ascunsă cu grijă. Exasperarea, în schimb, mai puţin bine ascunsă. Comentariile acide, menite să ofenseze şi să pedepsească. O, ar avea cu ea un schimb de replici tăioase, iar obrajii ei s-ar înroşi pe măsură ce s-ar enerva. El şi-ar pune mâinile pe faţa ei pentru a-i simţi căldura. Pentru a-i absorbi emoţia.

— Val!

Vocea lui Eve sună atât de natural, încât acesta se întoarse numaidecât, cu zâmbetul încă întipărit pe chip. Dar expresia surorii lui era serioasă, şi o văzu înaintând la braţ cu *celălalt* bărbat.

— Val, cum ai reuşit? Cum ai făcut să-ţi recapeţi locul în societatea londoneza?

Dar el avea altele pe cap, lucruri mult mai importante, în timp ce o privea îngrozit.

— *Cu ce* eşti îmbrăcată?

Se uită la… ceva care putea fi numit un fel de rochie. De fapt, asta şi era; îi acoperea complet formele.

Îl privi uşor rănită.

— Nu îţi place noua mea rochie?

— Este… Val înghiţi în sec şi îşi feri privirea, pentru că literalmente nu se putea uita la ea. *Galbenă.*

Bărbatul de lângă începu să se agite.

— La naiba, Montgomery, dacă…

— Ochii noştri au aceeaşi culoare, spuse Val. Oare înnebunise? Dumnezeule, oare asta face iubirea dintr-un om? Avem părul blond, pielea deschisă la culoare, ochii albaştri.

— Da, ştiu, răspunse ea uşor nedumerită.

— *Albaştri,* spuse el simplu, pentru că mintea ei era probabil prea înceţoşată pentru a mai putea percepe explicaţii complexe. Nouă ne stă bine în nuanţe de *albastru.* El îşi desfăcu braţele şi îi arătă costumul albastru-argintiu pe care îl purta. Vezi?

Makepeace strâmbă din nas, de parcă un gând ciudat i-ar fi venit deodată în minte.

— Dar tu tot timpul te fâţâi îmbrăcat în roz…

— Da, da, spuse Val neliniştit, făcându-i semn să tacă. Mie îmi stă bine în orice. Dar, pentru a merge la sigur, albastru, *nu* galben, draga mea Eve.

— Arată minunat, spuse Makepeace, ceea ce nu dovedea decât faptul că bărbatul îşi pierduse minţile din cauza iubirii, pentru că, oricât şi-ar fi adorat Val sora, nimeni nu ar fi putut să spună că era frumoasă. Rochia îi

vine de minune.

— Mulţumesc, Asa, îi spuse Eve. Dar am ceva mai important de discutat cu Val.

Val deschise gura să protesteze – la urma urmei, foarte puţine lucruri erau mai importante ca propria ţinută –, dar ea continuă fără pauză:

— Cum ai intrat în graţiile regelui?

El închise gura şi zâmbi.

— Eve, de ce *nu* aş fi în graţiile regelui?

— Pentru că… eşti un mincinos şi un şantajist, şi poate şi mai rău, zise ea tristă.

El clipi, uşor uimit. Da, uimit. Fusese caracterizat cu vorbe şi mai insultătoare, dar niciodată de sora lui. Eve nu îl insultase niciodată.

— Draga mea, spuse el enervat.

— Trebuie să încetezi să te mai porţi aşa. Trebuie să încetezi să răneşti oameni. Oameni pe care îi plac. Oameni care îmi sunt prieteni.

— Nu prea cred că eşti prietenă la cataramă cu Maiestatea Sa, spuse el zâmbind, dar cuvintele păreau seci.

— Nu, Val, nu! replică ea cu faţa impasibilă.

Obişnuise să îi fie atât de frică de el atunci când erau copii. Ca o micuţă fantomă, se ascundea în umbre şi se ferea de cei mai în vârstă decât ea, încercând să treacă neobservată.

O salvase o dată. Ca un prinţ dintr-o poveste cu zâne, venise în apărarea ei, dar se întâmplase cu mult timp în urmă şi poate că nici nu mai conta. Mai contau lucrurile astea între oameni normali?

Eve se schimbase complet. Val putea să vadă asta acum. Nu mai era fetiţa înlemnită de frică, cea care se temea să nu fie văzută. Cea care se temea să trăiască. Poate ar fi trebuit să îi mulţumească lui Makepeace pentru asta. Pentru că o luase pe Eve şi insuflase viaţă în ea. Dar nu se putea gândi decât că pierduse orice legătură cu sora lui. Că îl lăsase singur în frig. Val se cutremură la acest gând, în ciuda căldurii din sala de bal.

— Te iubesc, spuse ea. Te voi iubi mereu. Dar asta trebuie să înceteze. *Tu* trebuie să te opreşti.

Apoi îl luă pe Makepeace de mână şi plecă.

Val se întoarse, puţin copleşit. Sala de bal era luminoasă şi vibra de voci, iar el era regele Londrei. El era. *El era.* Şi totuşi, simţi că sângera de moarte acolo, în sala de bal aglomerată, cu căldura ieşindu-i din trup.

Unde naiba era menajera aia? Era meseria *ei* să facă în aşa fel încât lui să îi fie cald. Probabil hoinărea pe holuri, îmbrăcată în negru, ca un inchizitor ce era. I-ar spune că meritase replicile lui Eve. Apoi ochii ei negri s-ar îndrepta spre buzele lui, şi el i-ar smulge hainele de pe ea, ar smulge lâna şi toate cârpele în care era înfăşurată şi ar verifica să vadă dacă vaginul îi este la fel de arzător şi de umed precum ochii.

Se îndreptă spre uşă cu gândul la catifele purpurii şi ochi arzători – şi în raza lui vizuală apăru o femeie.

Ah! Una dintre prăzile lui. O victimă a intrigilor şi a răutăţilor lui. Îşi schimbă direcţia, ca s-o intercepteze. Mergea cu un bărbat la braţ, tatăl ei. Val le făcu o plecăciune bruscă.

— Domnişoară Royle. Domnule.

Hippolyta Royle era singura fiică a lui Sir George Royle, cel care plecase în Indiile de Est pentru a face avere şi se descurcase foarte bine. Rezultatul fusese că zestrea domnişoarei Royle era printre cele mai mari din Anglia.

— Excelenţă.

Femeia avea faţa rotundă şi mândră şi tenul măsliniu, care se albi la vederea lui.

De fapt, el era obişnuit ca lumea să aibă asemenea reacţii în preajma lui.

Un şantajist şi toate cele.

Îi luă mâna şi i-o duse la buze, privind pe deasupra ei. Degetele ei erau reci.

— Îmi acordaţi plăcerea următorului dans, domnişoară Royle?

Ar fi vrut să îl refuze, era clar. Buzele ei roşii, pline,

erau strâns lipite, iar sprâncenele îi erau încruntate. Nu părea prea încântată.

Tatăl ei îşi dădu repede seama de acest lucru.

— Draga mea?

Îl bătu uşor pe mână.

— Nu am nimic, *papa.* Doar că e foarte cald aici.

— Atunci, să mergem mai aproape de fereastră…

— O, dar insist să dansăm, spuse Val, cu pulsul ridicat. Dacă ar fi vrut să facă vreo mişcare să se salveze, i-ar fi sărit la beregată. Era prada lui, *prada* lui, şi nu avea să îi dea drumul. Era un premiu, şi urma să facă paradă cu ea în faţa tuturor. Vă rog…

Bătrânul se încruntă şi dădu să intervină, dar fiica lui respiră adânc şi încuviinţă din cap.

— Bineînţeles, Excelenţă.

— Splendid.

Îşi puse mâna într-a lui şi se uită să vadă cine era cu ochii pe ei, cine era atent. Se încruntă preţ de câteva secunde, enervat, pentru că cea care ar fi trebuit să bage de seamă nici măcar nu era în încăpere. Ce păcat că menajerele nu luau parte la baluri.

O conduse pe ringul de dans şi începu să danseze, cu ceva mai multă graţie decât ea, dar era în regulă şi aşa. Pe viitor, ar putea chiar să îi angajeze profesori de dans.

O conduse înapoi la tatăl ei, care o aştepta, şi îşi plecă uşor capul spre al ei, şoptindu-i:

— O să vă vizitez săptămâna viitoare, ce ziceţi?

Ea îşi retrase repede mâna, dar îşi păstră calmul.

— Poftim, Excelenţă?

— Intenţionez să vă fac curte, o informă el cu bunăvoinţă şi apoi adăugă, pentru ca totul să fie cât se poate de clar: Şi să vă fac soţia mea.

Femeia înghiţi în sec.

— O, nu!

El zâmbi.

— O, da!

Ea încremeni şi se întoarse spre el cu ochii ei negri

acum măriţi şi cu nările delicate fremătând.

— Nici măcar nu vă plac! Chiar nu contează pentru dumneavoastră?

— Nu! zise el şi zâmbi. Nimeni nu mă place.

*

Bridget se plimba prin bucătăria agitată de la reşedinţa Hermes, supraveghind armata de lachei şi slujnice. Ceea ce la prima vedere părea un haos se dovedea la o privire mai atentă a fi muncă asiduă şi concentrată. Doi lachei o urmară, purtând tăvi de argint ţinute pe umăr, pe care se aflau pahare pline, fără îndoială pregătite pentru sala de jocuri a domnilor. Un rând de slujnice aranjau în farfurii pateu de somon în aspic. La o altă masă, trei lachei preparau punci într-un imens recipient de argint, sub privirea atentă a unui majordom angajat special pentru această ocazie.

Bridget încuviinţă din cap ca pentru ea însăşi. După două săptămâni de nesomn, reuşise imposibilul: un bal de succes pregătit pe ultima sută de metri şi fără o stăpână a casei care să fie gazda evenimentului. Păcat că nu exista o istorie a menajerelor, pentru că, dacă ar fi existat una, acea noapte ar fi putut deveni legendară şi ar fi fost povestită şi repovestită la nesfârşit, se gândi ea uşor euforică.

Bridget chiar avea nevoie de somn – şi se gândi cu jind la micuţa ei cameră şi la patul în care Pip cu siguranţă se cuibărise deja. Dar nu se putea odihni încă.

Trebuia să se asigure, înainte de orice, că balul avea să se termine la fel de grandios precum începuse.

Îi făcu semn lui Peg, una dintre slujnicele de la reşedinţa Hermes.

— Pregăteşte o tavă cu vin, pâine, brânză şi nişte carne, pentru muzicieni. Apoi se îndreptă spre doi lachei şi le ordonă: Veţi duce tava şi veţi profita de ocazie pentru a le transmite complimentele mele pentru excelenta lor prestaţie.

— Da, doamnă, spuse cel mai în vârstă dintre lachei.

— Şi, Peg?

— Doamnă?

Peg o privi, atentă.

— Asigură-te că vinul e îndoit suficient. Mai au multe ore de cântat.

Bridget plecă fără să aştepte răspunsul lui Peg şi se îndreptă spre doamna Bram, când unul dintre lacheii angajaţi dădu buzna în bucătărie, abia răsuflând.

— Domnii s-au încăierat în hol. Au spart o vază, şi este sânge peste tot. Cineva cred că a vomitat.

Bărbatul era alb la faţă.

Bob ţâţâi şi întrebă:

— A murit cineva?

Lacheul îi răspunse mirat:

— Nu?!

— Atunci, cel mai bine este să curăţăm, spuse Bob sec. Noi doi îl vom ajuta pe rănit, iar slujnicele vor curăţa, în regulă?

Bridget întâlni privirea lui Bob şi încuviinţă din cap, apoi îşi continuă drumul spre doamna Bram.

Bucătăreasa avea faţa roşie şi stătea aplecată deasupra unei farfurii cu prăjiturele albe. Înfigea în fiecare prăjiturică un trandafir roz minuscul.

Bridget o întrebă cu voce joasă:

— Credeţi că este suficientă mâncare?

— Suficientă plus ceva rezerve, pentru a nu avea probleme, răspunse bucătăreasa cu satisfacţie. Dar a fost cam la limită.

Fusese *foarte* la limită. Doar aprovizionarea şi apoi gătitul mâncărurilor şi prepararea băuturilor pentru bal reprezentaseră o sarcină grea, şi Bridget ştia că bucătăreasa făcuse tot ce îi stătuse în putinţă.

— Doamnă Bram, meritaţi toate felicitările pentru munca dumneavoastră excepţională, spuse Bridget.

— Şi dumneavoastră, doamnă Crumb, şi dumneavoastră, răspunse bucătăreasa.

Preţ de o clipă, Bridget împărţi un zâmbet obosit cu cealaltă femeie.

Apoi una dintre slujnice o atinse pe umăr.

— Este o doamnă care doreşte să vă vorbească.

Bridget o privi pe fată, una dintre slujnicele angajate pentru bal.

— Mie? A spus numele meu?

Slujnica încuviinţă din cap.

— Doamna Crumb. Asta a spus.

— Mulţumesc, zise Bridget şi, încuviinţând din cap spre doamna Bram, se îndreptă spre uşa bucătăriilor.

La prima vedere, holul, altminteri destul de slab luminat, era plin de servitori grăbiţi.

Dar imediat îşi făcu apariţia o femeie elegantă, îmbrăcată într-o rochie aurie cu bej.

— Doamnă Crumb.

Bridget o recunoscu numaidecât pe domnişoara Hippolyta Royle.

— Pe aici, doamnă, se grăbi să-i spună Bridget.

O conduse în tăcere, sperând ca persoanele care aveau să le vadă urmau să creadă că o ajuta cu ceva probleme feminine. La capătul holului, în loc să o ia la dreapta şi să îndrepte spre scările care duceau la etajul principal, o coti la stânga, spre un hol mai îngust. Acolo se aflau mai multe uşi, iar Bridget o deschise pe una dintre ele cu cheia, privind în urmă pentru a se asigura că nu le văzuse nimeni, apoi o împinse pe domnişoara Royle într-o cămară. La perete erau aliniate rafturi pe care se aflau brânzeturi, băuturi, murături, plante şi uleiuri medicinale, ceară, ulei şi oţet.

Singura ferestruică se afla pe partea superioară a unui perete şi avea obloane pe interior. Bridget le deschise ca să lase să pătrundă un pic de lumină de la caleştile din stradă.

— De ce aţi solicitat să mă vedeţi, domnişoară?

Domnişoara Royle închise ochii câteva momente şi inspiră profund. Chipul îi era rotund şi plăcut vederii, tenul

măsliniu, iar părul castaniu-închis era prins în bucle complicate la ceafă.

Când deschise ochii, părea disperată.

— O, doamnă Crumb, mi-a spus în seara asta că intenţionează să se însoare cu mine.

Bridget o privi lung, pentru că îşi dădu seama imediat că domnişoara Royle avea dreptate. Ea trebuie să fie misterioasa logodnică despre care vorbise ducele. Din cine ştie ce motiv, Bridget nu se gândise niciodată că ar putea fi vorba despre o persoană pe care o cunoştea. Se simţi cuprinsă de o emoţie necunoscută, ceva care aducea cu furia. Era prea obosită şi epuizată, din pricina nopţilor de nesomn. Asemenea veşti nu ar fi trebuit să o afecteze într-atât.

Aristocraţii se căsătoreau mereu şi rareori din motive atât de banale ca dragostea. *Desigur* – ducele avea s-o şantajeze pe domnişoara Royle, cea mai dorită moştenitoare din Anglia, ca să accepte căsătoria cu el. Faptul că îl salvase pe Pip pentru Bridget, că îl salvase pe Mehmed de la sclavie, că îi oferise acces la biblioteca lui nu însemna că în esenţă nu era un acelaşi bărbat ca întotdeauna.

Diabolic. Vanitos. Egoist.

Şi orice alte păreri sau sentimente pe care le-ar avea Bridget pe acest subiect. Ei bine, acestea nu contau.

Sentimentele ei nu erau potrivite.

Îşi îndreptă ţinuta, punându-şi gândurile în ordine.

— Să înţeleg că propunerea ducelui nu vă mulţumeşte?

— Nu! spuse domnişoara Royle, ducând mâna la gură. *Nu,* deloc.

Bridget încuviinţă din cap. Înţelegea foarte bine. Ducele era o fiinţă foarte capricioasă – lucru în parte contracarat de averea lui uriaşă, de frumuseţea lui copleşitoare şi de o bibliotecă magnifică, pe care ea nu avusese încă timp să o exploreze. În plus, Bridget găsea în sinea ei conversaţiile cu ducele amuzante. Cel puţin

câteodată.

Dar, cu toate astea, nu *ea* era cea şantajată ca să accepte un mariaj nedorit.

Domnişoara Royle îi luă mâinile.

— Trebuie să găseşti miniatura, doamnă Crumb. *Trebuie!* Nu mă pot mărita cu ducele de Montgomery! Este un bărbat detestabil. Simplul gând de a împărţi patul conjugal cu el…

Înghiţi în sec, închizând ochii.

Bridget îi strânse mâinile celeilalte femei. Domnişoara Royle era o femeie bogată şi cu altă poziţie socială decât cea a unei menajere, dar lui Bridget îi păru rău pentru ea în acel moment.

— Voi face tot ce îmi stă în putinţă, domnişoară!

Nu credea că ar fi avut rost să-i spună domnişoarei Royle că avusese miniatura în mâini; nu ar fi consolat-o, ci dimpotrivă.

— Nu este atât de groaznic pe cât vrea să arate, îi spuse ea în schimb.

Domnişoara Royle se încruntă, retrăgându-şi mâinile.

— Ce vrei să spui?

Bridget clipi, simţindu-se ciudat. Nu ar fi trebuit să vorbească atât de necugetat.

— Cred că îi place mai degrabă să şocheze. Dar dacă vorbeşti cu el despre un subiect care îl interesează…

Bridget se dădu la o parte, pentru că domnişoara Royle o privea ciudat.

Desigur, cum ar putea o servitoare să ştie cum să poarte o conversaţie cu un duce?

Bridget îşi drese glasul, încrucişându-şi mâinile şi spunând pe un ton formal:

— Ei bine, cred că ar fi cazul să mă întorc la treburile mele, iar dumneavoastră la bal. Fiţi sigură că voi face tot ce îmi stă în putinţă pentru a da de miniatură.

— Mulţumesc. Domnişoara Royle respiră profund, parcă pentru a se linişti. Eşti singura mea speranţă. Mă simt de parcă aş fi vânată de un prădător. Zâmbi într-un mod nu

foarte convingător. N-aş vrea să fiu prânzul cuiva.

Bridget zâmbi încurajator şi îi deschise uşa domnişoarei Royle, urmărind-o până se făcu nevăzută pe coridor. Apoi închise obloanele şi încuie uşa după ea. Nimeni nu păru să o observe atunci când reveni în holul servitorilor.

Bridget se uită la fluxul grăbit de slujnice şi lachei şi luă o decizie. Reveni în hol şi intră pe un alt culoar. Merse singură de-a lungul acestuia şi ascultă zgomotele petrecerii, apoi coti din nou şi ajunse în holul servitorilor din spatele sălii de bal. Acolo se afla o uşă mică pe care o deschise şi trecu dincolo.

Ieşi într-o zonă întunecată – era, totuşi, o intrare destinată servitorilor ca ea. Muzicanţii se aflau în dreapta ei şi o serie de statui şi vaze acopereau uşa.

În sala de bal era înăbuşitor de cald – atât de mulţi oameni laolaltă, cu lumânări aprinse, încât totul părea un infern. Mătăsuri strălucitoare şi catifele se mişcau încetişor, însă nimeni nu avea cum să se grăbească, din cauza înghesuielii. Îl văzu îndată, deşi erau sute de oameni prezenţi.

Ducele de Montgomery avea să fie mereu în centrul atenţiei.

Stătea într-un grup de bărbaţi. Un aristocrat cu o perucă complicată, cu două cozi, vorbea serios cu el, în timp ce ducele supraveghea sala. Montgomery purta un costum bleu, comandat special pentru bal – Bridget ştia acest lucru pentru că îl auzise pe bietul croitor fiind apostrofat de duce aproape zilnic în ultimele două săptămâni. Era cu adevărat o creaţie superbă, cu broderii argintii la manşete, buzunare şi pe margini. Părul blond îi era prins la spate cu o fundă neagră, şi ţinea un baston de aur în mâna stângă.

Acesta era bărbatul care îl şantajase pe regele ţării. Care o şantajase şi pe mama ei – şi deţinea toate mijloacele pentru a o şantaja şi în viitor. Care o şantaja pe domnişoara Royle pentru a se căsători cu el.

Era un bărbat îngrozitor, diabolic şi, cel mai probabil, nebun de-a binelea. Ea ştia asta.

Cu toate astea…

De parcă i-ar fi putut citi gândurile, Val îşi întoarse capul, iar privirile li se întâlniră.

Ea ar fi trebuit să se ferească înainte ca el să o vadă. Aceea ar fi fost cea mai înţeleaptă decizie. În schimb, îşi ridică bărbia şi îl privi de parcă ar fi fost egala lui.

Fără să îl bage în seamă pe bărbatul care îi vorbea, ducele se îndreptă spre ea.

Prin sala de bal aglomerată, ca şi cum nu ar fi stat nimic în calea lor. Toţi cei prezenţi îi făceau loc, de parcă ar fi fost o corabie despicând valurile. Şi apoi, de ce nu s-ar da la o parte? Doar era ducele de Montgomery. Nimic nu îi stătea în cale. Se asigurase de asta. Ajunse lângă ea, o luă de mână şi zise simplu:

— Vino.

*

Val îşi croi drum printre invitaţi, cu inima bătându-i nebuneşte în piept. O trăgea pe menajera lui după el, iar, dacă cineva se uita straniu, se alegea cu o privire încruntată şi un rânjet cu dinţii dezgoliţi. Luă un pahar cu vin de pe tava unui lacheu – al patrula pahar în noaptea aceea – şi se îndreptă spre glasvandul care dădea spre unul din balcoane.

Îi dădu drumul la mână atât cât să dea la o parte perdelele aurii şi să deschidă uşile şi o trase afară, înainte să le închidă la loc.

Era toamnă târzie, şi din această cauză era prea frig să ţină uşile deschise. Asta hotărâseră. Mai degrabă, asta hotărâse ea. Cât despre duce, el fusese distras de modul oribil în care croitorul îi plasase nasturii la manşete.

Ca urmare, balconul era gol.

— Este frig aici, Excelenţă, spuse Bridget.

— Nu şi cu căldura care vine pe fereastră, replică

ducele, ceea ce în parte era adevărat. Priveşte!

Bridget îşi întoarse privirea spre grădină şi spre peisajul care i se înfăţişă.

— O! murmură ea. Este lună plină.

— Da. Montgomery îşi sprijini umerii de zidurile reci ale reşedinţei Hermes, îşi lăsă capul pe spate şi privi la corpul celest. Părea să atârne, palid, strălucitor şi enorm, deasupra acoperişurilor Londrei. Luă o gură de vin. Avea un gust acidulat şi bogat. Am cunoscut cândva o fată căreia îi plăcea să îşi pună dorinţe la lună.

— Şi ce îşi dorea? întrebă doamna Crumb, cu voce scăzută.

Avea o voce încântătoare, observă el ca pentru sine, absent. Feminină şi gravă. O voce numai bună pentru şoptit secrete. O voce menită să consoleze şi să ofere mântuire.

Ridică din umeri, deşi ea nu văzu.

— Nu îmi amintesc. Lucruri de fete, cred. Am dus-o într-unul din turnuri la castelul Ainsdale, noaptea târziu, şi am privit cum răsare luna. Eram foarte sus, dar ei nu i-a fost frică. Uneori furam mâncare de la bucătărie şi făceam un picnic acolo sus. Am luat şi o pătură, ca să nu stea pe jos.

Doamna Crumb făcu o mişcare bruscă, de parcă ar fi vrut să îşi întoarcă privirea spre el, dar se răzgândi.

Ducele lăsă paharul în jos.

— I-am spus că un iepure trăieşte pe lună şi m-a crezut. Credea tot ce îi spuneam pe atunci.

— Ce iepure?

— Uite acolo!

El se îndreptă de spate.

O trase uşor, făcând-o să se sprijine de el, apoi îşi puse bărbia pe umărul ei. Mirosea a ceai şi lucruri casnice şi era caldă, atât de caldă. Îi luă mâna dreaptă şi trasă cu ea conturul lunii.

— Vezi? Urechi lungi, coada, lăbuţele din faţă, cele din spate.

— Da, şopti ea.

— I-am spus că iepurele are blana de levănţică şi că mănâncă trifoi roz de pe lună. Gura i schimonosi pe măsură ce-şi amintea. Mă privea cu ochii ei albaştri, cu gura pe jumătate deschisă… şi avea o fărâmă de plăcintă pe rochie. Îmi sorbea fiecare cuvânt.

El auzi cum ea trăgea aer în piept, îi simţi tremurul membrelor. Se temea de el?

— Mă crezi? o întrebă din nou, cu buzele umezite de vin lângă urechea ei.

Ea nu era decât o menajeră, şi menajerele nu contau în marele plan cu regi, duci şi fetiţe care îşi puneau dorinţe la iepuraşii de pe lună.

Ea rămase tăcută, afurisită menajeră!

Respirară împreună preţ de câteva momente, în plină noapte, cu oraşul strălucind în faţa privirilor lor, străjuit de o lună păgână.

În cele din urmă, ea îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu fata?

El se desprinse de ea şi îşi goli paharul de vin.

— A crescut şi a aflat că sunt un mincinos.

Îşi trecu mâinile peste faţă şi deschise uşile, întorcându-se la bal fără să privească înapoi.

Căldura era ameţitoare. Vocile – o cacofonie stridentă. Duhoarea trupurilor şi amestecul de parfum şi transpiraţie te îngreţoşau.

Cal, lacheul bastard, apăru din mulţime, cu un pahar de vin în mână.

— Doriţi vin, Excelenţă?

Val luă vinul şi-l dădu pe gât dintr-o înghiţitură.

— Dispari din calea mea!

Din cine ştie ce motiv, asta îl făcu pe Cal să zâmbească.

Val scuturâ din cap şi îşi luă bastonul care îi fusese până atunci agăţat la talie. Era ducele de Montgomery. Îl şantajase cu succes pe rege. Urma să şantajeze o femeie pentru a o lua de soţie. Nimeni nu îl iubea.

Şi exact aşa îi plăcea să fie.

Capitolul 7

Curând, Regele fără Inimă trebuia doar să se arate în armura lui de aur, că adversarii dădeau bir cu fugiţii, iar armatele duşmane depuneau armele. Nici nu era nevoie să ridice sabia. Şi apoi?

Ei bine, nu mai era nimeni care să-l contrazică...

din *Regele fără Inimă*

De ce oare bărbaţii alegeau să vomite în colţurile cele mai ascunse? Asta se întrebă Bridget a doua zi după-amiază când slujnicele descoperiră mizeria într-unul din saloanele de lângă sala de bal. Se asigură că Alice şi o altă slujnică aveau să cureţe locul şi se îndreptă spre sala de bal pentru a verifica progresul curăţeniei. Pip tropăia iute pe lângă ea.

Ea şi restul personalului apucaseră să doarmă doar patru ore înainte să înceapă treaba dis-de-dimineaţă. Ultima trăsură plecase abia la răsăritul soarelui. Îl supraveghea pe Bob, care, cocoţat pe o scară înaltă, dădea jos o bucată de material auriu de pe unul dintre candelabrele de cristal, iar Mehmed îşi făcu brusc apariţia.

— Doamnă Crumb, am nevoie de dumneavoastră.

Bridget privi candelabrul balansându-se periculos, şi Bill, care ţinea scara, înjură în barbă.

— Stai puţin, Mehmed.

— Nu pot să aştept, cred. Ducele.

Îl privi şi văzu că avea ochii mari fixaţi asupra ei cu o expresie rugătoare disperată. Făcu semn unui al treilea lacheu.

— John, te rog ajută-l pe Bill să ţină scara.

— Da, doamnă.

Bridget îl trase pe băiat deoparte.

— Ce e cu ducele?

— Nu ştiu, spuse Mehmed cu tristeţe. Nu răspuns la uşă.

— Şi domnul Attwell unde este?

Mehmed ridică din umeri.

— Habar n-am.

— Nu poţi intra în camera Excelenţei Sale prin garderobă?

— Şi uşa aia încuiată.

Bridget îşi reţinu un oftat şi se strădui să alunge o incipientă durere de cap.

— Mehmed, englezii beau uneori în exces şi a doua zi zac în pat multă vreme. Nu-ţi face griji. În afară de o durere de cap şi un comportament insuportabil, Excelenţa Sa va fi bine.

Se întoarse la treaba ei, dar simţi o uşoară bătaie pe umăr. Mehmed îşi trase mâna de parcă atingerea l-ar fi ars.

— Doamnă, vă rog. Lacrimi îi curgeau din ochii mari, căprui. Vă rog. Aud grohăituri şi sunete care-mi zic că ducele nu bine. *Vă rog.* Trebuie ajutat la mine.

Ei bine, sunetele despre care vorbea Mehmed erau rezultatul beţiei. Bridget şi personalul ei îşi petrecuseră dimineaţa simţind pe deplin rezultatele beţiei. Informaţia primită de la Mehmed nu făcu decât să îi întărească convingerea.

Cu toate astea…

În ciuda gândirii ei pragmatice, se îndrepta deja spre uşă, spre scări. Dacă ducelui chiar îi era rău?

Ce avea să mai râdă de ea! Când avea să deschidă uşa şi să îl vadă în pat cu trei femei – peste tot doar sfârcuri roz şi bucle aurii. Urma să-i arunce acea privire obraznică şi să-i spună „doamna Crumb” sau „înfierbântata Séraphine” şi să-şi plimbe trupul gol superb în faţa ei, în timp ce ea avea să încerce să le dea afară pe târfe. Ea urma să se supere foarte tare şi el avea să o facă să se fâstâcească şi totul urma să fie în regulă.

Ajunse la etajul superior, cu Mehmed pe urmele ei şi

cu Pip alergând în faţă. Se grăbi pe holul gol, cu legătura de chei zornăindu-i la cingătoare, până când ajunse în dormitorul ducelui.

Bridget bătu încet la uşă.

— Excelenţă?

Nu primi răspuns.

Îşi lipi urechea de uşă şi ascultă. La început, fu linişte completă, dar până la urmă auzi un fel de gâfâit.

Se dădu înapoi, privind lung la uşă.

— Ce e? întrebă Mehmed.

— Nu ştiu.

Începu să caute cheia de la cameră printre cele atârnate de inel şi o găsi, în cele din urmă, pe cea de care avea nevoie. Băgă cheia în broască, o întoarse, împinse şi deschise uşa la dormitorul ducelui.

În interior mirosea îngrozitor.

Acesta îi fu primul gând. Era întuneric, draperiile erau trase, focul stins. Era bolnav, îi fu clar lui Bridget, cu atât mai mult cu cât mirosul era insuportabil.

Îşi croi drum către patul ducelui.

— Mehmed, trage, te rog, draperiile!

Mehmed trase draperiile, şi o rază de soare lumină patul.

— Dumnezeule mare! spuse ea, şocată.

Ducele era lungit, jumătate pe pat, jumătate pe jos. Purta pantalonii de la bal, şi o cămaşă transpirată, murdară îi acoperea umerii. Părul îi era îmbâcsit cu transpiraţie sau cu o altă substanţă care i se prelingea pe faţă şi pe gât. Faţa lui – Doamne sfinte! — era cenuşie, avea buzele palide, şi preţ de un moment cumplit Bridget crezu că ducele murise.

Apoi îi văzu pieptul năclăit de sudoare mişcându-se.

— Mehmed! Avea tonul ridicat şi vocea îi era ascuţită, dar nu se putea stăpâni, intrase în panică. Cheamă un medic imediat!

— *Nu!* Cumva, mâna ducelui se ridică şi o strânse cu putere – poate ultimele lui puteri. Séraphine, nu chemaţi pe

nimeni! M-ai înţeles? Pe *nimeni!*

— Dar sunteţi *bolnav.*

Ducele deschise ochii, şi ea scoase o exclamaţie şocată. Avea ochii injectaţi şi păreau să-i sângereze.

— Cineva m-a otrăvit!

Tuşea şi tremura, iar Bridget îşi dădu seama că nu avea putere să se mişte singur.

— Mehmed, adu un lighean!

Îl luă de umeri şi reuşi cu mare efort să îl întoarcă şi să-l aşeze deasupra ligheanului pe care îl ţinea Mehmed. Nu vomită decât bilă de culoare verzuie. După aceea, se întinse din nou pe spate gâfâind şi ochii i se închiseră.

— Ascultă-mă, Séraphine. Duşmanii m-au otrăvit. Nu mă pot încrede în nimeni. Nu pot lăsa pe nimeni să vină la mine. În afară de tine şi de Mehmed.

Bridget deja scutura din cap.

— Faptul că aţi fost otrăvit este motiv suficient să chemăm un doctor.

Privirea lui Mehmed se întâlni cu a ei. Ochii băiatului erau mari şi speriaţi. Mai mult ca sigur şi ea arăta la fel.

— Nu putem avea grijă de dumneavoastră doar noi doi. Excelenţă, veţi muri.

— Val!

Bridget clipi. Oare ducele delira? Ce se întâmpla?

El deschide din nou ochii injectaţi şi zâmbi cu buzele sale crăpate, un zâmbet care era mai degrabă o caricatură a zâmbetului său frumos de odinioară.

— Dacă este să mor, aş vrea ca tu să fii ultima persoană care să-mi spună pe nume. Spune-mi Val!

Bridget ridică mâinile în aer.

— Aţi înnebunit!

— Da! Închise ochii din nou. Dar nu sunt atât de nebun încât să-i las în camera mea pe cei ce vor să mă ucidă. Promite-mi, Séraphine!

— Dumnezeule mare!

Deschise din nou ochii şi o privi.

— Promite-mi pe legătura ta de chei, Séraphine!

— În regulă, promit pe legătura mea de chei că nu voi lăsa aici pe nimeni altcineva în afară de Mehmed.

Ducele încuviinţă din cap, apoi îşi întoarse privirea spre băiat şi i se adresă în ceea ce probabil era limba lui nativă. Băiatul răspunse cu lacrimi în ochi.

— Bun. Ducele îşi închise ochii. Îmi cer scuze pentru starea în care…

Bridget aşteptă, dar următorul sunet pe care îl scoase ducele fu un sforăit destul de îngrijorător.

Bridget se îndreptă de spate şi îl privi pe duce. Panica începea să o cuprindă din nou. Părea atât de fragil, lungit pe pat, şi-şi pusese viaţa în mâinile ei şi-n ale unui copil.

Dacă murea, ea ar putea fi foarte bine acuzată de moartea lui. Ar putea fi spânzurată.

Nu.

Nu avea să se gândească la asta acum.

Acum nu trebuia să se gândească decât la cum să îl trateze pe duce.

Se îndreptă de spate şi-şi netezi fustele.

Trase cu grijă plapuma peste duce.

Pip sări din pat şi se cuibări alături de bărbatul bolnav. Ea se gândi dacă nu cumva ar fi bine să îl gonească – nu era convinsă că ducelui îi convenea ca Pip să stea cocoţat pe pat dar poate că avea nevoie de căldura animalului.

— Mehmed, du-te, te rog la bucătărie şi adu un lighean cu apă caldă şi nişte cârpe. Dacă te întreabă cineva, îi spui că trebuie să îl bărbiereşti. Nu spunem nimănui nimic despre boala lui. *Nimănui.*

Mehmed încuviinţă serios din cap şi ieşi.

Bridget închise uşa după el.

Apoi se duse la şemineu şi aţâţă focul. Încă erau câţiva cărbuni aprinşi. Luă câteva resturi de hârtie de deasupra şi le aprinse. Cu ajutorul lor şi al cărbunilor deja aprinşi, făcu focul, şi camera începu să se încălzească.

Se ridică şi privi în jur.

În cameră era tare dezordine. Bridget aproape că vizualiza ce se întâmplase în dimineaţa aceea. Ducele

revenise de la bal şi probabil se simţea deja rău. Îşi aruncase hainele pe jos. I se făcuse greaţă şi vomitase pe jos înainte să apuce un lighean. Un pantof era lăsat lângă şemineu, iar celălalt era… pierdut, din câte putea vedea. O carafă cu apă fusese răsturnată în încercarea nereuşită de a se spăla sau de a se hidrata.

Se simţise foarte rău, suferise şi nu ceruse ajutorul nimănui.

„Nu pot avea încredere în nimeni”.

Îl privi cum dormea şi se gândi preţ de câteva secunde. Într-adevăr, nu se putea încrede în nimeni.

Dacă Mehmed nu ar fi venit după ea şi dacă ea nu s-ar fi dus apoi în camera ducelui, el ar fi suferit şi poate chiar ar fi murit singur, fără ca măcar să ceară ajutorul.

Bridget nu mai cunoscuse pe nimeni atât de singur.

Pe nimeni atât de singuratic.

Se scutură ca să-şi revină. Nu era momentul pentru gânduri morbide.

Deschise puţin fereastra. Ştia că aerul rece nu-i făcea bine bolnavului, dar nu mai putea suporta duhoarea din cameră. Aerul curat părea să ajute cât de cât, şi Bridget începu să aranjeze mobila.

Mehmed ciocăni încet la uşă pentru a-şi anunţa revenirea. Îl dezbrăcară amândoi pe duce şi îl spălară cât de bine putură.

Ducele nu avu decenţa de-a rămâne inconştient, ci se trezi în cel mai nepotrivit moment, când Bridget îi tampona abdomenul cu o cârpă.

— O, Séraphine, spuse el. Îmi faci avansuri?

— Vă spăl voma şi transpiraţia de pe corp, răspunse ea destul de aspru. Nimic mai mult.

— Eşti sigură?

Ei i se păru că buzele ducelui tresăriră, de parcă încerca să zâmbească.

Bridget clipi.

— Da. Excelenţă, nu e momentul pentru flirt.

— … Tot timpul este momentul pentru flirt, şopti el,

dar Bridget nu înţelese prima parte a frazei. Mai ales… când te ocupi de mădularul meu.

— Ăla e Mehmed.

— Păcat. Deşi are mâini fine.

— Of.

— Te-am jignit cumva? Eşti cam sensibilă… încercă să râdă, dar râsul se transformă într-o tuse din care nu se putea opri – cel puţin aşa părea.

Bridget azvârli cârpa şi îl ajută să se ridice, iar el continuă să se sufoce şi să tuşească.

— Apă! reuşi el să spună.

Bridget luă un pahar de pe măsuţa de lângă el, apoi se opri şi îl privi. Paharul fusese acolo, pe jumătate plin, încă de când intraseră în cameră.

Se întoarse spre Mehmed.

— Mai este apă în carafa pe care ai adus-o?

— Da, puţină, spuse băiatul, grăbindu-se să o ia.

— Deşteaptă fată, şopti ducele. Ochii îi erau pe jumătate închişi şi avea două pete roşii în obraji.

Mehmed reveni cu carafa.

— În ce îi dau apă?

— Apropie-i carafa de buze.

Ducele luă două înghiţituri, apoi Bridget îi luă carafa de la gură şi continuă să îl privească.

Val se aplecă spre ea şi vomită apa în poala ei.

— Scuze, reuşi el să spună.

Apoi începu să aibă convulsii.

„Ai *de gând să-ţi foloseşti mâna dreaptă ca orice copil normal?" întrebă ducele mascat, şi Val se tot chinuia şi se chinuia, dar pana de scris era prea mare, şi îl durea mâna. Ducele o luă pe Pretty şi o strânse de gât, până când aceasta îşi dădu ochii ei verzi pe spate şi muri. „Asta se întâmplă când nu respecţi regulile!" spuse ducele mascat.*

Val avea cinci ani.

— *…* Supă de carne, e doar supă de carne, spuse

Séraphine cea înflăcărată, cu voce prea puternică, cu ochii prea strălucitori şi cu mâinile împietrite. Puteţi bea? Vă rog, Excelenţă!

— Repet, spune-mi Val, dacă tot e să mor, răspunse el sau crezu că răspunse, dar Séraphine dispăru printre murmure şi gemete.

„Numai ţăranii şi ciudaţii îşi folosesc mâna stângă”, declară ducele mascat. Val ţinea pana, dar îi aluneca pe hârtie şi făcea zgomote ciudate. Ducele mascat o luă pe Marmalade – pufoasa Marmalade –, iar Val începu să plângă şi să tot plângă. Asta nu îl opri pe duce să o sugrume până îi frânse gâtul. „Asta se întâmplă când nu îmi respecţi regulile”, spuse ducele mascat.

Val avea doar şapte ani.

— Este *sora* dumneavoastră, cu siguranţă nu o credeţi capabilă să vă fie duşman, spuse Séraphine, cu vocea sfârşită, de parcă s-ar fi certat cu el de zile bune.

Poate că aşa şi făcuse.

— Nimeni, spuse el. Eve, draga, pura Eve, care acum îl ura. Nimeni! Ducele deschise ochii şi, pentru un moment, crezu că orbise. Apoi îşi întoarse privirea şi constată că era noapte. Focul ardea de cealaltă parte a camerei. O flacără uriaşă care depăşea şemineul lumina camera şi arunca scântei pe covor. Voi ajunge în iad.

Flăcările se înteţiră în faţa lui, şi el simţi că luase şi el foc.

„Vei învăţa chiar dacă asta ar însemna să ucid tot ceea ce iubeşti”, spuse ducele mascat. Val scria cu multă, multă atenţie, ţinând pana dreaptă. Şi, cu toate acestea, tot sări o picătură de cerneală pe foaie. Ducele mascat o luă pe Opal şi îi frânse gâtul, şi cadavrul ei cu pete albe şi negre se legănă uşor. La fel ca restul., „Asta se întâmplă când nu mă asculţi”, spuse ducele mascat.

Val avea nouă ani.

— Nu muri. Nu muri. Nu muri.

Vocea era blândă şi subţire, dar, cu toate astea, se auzea clar în camera altminteri tăcută.

Ei bine, visa cu siguranţă sau era deja mort, pentru că nimeni nu se ruga pentru el, nici măcar înflăcărată Séraphine. Ar fi fost un sacrilegiu de proporţii catastrofale. Încercă să zâmbească la acest gând, dar nu i se clinti niciun muşchi.

Ah, moartea venise în sfârşit.

Ar fi putut chiar să-i ureze bun venit dacă n-ar fi fost…

Cizmele ducelui mascat răsunară în hol. Val continuă să-şi scrie temele – cu mâna dreaptă, în latină. Zgomotul de paşi se opri. Val puse pana jos şi suflă uşor peste hârtie. Nu asta îi ceruse ducele. Val se ridică. Cadavrul cu blana în dungi atârna de un cârlig bătut în perete. „Tiger”, spuse Val, şi îi zâmbi ducelui mascat. „La naiba cu regulile tale, tată!”

Val avea unsprezece ani.

The Hanging Man nu era o bodegă la fel de drăguţă ca The White Rabbit, dar nici informatorul lui Hugh nu era un băiat tânăr, ca Alf. Nu că Alf ar fi fost atât de tânăr – sau de inocent –, cum îl crezuse Hugh.

Hugh se aşeză într-un colţ întunecat, lângă un perete, ca să nu aibă vreo surpriză. La ora aceea, în cârciumă erau doar câţiva clienţi – nu era nici măcar ora cinci. Patru soldaţi puneau pariuri lângă foc, în timp un beţivan singuratic stătea aplecat peste un pahar cu gin. Pe un alt scaun, un bărbat îmbrăcat în haine zdrenţuite sforăia – fie era un client fidel, fie un cerşetor pe care barmaniţa îl lăsase să doarmă acolo, făcându-i-se milă de el. Însăşi barmaniţa stătea aşezată la o măsuţă improvizată dintr-o placă de lemn, proptită pe două scaune, cu mărfurile în spatele ei, pe rafturi. Era preocupată să-şi scoată păduchii din păr şi să îi strivească între degete.

Hugh sorbi din bere, mai degrabă un fel de lichid fără gust, şi-şi sprijini capul de peretele din spatele lui, privind lumea din cârciumă pe sub borul tricornului.

Căscă larg şi clipi. Peter avusese un alt coşmar cu o noapte în urmă, şi se trezise urlând şi plângând după mama lui moartă. Era neconsolat, un copil mărunţel, înlăcrimat, care avea doar patru ani şi jumătate. Îi refuza prezenţa lui Hugh, o lovea pe bonă şi părea liniştit doar alături de fratele lui mai mare, în vârstă de şapte ani, pe jumătate adormit.

Hugh îşi petrecuse noaptea privindu-şi băieţii dormind, îmbrăţişaţi ca doi căţeluşi abandonaţi. Comandase armate şi pusese la cale intrigi politice, dar era complet neajutorat în faţa durerii propriilor copii.

Uşa se deschise, şi în local intră un bărbat cu o pălărie ponosită, cu capul plecat şi adus de spate. Nou-venitul privi repede în jur, apoi coborî pe scările care duceau în subsolul bodegii. Vorbi cu barmaniţa şi îi ceru un pahar cu gin, înainte să îl întâlnească pe Hugh.

— Mi-a luat o oră să ajung aici, spuse Calvin Cartwright. De ce naiba aţi ales un loc de întâlnire atât de departe?

Hugh observă felul agitat în care informatorul său bătea cu degetele în paharul cu gin.

— Ai spus că nu vrei să fii recunoscut.

— Aşa este, nu vreau.

Cartwright luă o gură de gin. Era un bărbat frumos, cu trăsături armonioase, dar un chip pe care-l uitai uşor. Era lacheu în serviciul ducelui de Montgomery şi era mai mult decât dispus să-şi vândă stăpânul pentru bani.

Atât de dispus, încât entuziasmul său îl puse pe gânduri pe Hugh. Din experienţa lui, majoritatea servitorilor îşi dispreţuiau mai mult sau mai puţin stăpânii, mai ales că trăiau sub acelaşi acoperiş cu ei. Totuşi, foarte puţini îşi detestau stăpânii care le oferiseră adăpost, un salariu şi o viaţă stabilă. Încă de la prima întâlnire pe care Hugh o avusese cu Cartwright, îşi dăduse seama că era genul

acesta de om. Ceea ce îl făcea să se întrebe de ce. Montgomery era el şantajist, dar îşi plătea foarte bine servitorii. În afară de Cartwright, Hugh nu mai reuşise să-l mituiască decât pe valetul care fusese prins cotrobăind prin biroul ducelui.

— Ei bine? întrebă Cartwright. Aveţi banii?

— Da, spuse Hugh calm. Dar am nevoie de raportul tău mai întâi.

Cartwright pufni dispreţuitor.

— Informaţia e că totul se duce naibii în casa aia. Luă o altă înghiţitură de gin. Montgomery a fost otrăvit.

Hugh încremeni.

— Poftim?

Lacheul afişă un rânjet îngrozitor.

— În noaptea balului. I s-a făcut foarte rău. De atunci nu lasă pe nimeni să intre la el în cameră, cu excepţia menajerei şi a băiatului străin.

Hugh îşi miji ochii la chipul frumos din faţa lui şi decise că nu-i prea plăcea individul. Balul avusese loc cu două seri în urmă. Dacă ducele fusese cu adevărat otrăvit…

— De unde ştii că nu e o indigestie sau o mahmureală de după beţie?

Dar lacheul scutură din cap. Se aplecă spre Hugh.

— *Otravă.* În vin, sau cel puţin aşa am auzit.

Pentru o clipă, îl privi speriat pe Hugh.

— De la cine ai auzit asta?

Cartwright bău şi restul de gin şi dădu să se ridice.

— Am nevoie de bani.

Hugh prinse cu piciorul scaunul pe care stătuse Cartwright, îl trase înapoi la masa şi îl forţă să se aşeze la loc.

— În cazul ăsta, o să stai şi o să răspunzi la întrebări.

Hugh îl privi lung, până când Cartwright acceptă scrâşnind şi se relaxă.

— Montgomery e încă în viaţă? întrebă Hugh.

Cartwright zâmbi.

— Este diavolul însuşi. A înghiţit toată otrava şi tot viu

e… Cel puţin pentru moment.

— Eşti sigur? insistă Hugh. L-ai văzut?

— Nu l-am văzut, spuse lacheul, dar l-am auzit. Geme în dormitor. Şi menajera aia cu băiatul îi tot duc mâncare şi băutură. E viu, bine mersi. Mă îndoiesc că îl poate ucide ceva.

Superstiţii aberante pe care Hugh le ignoră.

— Cine ar fi putut să-l otrăvească? gândi el cu voce tare.

Râsul lui Cartwright sună ca un lătrat.

— Oricine. Este omul cel mai detestat din Londra. Ar trebui să vedeţi cum vin oamenii să implore mila lui. Nobili şi oameni obişnuiţi deopotrivă. Şi niciodată nu le arată milă. Niciodată.

— Vorbeşti despre oamenii care îl vor mort, spuse Hugh. Eu vorbesc despre cei care au avut *ocazia* să îl otrăvească. Este cu totul altceva.

Lacheul îşi feri privirea.

— Au fost sute de oameni la balul acela. Ocazia? Sute. Ar fi putut fi oricine. *Oricine.*

— Hmm. Hugh îl privi pe Cartwright – era agitat şi nu avea curaj să îl privească în ochi. Să-l fi angajat cineva pe Cal pentru a-l otrăvi pe Montgomery? Cine? Şi de ce? Nu mi-ai spus de ce îl urăşti atât de tare pe duce.

Preţ de câteva clipe, Cal încetă să mai bată cu degetele în pahar, iar buzele i se ţuguiară de parcă i-ar fi fost frică.

— Am crescut lângă castelul Ainsdale, reşedinţa ducelui. Toată familia lui e ca o haită de lupi. Mama, tatăl şi mai ales ducele. Îl au pe diavol în sânge. Întotdeauna l-au avut. Toţi cei care locuiesc lângă Ainsdale ştiu asta.

Hugh ridică dintr-o sprânceană. Şi mai multe superstiţii? Sau bărbatul chiar ştia ceva? În orice caz, Cal nu mai reuşea să-şi ascundă antipatia pe care i-o purta ducelui. Dacă ducele va supravieţui atentatului la viaţa lui, Cal nu avea să mai fie în siguranţă la reşedinţa Hermes.

Hugh oftă şi scoase o punguţă din buzunar, apoi i-o

strecură lui Cartwright.

— Poate ar fi mai bine să nu te întorci la reşedinţa Hermes.

Cartwright îi întâlni privirea pe deasupra mesei de lemn, cu ochii măriţi de frică.

Brusc, lacheul se aplecă peste masă, iar faţa i se schimonosi într-o grimasă sălbatică.

— Mă voi întoarce, şi vă şi spun de ce: Nimeni nu îl cunoaşte pe duce mai bine ca mine. Eram favoritul bătrânei ducese, şi ea mi-a împărtăşit un secret. Un secret care ar putea duce la spânzurarea ducelui. L-a scris pe hârtie şi m-a obligat să îi fiu martor şi să-l ascund într-o casetă de fildeş. Şi, când acea casetă va fi găsită, îl vor spânzura. Va muri cu ştreangul de gât, ca orice hoţ de rând.

Preţ de o jumătate de secundă, Hugh se holbă uluit la lacheul furios.

Apoi bărbatul se ridică de pe scaun şi fugi din bodegă. Hugh îl înjură şi strigă după el:

— Cartwright! Fugi pe scări şi strigă după el, în întuneric: Cartwright! Se uită în stânga şi în dreapta, dar nu văzu decât oamenii din Londra grăbindu-se spre casă la lăsarea întunericului. La naiba, Cartwright! Despre ce secret e vorba?

Capitolul 8

Multă vreme, Regele fără Inimă îşi conduse regatul cu toţi curtenii umblând în vârful picioarelor în preajma lui şi cu sfătuitorii lui speriaţi chiar şi când tuşea. Într-o zi, regele ceru mâna unei domniţe dintr-un regat vecin, care la sosire începu să plângă atât de tare, încât regele o trimise înapoi acasă. Toţi fură de acord că era un noroc că scăpase de căsătoria cu un rege fără inimă...

din *Regele fără Inimă*

— La naiba cu regulile tale, tată! se auzi vocea ducelui de Montgomery în întunericul din camera plină de miasme.

Bridget se opri din încercarea obositoare de a-i turna lui Val un pic de lichid pe gât. Nu era prima dată când auzea acele cuvinte în ultimele două zile, dar ele erau la fel de şocante de fiecare dată.

Ea şi Mehmed îl îngrijeau pe rând. Servitorilor le spuseră că Montgomery se hotărâse să facă un curs oriental de post şi pustnicie. Mehmed confirmă că asemenea practici erau uneori folosite în religia lui, şi oricum ducele era suficient de nebun încât toată lumea să creadă aşa ceva. Pentru ca postul să fie ţinut în mod corespunzător, nu avea voie să mănânce decât supă de carne, pe care o dorea preparată conform unei reţete secrete. Trebuia să fie preparată doar de Bridget, iar aceasta îi explică totul doamnei Bram, prezentându-i totodată scuzele de rigoare.

Pentru moment, toţi servitorii vedeau în asta doar una dintre excentricităţile ducelui de Montgomery. În schimb, domnul Attwell era de negăsit, ceea ce Bridget considera deosebit de îngrijorător. Scutură din cap şi încercă să îi dea iar puţină supă ducelui.

— Beţi asta, Excelenţă.

— Ca să fii Excelenţă, trebuie să excelezi, cântă ducele cu voce răguşită, deschise ochii şi privi în cameră. Şştt, vine, şi nu trebuie să ne găsească împreună! Întoarce-te în camera copiilor!

Bridget îşi dădu seama că ducele delira şi că o confundase din nou cu sora lui. Reuşise să pună cap la cap unele lucruri din delirul lui Montgomery.

Îi făceau rău.

— Ar fi mai uşor să vă hrănesc dacă nu aţi vorbi atât de mult, spuse ea.

— Dar nici nu ţi-ar mai plăcea la fel de mult de mine, spuse el direct, cu ochii albaştri îndreptaţi spre ea.

Bridget aproape că scăpă cana din mână.

— Val?

Dumnezeule, trebuia să se dezobişnuiască să se mai gândească la el folosind numele lui de botez. Din păcate, era destul de greu să nu devii familiar cu o persoană de ale cărei nevoi de bază te îngrijeai.

— Nimeni altul! Zâmbi, dar zâmbetul lui nu era decât umbra a ceea ce fusese cândva. Eve, ascultă-mă cu atenţie. Orice ai face, *nu* deveni o pisică. Nu ţi-ai dori să afli ce le face tata pisicilor.

— O, Dumnezeule! Bridget râse, pentru că nu ştia ce altceva să facă. Avea grijă, în secret, de un duce nebun, foarte bolnav, care o lua drept sora lui, iar ea chiar nu îşi dorea ca el să moară.

— Eve? Eve?

Vocea lui era ca a unui copil speriat, iar pe Bridget o duru inima auzindu-l.

— Sunt aici.

— Nu, nu eşti! răspunse el cu seriozitate. Te-am gonit de la Ainsdale. Pentru binele tău, cred. Şi apoi…

Se trase deoparte şi o apucă pe Bridget de mână.

— Şi apoi ce…? şopti ea.

Era noapte şi erau singuri. Bietul Mehmed se dusese în camera de serviciu să se culce. Pip adormise şi el, cuibărit lângă şoldul ducelui. Acesta nici nu-l observase, ceea ce probabil era mai bine.

— Şştt, murmură ducele. Nu trebuie să spui nimănui. Niciodată, niciodată. Afişă un zâmbet de copil. De-aia l-am ucis. Ca să nu mai aibă nicio putere asupra mea.

Îl privi pe Val îngrozită.

— Pe cine ai ucis?

— Pe Tiger. Ochii albaştri ai ducelui erau pe jumătate închişi. Dacă nu iubeşti pe nimeni, nimeni nu îţi poate face rău. Aşadar, trebuie să ucizi ceea ce iubeşti. E simplu. Nu ştiu de ce nu m-am gândit înainte.

Bridget se aşeză. Tremura toată. Oare chiar îşi ucisese pisica înainte să o omoare tatăl lui? *Copil* fiind?

Există, oare, atâta depravare în lume?

Bridget provenea dintr-un orăşel de provincie. Fusese crescută în special de „mami”, o femeie plină de afecţiune. Ceilalţi membri ai familiei adoptive nu fuseseră prea iubitori, dar nici plini de ură nu fuseseră. Nici măcar tatăl ei adoptiv, care o considera puiul de cuc al familiei. Cea mai mare pedeapsă pe care o primise fuseseră trei palme peste fund, când îşi băgase degetele în budinca de Crăciun. Plânsese ore în şir, apoi îşi ştersese ochii şi îi ceruse scuze mamei ei, care o sărutase pe frunte şi îi dăduse o bucată de budincă.

Mami o iubise întotdeauna.

Cum putuse un băiat să supravieţuiască unei copilării cu atât de puţină iubire?

Ce efecte avusese asta asupra sufletului său?

Ei bine, ştia deja ce se petrecuse cu el. Rezultatul era în faţa ei, lungit pe pat, chinuindu-se să respire, un bărbat care se luptase cu propriile coşmaruri în ultimele trei zile. Un bărbat care nu mai avea încredere în nimeni.

Un bărbat în care nimeni nu avea încredere.

Bridget puse cana cu supă deoparte şi se duse la fereastră. Era trecut de miezul nopţii. Asta era problema. Era un moment al întunericului, al disperării şi al pierderii oricărei speranţe.

La răsăritul soarelui, totul urma să fie mai bine.

Privi spre bărbatul lungit în pat.

Dacă avea să supravieţuiască nopţii.

Convulsiile acelea teribile încetaseră cu o zi în urmă. Febra scăzuse de dimineaţă. Cu toate astea, încă delira. Era încă slăbit.

Şi devenea din ce în ce mai slăbit.

Dacă murea fără să-şi revadă sora, Bridget ştia că ea avea să regrete toată viaţa. Nu numai pentru duce, ci şi pentru doamna Eve Dinwoody, care era o femeie bună.

Val îşi iubea sora, indiferent de ce spunea cu voce tare. O *iubea* pe Eve.

Bridget se duse la garderobă. Ura să facă asta, dar

era necesar, îl trezi pe Mehmed.

Bietul băiat se trezi, cu părul lui negru complet ciufulit.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să te duci în camera lacheilor. Îl trezeşti pe Bob şi îi ceri să se ducă la doamna Eve Dinwoody, sora ducelui, pentru a-i înmâna o scrisoare. Poţi face asta?

— Da, da!

Mehmed era încă somnoros şi privi nedumerit împrejur.

Bridget îl lăsă să se îmbrace şi se grăbi să scrie o scrisoare pentru sora ducelui. Mehmed fu repede gata, şi părea ceva mai treaz.

Bridget îi înmână scrisoarea.

— Încearcă să nu îi trezeşti pe ceilalţi servitori. Încă nu ştim cine l-a otrăvit pe duce.

Mehmed încuviinţă din cap şi plecă.

Bridget se întoarse la patul ducelui şi se aşeză pe scaunul alăturat. Stătu pur şi simplu privindu-l, vreme de o jumătate de oră. Val dormea profund. Slăbise foarte mult în ultimele două zile şi nu avea forţă să se ţină pe picioare. Lumina care provenea de la şemineu lăsa impresia că pielea lui ar fi fost lipită direct de oase… Dacă murea…

Bridget se cutremură, îşi întoarse privirea şi îşi şterse cu dosul mâinii lacrimile care i se prelingeau pe faţă.

Ducelui nu i-ar plăcea să fie văzut într-o asemenea stare. Un bărbat aşa vanitos ca el…

Bridget trase tremurat aer în piept şi privi din nou spre pat. Patul acela mare lângă care, cu trei săptămâni în urmă, el o surprinsese cu miniatura domnişoarei Royle. Fusese ascunsă în compartimentul secret al patului. Bridget privi compartimentul câteva momente. Căutase în toate celelalte camere de atunci.

Nu cumva ducele…

Îşi dădu jos pantofii şi se urcă repede în pat.

Pip se trezi şi-şi dezmorţi oasele, cu lăbuţele din faţă întinse şi cu fundul în aer, în timp ce Bridget îşi ridică

fustele şi se târî în genunchi spre tăblia patului. Pipăi şi simţi o gaură mică. Băgă degetul, şi un mic compartiment se deschise. Privi înăuntru şi găsi miniatura.

O luă şi spuse:

— Diavol ce eşti!

— Sfânto!

Bridget aproape că scăpă miniatura în capul ducelui la auzul acestor cuvinte. O băgă în buzunar şi-l văzu pe duce cum îi admira picioarele, căci fustele încă îi erau ridicate.

— De ce eşti în patul meu, Séraphine?

— Eu…

Privirea lui o întâlni pe a ei, iar el zâmbi uşor, şmechereşte.

— O, doamnă Crumb, dacă ai putea vedea ce faţă ai…

Cineva bătu la uşă.

Bridget aproape căzu de pe pat.

Pip începu să latre stând ţeapăn lângă Val.

Ducele întoarse capul şi îl privi neîncrezător.

Bridget sări din pat cât putu de repede – deşi avu senzaţia că n-o făcuse cu prea multă graţie – şi se îndreptă spre uşă. Pip o zbughi din pat şi fugi s-o ajute. Deschise uşa şi o văzu pe doamna Dinwoody împreună cu domnul Makepeace, cu Mehmed în spatele lor.

— Unde e? întrebă doamna Dinwoody, intrând în cameră.

Bridget le arătă patul.

Lacrimi se prelingeau pe obrajii doamnei Dinwoody, care dădu buzna spre pat.

— O, Val!

— Séraphine, ţi-am zis să nu spui nimănui! se auzi vocea acuzatoare a ducelui dintre perne.

Bridget închise pur şi simplu uşa în urma ei şi a câinelui. Şi izbucni în lacrimi de uşurare.

*

Trei zile mai târziu, Bridget deschise larg draperiile

din camera ducelui.

— Constat că încă e un câine în patul meu, rosti acesta în spatele ei.

Bridget se întoarse să se uite.

Ducele stătea în fund în pat şi arăta mult mai bine decât în noaptea în care venise sora lui în vizită. Părul îi era curat şi prins la spate cu o fundă din mătase neagră, şi purta halatul lui mov. Chiar era cel mai vanitos om pe care îl întâlnise vreodată, insistând să-i fie făcută toaleta chiar înainte să se fi însănătoşit de tot. Se uită încruntat la Pip, care la rândul lui se uita prelung la ouăle prăjite şi la cârnaţii din farfuria lui Val.

— Nu îmi plac câinii.

— Da, Excelenţă, spuse Bridget, care îi aranja pernele.

De cum începuse să se simtă mai bine, ducele devenise cel mai cumplit pacient.

— Mie place câinii, spuse Mehmed vesel.

— Tu ai pregătit masa asta? o întrebă ducele pe Bridget. Iar tu, Mehmed, parcă ziceai că-ţi plac pisicile.

— Da, spuse Bridget, la fel ca de fiecare dată când îi aducea masa.

Începuse să se teamă că doamna Bram nu avea să-i mai vorbească niciodată, cu atât mai mult cu cât devenea din ce în ce mai dificil să îi explice cum puteau fi considerate de post mâncărurile pe care le prepara. Problema era că reţetele pe care ea ştia să le prepare repede şi pe care le putea mânca ducele aflat în convalescenţă erau foarte puţine.

Aşadar, ouă prăjite şi cârnăciori pentru acea dimineaţă. Meniul nu prea avea legătură cu dieta unui om bolnav, dar ducele se dovedise a fi un om foarte încăpăţânat.

— Îmi plac câinii şi pisicile, clarifică Mehmed. Dumneavoastră?

— Nici, nici.

Pentru o clipă, Bridget avu o tresărire, pentru că îşi aminti de delirul lui Val. De pisicile pe care îngrozitorul lui

tată i le sugrumase în copilărie. De acea pisică pe care el însuşi o sugrumase, pentru ca tatăl lui să nu mai aibă putere asupra lui. Nu, Bridget nu era surprinsă că ducelui nu îi plăceau pisicile, dar se întristă gândindu-se la copilul care, cândva, iubise pisicile.

Ducele mâncă un cârnat, apoi îşi îndreptă privirea spre Mehmed, care stătea pe un scaun aflat lângă şemineu, fără a face nimic util.

— Nu se poate să îţi placă şi câinii, şi pisicile. Trebuie să alegi: câini sau pisici.

Mehmed păru confuz.

— Ce?

— Nu-l asculta, spuse Bridget. Excelenţa Sa este foarte obosit, pentru că a stat prea mult în pat. Pot foarte bine să îţi placă şi câinii, şi pisicile.

Se făcu linişte.

Apoi Val zâmbi încetişor, ca o viperă care se descolăcea.

— O, Séraphine! Ai grijă, înflăcărată mea, poartă-te atent pentru că, deşi sunt la pat, sunt încă duce, şi nu orice duce, ci ducele de Montgomery, iar moştenirea mea sunt moartea şi haosul.

Bridget îl privi şi simţi cum i se usucă gura. Într-un alt context, ducele ar fi fost absolut ridicol; lungit la pat, îmbrăcat într-un halat mov, împărţind patul cu un căţel şi ţinând în poală o tavă cu ouă şi cârnaţi. Dar nu era ridicol.

Nu era.

— Mă scuzaţi, Excelenţă, spuse ea formal, în timp ce în pieptul ei părea a se aduna o furtună. Îl îngrijise zile întregi, îi ascultase cele mai ascunse secrete. Nu mai era *doar o* menajeră pentru el.

Val îi făcu semn cu mâna, atât de elegant, atât de aristocratic.

Acel copil care iubise pisicile murise de multă vreme, iar ea era naivă pentru că simţise chiar şi o urmă de compătimire pentru el – un *duce.*

— Vă plac pisicile, doamnă Crumb? întrebă Mehmed.

— Da, spuse Bridget cu jumătate de gură, în timp ce strângea resturile de mâncare. Da, îmi plac.

Se uită la Val, dar acesta o ignora complet. Ticălosul!

— Şi câini, şi pisici? întrebă Mehmed nevinovat.

— Da.

— Asta foarte bine este.

— Da, aşa cred şi eu. Bridget se îndreptă spre uşă. Am nişte treabă în dimineaţa asta, Excelenţă.

Val îşi ridică privirea de la ouăle din farfurie.

— Ce?

— Hai, vino! îi spuse Bridget lui Pip pocnind din degete.

Pip fură un cârnat din farfuria ducelui şi ieşi pe uşă.

Se auzi un răget din pat.

Bridget ieşi şi închise uşa cu grijă în urma lor.

Îl privi pe Pip şi o porni pe hol.

Pip înghiţise deja dovada furtului.

— Eşti un câine foarte rău, îi spuse ea pe un ton dulceag.

Se îndreptară spre camera ei, de unde îşi luă şalul, pălăria şi mănuşile. După aceea părăsi reşedinţa Hermes împreună cu Pip, ieşind prin bucătărie şi apoi prin grădina din spate.

Vremea era închisă şi mohorâtă, iar ea mergea cu grijă pe stradă, cu terierul înaintând conştiincios pe lângă ea. Trecu pe lângă cotiga unui berar, plină cu butoaie de bere, şi, mai apoi, pe lângă câţiva băieţi care dansau în stradă, în jurul măturilor. Le dădu nişte penny ca să facă curăţenie în calea ei. Se grăbi şi o coti la stânga, pe o străduţă, unde descoperi o trăsură aşteptând.

Bridget se uită în urma ei, apoi bătu în portiera trăsurii.

Uşa se deschise şi în faţa ochilor îi apăru domnişoara Royle, îmbrăcată într-o superbă pelerină de catifea gri, cu guler din blană de hermină. Bridget se gândi că pelerina era, probabil, foarte călduroasă şi-şi trase şalul pe umeri pentru a se proteja de frigul dimineţii.

Se urcă în trăsură şi se aşează în faţa domnişoarei Royle. După ea intră şi Pip.

Aceasta zâmbi văzând căţelul.

— O, ce căţel drăguţ!

Pip dădu din coadă şi îşi puse lăbuţele din faţă pe fustele domnişoarei Royle, iar Bridget începu să bănuiască în el un cuceritor.

Domnişoara Royle îşi ridică privirea.

— O ai?

— Da, desigur.

Bridget scoase miniatura din buzunar şi i-o dădu.

Domnişoara Royle o luă şi privi câteva momente familia din pictură: un gentleman englez, o indiancă şi copilul lor. Ridică privirea, şi Bridget observă că avea lacrimi în ochi.

— Mulţumesc. Nu ştii cât de mult înseamnă asta pentru mine. Nu numai din cauza şantajului, ci şi pentru că…

Bridget încuviinţă din cap, privindu-i mâinile. Nu ştia prea multe despre viaţa domnişoarei Royle, dar ştia că mama ei murise. Se prea poate ca miniatura să fi fost singurul portret care îi rămăsese de la mama ei.

Pentru o clipă, Bridget se gândi la tatăl ei. Nu la tatăl ei vitreg, care de cele mai multe ori o ignora, ci la acel bărbat obscur care contribuise cu sămânţa lui la naşterea ei. Fusese un lacheu, altceva nu ştia despre el. Nu ştia dacă era brunet sau blond, înalt sau scund – şi nici măcar dacă mai trăia.

Şi, ţinând cont că Lady Caire era singura ei sursă de informaţii, probabil nu avea să afle niciodată mai multe.

Bridget alungă gândul trist şi o privi pe domnişoara Royle.

— Mă bucur că sunteţi din nou în posesia miniaturii.

— Şi eu. Domnişoara Royle puse cu grijă miniatura într-o cutie. Te pot răsplăti în vreun fel pentru timpul şi efortul pe care le-ai investit?

Scoase un portofel mic.

— O! Bridget nu se aşteptase la asta. Nu e nevoie.

Domnişoara Royle afişă un zâmbet crispat.

— Ba da. Cred că este nevoie. Ai făcut o treabă periculoasă. Te rog. Puse portofelul în mâna lui Bridget. Şi să ştii că poţi lucra oricând în casa tatălui meu, dacă vei avea nevoie. Mă aştept să îl părăseşti curând pe duce.

— Mulţumesc, spuse Bridget. Dar nu, deocamdată am alte planuri, nu voi pleca din casa ducelui.

— Dar trebuie! Domnişoara Royle se încruntă şi păru alarmată. Când ducele îşi va da seama că miniatura a dispărut – şi sigur îşi va da seama –, vei fi prima suspectă. Vei fi în mare pericol.

Domnişoara Royle nu ştia nici măcar jumătate din adevăr – cu siguranţă Val avea să o bănuiască. Dar Bridget nu putea să plece din casa ducelui fără scrisorile mamei sale.

Şi mai era un motiv pentru care nu voia să plece, un motiv pe care nu-şi dorea ca domnişoara Royle să îl afle.

Aşadar, se uită lung la domnişoara Royle, cu o siguranţă plină de calm.

— Mai sunt şi alţi oameni pe care trebuie să îi ajut. Oameni şantajaţi de duce.

— Eşti o femeie curajoasă. Iar el este o fiinţă îngrozitoare.

— Da, este, spuse Bridget.

Din nefericire, răutatea lui Val nu mai părea să o deranjeze.

Probabil că asta ar trebui să o îngrijoreze.

Îşi luă rămas-bun şi coborî din trăsură, iar în drum spre reşedinţa Hermes, cu Pip lângă ea, recunoscu în cele din urmă: viclean sau nu, vanitos sau nu, revoltător sau nu, începuse să se îndrăgostească de ducele de Montgomery.

*

În acea noapte, Bridget se grăbi pe scări spre dormitorul ducelui, ducând în mână o tavă pe care se aflau

o sticlă de vin nedesfăcută şi o friptură de vită gătită de ea, aşa cum ştiuse mai bine.

Se uită cu atenţie la friptură în timp ce urca scările. Părea… arsă. Mă rog, era menajeră, nu bucătăreasă. Nu era vina ei că era obligată să lucreze în domenii care îi depăşeau competenţele.

În drum spre dormitorul ducelui auzi o uşă închizându-se. Bridget se furişă pe hol. Nu era sigură dacă se auzise uşa de la camera ducelui.

Inima începu să îi bată tare. Dacă cel care îl otrăvise pe duce se întorsese să-şi ducă planul la bun sfârşit? Îl lăsase pe Mehmed în camera ducelui, dar mai mult ca sigur amândoi adormiseră, iar Pip rămăsese la ea în cameră de când cu incidentul cu furtul cârnatului.

Bridget o luă la goană pe coridor.

— Mehmed! Mehmed! Deschide uşa!

O, ce proastă fusese! Puse tava pe jos şi căută cheia de la dormitor printre celelalte chei.

Uşa se deschise, şi apăru ducele de Montgomery, îmbrăcat în halatul mov de mătase, cu părul blond prins la spate şi proaspăt bărbierit.

Respiră uşurată la vederea ducelui, teafăr şi nevătămat, dar i se puse un nod în gât când privi în ochii lui albaştri.

Erau plini de furie.

— V-aţi dat jos din pat… spuse ea ca amorţită. Când? …

Val îşi propti braţul de tocul uşii lângă urechea lui, şi buzele i se curbară în timp ce murmura cu voce intimă:

— A, doamnă Crumb! Fix la ţanc. Intră, te rog.

Întinse spre ea mâna stângă, cea pe care avea inelul de aur.

Bridget se uită la ea şi, chiar cu primejdia înconjurându-l ca un giulgiu, nu se putu gândi decât la cuvintele pe care le rostise în timpul delirului, cu vocea răguşită şi frântă. Cuvintele tatălui său. „Numai ţăranii şi ciudaţii îşi folosesc mâna stângă”.

Bridget acceptă mâna oferită.

O ţinu strâns cu degetele lui lungi, de muzician, şi o trase în dormitor, închizând uşa în urma lor.

În cameră îl văzu pe Cal, lacheul, aşezat lângă şemineu, părând pe de o parte sfidător, pe de altă parte îngrozit.

Mehmed nu era prin preajmă.

— Unde este Mehmed? întrebă ea încet, în timp ce Val o conduse spre şemineu.

Totul părea un fel de ceremonie.

Val ridică din umeri.

— L-am trimis să li se alăture celorlalţi servitori, pentru a învăţa despre obiceiurile culinare ale englezilor şi despre prejudecăţile lor. Era chiar încântat.

— De dimineaţă, mi-aţi spus că nu vă puteţi da jos din pat, şuieră Bridget încruntată printre dinţi. Ce faceţi acum umblând prin dormitor?

Val se opri şi se întoarse spre ea, îi luă mâinile şi îi şopti la ureche:

— Se prea poate să te fi minţit.

Îl privi lung, apoi îi făcu cu ochiul şi făcu semn spre lacheu.

— Vezi bine, am avut motive întemeiate pentru a ascunde starea reală în care mă aflu. În timp ce eu zăceam bolnav, duşmanii mei au devenit prea siguri de ei. Dacă ar fi aflat că îmi merge mai bine, ar fi putut fugi.

Bridget se uită de la el la lacheu.

— *Cal?* Dar… Credeam că… *Attwell* e cel care a dispărut?!

— Attwell are o amantă pe nume vin, care-l ia de la îndatoririle lui câteodată chiar şi mai bine de o săptămână. Doarme în braţele ei cine ştie pe unde, dar, când se trezeşte, se întoarce împleticit, ruşinat şi cu buzunarele goale. Pe scurt, n-ar face rău nici unei muşte, darămite mie. Se întoarse încet şi-l arătă cu degetul pe Cal. Mătasea halatului i se unduia pe braţ. În schimb, pe Cal nu îl deranjează să facă rău cuiva, nu-i aşa?

Lacheul dădu se îndrepte de spate, deşi se vedea clar că era paralizat de frică.

— Montgomery, *tu* eşti cel care răneşte. Tu eşti diavolul!

— Eu? Val zâmbi, şi arătă precum un înger coborât pe pământ pentru a-i ispiti pe muritorii de rând. Dar nu eu sunt cel care te-a pus să lucrezi în serviciul unei baborniţe.

Bridget înţelese şi căscă ochii de uimire.

Cal se înroşi.

— Nu este adevărat! *Am iubit-o!* Eu…

— Aveai paisprezece ani când te-a dus pentru prima dată în patul ei. Mă îndoiesc că descopereai iubirea privind la sfârcurile ei uscate. Însă nu pricep de ce arunci pe mine vina pentru purtarea depravată a mamei mele. Aveam aceeaşi vârstă. Nici tatii nu îi păsa. Cum aş fi putut eu să o opresc?

— Erai gelos! urlă Cal împroşcând salivă.

Val ridică uimit din sprâncene.

— De asta ai vrut să mă omori?

Cal deschise gura, şi i se văzură dinţii albi, imaculaţi:

— N-am să mor în şreang pentru tine.

— A, nu? întrebă Val. Părea că certa un copilaş. Otrăvirea unui duce e considerată o treabă foarte serioasă, chiar şi de către cei care nu îl suportă pe respectivul duce. Te vor târî la Tyburn[3] prin mulţime şi se vor bucura să te vadă legănându-te în şreang. O moarte destul de urâtă. Spune-mi, Cal, tu m-ai otrăvit?

Cal îl privi, cu răsuflarea tăiată.

Val zâmbi.

— Mi-ai turnat ceva toxic în paharul cu vin şi te-ai plimbat cu el prin mulţimea adunată la bal până când m-ai găsit şi mi l-ai oferit? Paharul morţii? Aşa ai făcut, Cal?

— Ar fi trebuit să te ucidă! spuse lacheul, cu ură în glas. Am turnat cât să omoare un cal. Ar fi trebuit să mori în

---

3 Localitate cunoscută în Anglia sub denumirea de „Oraşul pedepselor capitale". Acolo erau duşi toţi infractorii pentru a fi spânzuraţi, (n.tr.)

propria vomă şi în propriul rahat, încă din noaptea aia. Numai un demon sau o vrăjitoare ar fi putut supravieţui unei asemenea doze. Mama ta a ştiut ce eşti. Te-a blestemat în ziua în care te-ai născut. *Te-a* blestemat. Mi-a spus ce ai făcut. Mi-a spus…

— *Destul!* urlă Val peste valul de cuvinte pline de ură care ieşeau din gura lui Cal.

Îşi desfăcu halatul şi-l lăsă să cadă. Gol, se îndreptă spre trădător, iar Bridget observă că ţinea în mâna stângă pumnalul de aur.

— Nu! strigă ea. Nu!

Se mişcă repede, precum o viperă la atac. O lovitură, două, trei.

Atât de iute, încât mâna îi deveni doar o umbră.

Sângele ţâşni, dar lacheul avea încă ochii deschişi.

Îşi coborî privirea spre rănile sângerânde.

Iar Val îi tăie gâtul cu o mişcare lentă.

Ceea ce rămăsese din Cal se prăvăli pe covor.

Bridget înlemni şi îşi acoperi gura cu mâinile.

— O, Dumnezeule!

Val se întoarse spre ea, încă gol, imposibil de frumos. Doar sângele cu care era împroşcat pe piept, pe abdomen şi pe mâna stângă îi ştirbea perfecţiunea.

Se îndreptă spre Bridget, iar ea nu se putu abţine şi se trase înapoi.

Ducele îi zâmbi.

Mieros. Asemenea unui băieţel. Ţinea încă pumnalul în mâna stângă. Şi o prinse pe Bridget de braţ cu mâna dreaptă.

— Acesta sunt eu, Séraphine. Gol, cu un pumnal în mână şi mânjit de sânge. Eu sunt răzbunare. Eu sunt ură. Sunt păcatul întruchipat. Să nu faci greşeala să mă consideri eroul poveştii, pentru că nu sunt şi nu voi fi niciodată. Sunt personajul negativ.

Apoi îşi lipi buzele de ale ei şi îi băgă limba în gură, sărutând-o până când nu mai putu să respire. Abia mai târziu Bridget descoperi petele de sânge de pe hainele ei.

Capitolul 9

În împărăţia Regelui fără Inimă sosi un magician care pretindea că putea face tot soiul de miracole şi de minuni, că putea transforma plumbul în aur şi cerneala în vin, şi că putea face din cea mai pătată faţă un ten neted şi proaspăt. Numai că, aşa cum descoperiră toţi cei care dăduseră crezare poveştilor lui, magicianul nu putea face nimic din toate astea...

din *Regele fără Inimă*

Buzele ei fuseseră dulci precum căpşunele sau smochinele coapte, iar gura – ca o peşteră a plăcerilor. Ochii ei, în schimb – acei ochi întunecaţi de inchizitori –, nu păstrau în ei decât oroare şi dezgust.

În dimineaţa următoare, Val îşi bea ceaiul şi privea pe fereastră. Soarele strălucea în grădina lui, dând senzaţia de căldură, deşi în pieptul lui nu era decât gheaţă.

Val ar fi putut să îi explice lui Bridget că o lamă ascuţită este mai prietenoasă decât spânzurătoarea. Şi că moartea rapidă e preferabilă unei morţi agonizante în faţa unei mulţimi amuzate şi bârfitoare. Dar ochii ei de sfântă ar fi *văzut* ipocrizia.

— Excelenţă. Un lacheu depuse un pachet cu scrisori lângă cotul lui, apoi ieşi.

Servitorii aveau grijă să nu îl deranjeze. Ştiau cu toţii că îl ucisese pe Cal. Pusese un cuţit în mâna mortului şi spusese că totul fusese o încercare eşuată de asasinare, dar ei tot îl priveau cu îndoială.

Doamna Crumb fusese de acord cu povestea, dar cu o expresie chinuită întipărită pe chip. Micii lui martire nu-i plăcuse defel asta. Probabil că deranjase echilibrul dintre bine şi rău din sufletul ei.

Şi, cu toate acestea, ducele nu se îndoia de ea. Oare nu fusese ea cea care îl îngrijise? Oare nu ea fusese cea care îi supsese limba cu ardoare? Îi lăsase ceva timp să îşi revină – o zi, două –, apoi avea s-o invite iar să îl servească. Avea să închidă uşa în urma lor, să îi spună cuvinte scandaloase la ureche şi să-i amintească de toate lucrurile pe care încercase să le ascundă în spatele hainelor ei de lână şi in apretat.

Şi apoi… ei bine, apoi ar vedea dacă micuţa lui menajeră chiar ardea în adâncuri.

Răbdare.

Putea să fie răbdător atunci când era nevoie, şi de data aceasta chiar era nevoie.

Ea urma să se întoarcă la el, chiar şi acum, după ce el îşi arătase adevărata faţă.

Doar că avea nevoie de timp.

Prin urmare…

Val reveni la scrisorile lui, le frunzări neinteresat şi dădu de una care părea scrisă de o mână de femeie. O luă deoparte şi o deschise cu cuţitul cu care întindea untul pe pâine.

Citi scrisoarea, apoi o reciti neîncrezător. Era de la domnişoara Hippolyta Royle. Îl informa că nu era disponibilă să îl primească astăzi şi nici pe viitor.

Vârî scrisoarea în buzunarul hainei şi porni cu paşi mari spre uşile sufrageriei. Îi surprinse pe lacheii care nu se aşteptaseră să îl vadă şi care se împrăştiară ca un cârd de gâşte speriate. Urcă scările două câte două şi ajunse la el în dormitor aproape fără suflare – la naiba cu Cal şi otrava lui. O servitoare făcea ceva la fereastră. Chiţăi la vederea lui, iar el îi făcu semn să dispară cu o mişcare simplă din încheietura mâinii, continuându-şi drumul spre pat. Se urcă în pat şi deschise compartimentul secret.

Gol.

„Oh!”

„O, Séraphine!”

Simţi cum i se întinde un rânjet pe faţă, iar mădularul

i se întări în pantaloni. Brusc, ziua devenise şi mai luminată, îmbogăţită cu culori vibrante şi cu stratageme.

Reuşise să-l păcălească.

Şi de multă vreme nu se mai întâmplase una ca asta.

*

— Séraphine.

Şoapta era în visele ei, şi Bridget gemu, încercând s-o alunge. Nu era încă vremea trezirii. Nu era timpul să se scoale. Mai avea câteva ore la dispoziţie.

Simţi un chicot uşor, şi ceva o atinse pe obraz.

— N-aş fi crezut că dormi atât de profund, menajera mea cea practică.

Avu o premoniţie teribilă, o suspiciune îngrozitoare, chiar şi în vis, şi se luptă curajos împotriva ei.

Bridget deschise ochii, clipi de la lumina lumânării, ca să descopere ochii lui albaştri la câţiva centimetri de ai ei.

— Iată-te!

— Ce? Ea îşi ridică brusc capul şi se uită agitată în jur. Era în cămăruţa ei, culcată în patul ei cel mic. Chiar şi Pip se afla acolo, cuibărit lângă capul ei şi dând din coadă văzându-l pe Val lângă pat, trădătorul.

— Ce căutaţi în camera mea?

Ducele zâmbi ca un drăcuşor din iad.

— Te trezesc, ce să fac? Se duse lângă ea şi îi atinse nasul cu degetul. Îţi dai vreodată chestia aia jos de pe cap? Eşti cheală? M-am tot întrebat.

— Eu… Ce? Bridget se ridică, temându-se să nu i se fi deranjat boneta în timpul somnului. Dar nu, era prinsă la fel strâns ca în urmă cu câteva ore, atunci când se culcase.

— Cât este ceasul? întrebă ea.

Ducele îşi lăsă capul într-o parte, de parcă ar fi auzit ora exactă de la un ceas pe care nimeni altcineva nu îl auzea.

— Cred că este în jur de trei şi jumătate. Îi zâmbi angelic. Acum, trezirea! Plecăm la patru.

Apoi se duse la uşă. Bridget se ridică în capul oaselor.

— *Unde* plecăm?

Ducele ieşise deja, dar băgă capul pe uşă şi îi spuse:

— Castelul Ainsdale. Reşedinţa mea de la ţară.

Apoi dispăru.

Preţ de un moment, Bridget se uită în jur, năucită. Biata ei minte nu funcţiona foarte bine dimineaţa, fără să bea măcar un ceai. Majoritatea reşedinţelor dispuneau de propria menajeră. Cu siguranţă castelul Ainsdale avea suficienţi angajaţi! De ce voia să o ia cu el? Doar pentru amuzament – sau avea vreun motiv mai întunecat?

Până la urmă, ea asistase la uciderea lacheului cu o zi în urmă. Fără îndoială, Cal încercase să îl omoare pe duce într-un mod îngrozitor. Dar apoi ducele o sărutase, iar pe ea nu o mai sărutase nimeni, niciodată. Limba lui avea gust de vin şi de păcat, iar ea voia să geamă şi să se frece de corpul lui. Era destul de buimacă în momentul acela şi dorea să bea nişte ceai.

— Grăbeşte-te, Séraphine!

Vocea lui se auzi din bucătărie, de parcă ar fi văzut-o pat, buimacă şi neştiind ce să facă.

Bridget îşi dădu ochii peste cap şi începu să se îmbrace. Scoase o valijoară de sub pat şi împachetă câteva lucruri, apoi se uită la Pip. Stătea pe pat şi o privea curios, cu capul într-o parte.

— La naiba! spuse ea.

Bridget se ridică şi luă valijoara într-o mână, iar cu cealaltă pocni din degete spre Pip ca să o urmeze şi se duse în bucătărie.

Cumva, ducele îi trezise pe ceilalţi servitori fără ca ea să ştie. Bucătăreasa era ocupată cu pregătirea coşului cu merinde, slujnicele împachetau cutii, iar lacheii intrau şi ieşeau din bucătărie, cărând materiale pe care ducele le considera necesare pentru călătorie.

El se răsuci când ea intră şi îi făcu semn nerăbdător cu degetele.

— Haide, doamnă Crumb. Să nu mai pierdem timpul.

— Dar…

Se uită neajutorată la Pip. Ducele chiar îşi dădu ochii peste cap.

— Poţi lua şi potaia dacă vrei. Numai haide odată!

Aşa că fu împinsă afară din bucătărie şi în grădină, în întuneric, pentru că încă nu se crăpase de ziuă. Se îndreptară spre poartă, cu Pip ţopăind vesel după ei, oprindu-se doar scurt lângă o tufă ca să-şi rezolve o anumită nevoie. Ajunşi la grajduri, Bridget observă că ducele pregătise deja două trăsuri. Doar două. Ea ştia că aristocraţii circulau cu câte trei trăsuri sau chiar mai multe. Oftă şi se duse la cea de-a doua, întrebându-se dacă avea să poată adormi pe drumul plin de gropi, dar Val o prinse de braţ.

— Nu, nu în aceea. O conduse la prima trăsură, trăsura lui. Vei călători cu mine.

Se uită uimită la el, dar nu scoase niciun cuvânt. Desigur. Sigur că dorea ca menajera să călătorească alături de el. Scutură din cap şi permise să fie ajutată la urcarea în trăsură.

Îl găsi pe Mehmed înăuntru, aşezat pe una din banchetele luxoase, tapiţate cu piele roşie. Îi zâmbi.

— Doamnă Crumb! Mergem la castel englez.

— Aşa se pare, Mehmed, zise ea obosită.

Dădu să se aşeze lângă Mehmed, dar ducele îi făcu semn să stea vizavi, apoi se aşeză lângă ea. Simţi imediat căldura coapsei musculoase lipite de a ei.

Pip urcă şi el în trăsură şi sări pe locul gol de lângă Mehmed.

Un lacheu închise uşa.

— Şi iată-ne porniţi la drum, spre nord, spre marea aventură şi spre pericole! strigă ducele, lovind plafonul trăsurii cu bastonul.

— Ura! strigă Mehmed.

Pip lătră.

Iar trăsura se puse în mişcare.

— Dumnezeule, chiar am nevoie de o ceaşcă de ceai!

gemu Bridget ca pentru ea.

— De ce nu ai spus mai devreme? o întrebă ducele pe un ton firesc. Mehmed, ceaiul, te rog!

— Da, domnule duce! spuse Mehmed şi sări de pe banchetă.

Îl dădu pe Pip la o parte cu blândeţe şi ridică scaunul, sub care se afla un compartiment de depozitare. Luă din interior o cutie dreptunghiulară de lemn bine lustruită. O puse pe scaun şi o deschise ca pe o carte. În partea dreaptă a cutiei se afla o sticlă de ceramică, cu dop şi bine fixată în interiorul matlasat. În partea stângă se aflau ceşti de ceai, linguriţe şi un recipient mai mic cu zahăr.

Legănându-se cu graţie în ritmul trăsurii, Mehmed le servi ceai ducelui şi lui Bridget – ceai plăcut de fierbinte. Apoi deschise iar compartimentul de sub scaun şi scoase un coş în care se aflau o sticluţă cu lapte, un coşuleţ cu ouă fierte, jambon tăiat atât de subţire încât vedeai prin el, brânză aspră fărâmicioasă, pâine prăjită, o tartă cu zmeură şi mere proaspete, toate aşezate pe farfurii din porţelan. Val făcu un semn şi Mehmed scoase un ultim coşuleţ pe care îl deschise ceremonios.

Era plin cu cărţi de toate mărimile şi formele.

— O! exclamă Bridget.

Val îi surprinse privirea şi zâmbi.

— Întotdeauna mi-a plăcut să am cărţi cu mine în călătorii. Alege ce vrei, te rog.

Şi, în timp ce privea la soarele care urca pe cer, Bridget decise că o călătorie cu un duce putea fi foarte interesantă.

*

Mai târziu, în după-amiaza aceea, Val privea câmpurile de toamnă care se perindau pe la ferestrele trăsurii. Se simţeau bine, ceea ce era minunat, pentru că până acum trebuia să fi izbucnit nebunia. Val îşi luase măsuri şi trimisese alte două trăsuri în direcţii opuse,

pentru a distrage atenţia eventualilor urmăritori. Dar, chiar şi aşa, aceştia nu aveau cum să se lase păcăliţi prea multă vreme.

Un colţ al gurii i se ridică într-un început de zâmbet.

Urmărirea nu făcea decât ca jocul să fie şi mai incitant.

Trăsura trecu peste o denivelare, şi capul doamnei Crumb ajunse pe umărul lui. Atât ea, cât şi Pip şi Mehmed adormiseră în urmă cu o jumătate de oră. În acest răstimp, ea trecuse de la ce considera o distanţă sigură în colţul celălalt al trăsurii la a se cuibări lângă el, relaxată şi complet lipsită de apărare.

Ducele se întrebă cum avea să reacţioneze după ce va fi descoperit mişcarea pe care acesta urma să o facă în partida lor intimă de şah. Dar abia aştepta să îi vadă reacţia! Indignarea, furia sau poate pasiunea din ochii aceia întunecaţi. Oare urma să-l atace?

Cel puţin el aşa spera.

Se uită la ea cum dormea. Avea mâinile împreunate în poală ca nişte petale de flori întredeschise. Mâini atât de mici, dar puternice, special create pentru muncile de zi cu zi. Degetele îi erau cărnoase. Ducele zâmbi la gândul acesta. Îşi puse mâinile peste ale ei, pentru a compara. Degetele lui, lungi şi elegante, făceau ca ale ei să pară degete de liliputan, şi, cu toate acestea, el le prefera pe ale ei.

Îşi lăsă mâna să-i cadă în poală.

Ea purta acea bonetă îngrozitoare, sub care îşi ascundea atât părul, cât şi chipul, iar el nu voia decât să i-o smulgă de pe cap.

Dar asta ar fi însemnat să-i tulbure somnul.

Îşi lăsă capul într-o parte şi-şi analiză opţiunile. Găsi că nu şi-ar fi dorit să tulbure somnul menajerei lui. Se simţea… bine cu ea adormită şi lipită de el.

Dacă asculta cu atenţie, îi putea auzi răsuflarea.

După câteva clipe, începu să respire şi el în ritmul ei.

Să inspire şi să expire.

Să inspire… şi să expire.

Roata trăsurii nimeri brusc într-o groapă de pe drum.

Smucitura o aruncă în faţă şi doar braţul ducelui o opri să nu cadă.

— Ce s-a întâmplat?

— E în regulă, spuse el.

Mehmed încă dormea, iar Pip era încolăcit în braţele lui.

— O! spuse ea şi vru să se tragă de lângă el.

Asta nu-i plăcu. Îşi puse braţul pe după umerii ei.

— Ai grijă. Drumul e foarte denivelat în zona asta.

— Nu cred…

— Dacă te uiţi pe geam, o să vezi vaci albastre.

Bridget îşi ridică faţa spre el, afişând o expresie destul de sceptică. Dacă ar fi fost un bărbat obişnuit să spună doar adevărul, s-ar fi simţit jignit.

— Poftim?

Ducele îi zâmbi.

— Această regiune este renumită. Am impresia că vacile sunt rezultatul unui program de împerechere între specii diferite. Desigur, unii care spun că vacile sunt mai degrabă mov…

— Acesta este cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată.

— … nu albastre, termină el, fără să reacţioneze la replica ei. Obişnuieşti să îţi întrerupi stăpânii?

— Doar pe cei care încearcă să îmi vândă gogoşi, bombăni ea.

Val se uită la chipul ei şi observă exact momentul în care ea deveni conştientă de ceea ce spusese, şi mai ales de persoana căreia îi spusese. O urmă de teamă i se citi pe chip, apoi expresia ei deveni din nou de necitit.

— Îmi cer scuze, Excelenţă.

Lui nu-i păruse niciodată rău pentru rangul său – de ce să-i fi părut rău? Îi oferea bogăţie şi respect, lucruri pe care el le găsea foarte utile. Dar acum, pentru prima oară în viaţa lui, Valentine Napier, duce de Montgomery, îşi dori

să fie un bărbat oarecare, pentru cinci minute.

Doar pentru cinci minute – să fie clar.

Dar, dacă ar fi să renunţe la gloria lui preţ de câteva minute şi ar deveni un bărbat banal, plictisitor, pe nume Tom, oare ea ce i-ar mai spune atunci?

O privi gânditor.

Bridget făcu o nouă mişcare în încercarea de a evada.

Val îşi înteţi strânsoarea în jurul umerilor ei.

— Povesteşte-mi despre copilăria ta.

Bridget îl privi suspicioasă, cu sprâncenele încruntate.

— Ultima oară când am făcut-o, v-aţi plictisit.

El îşi flutură mâna stângă.

— Constat că mă interesează din nou subiectul.

Bridget oftă, abandonând încercarea de-a scăpa din strânsoarea lui. Maleabilă din nou. Foarte bine.

— În regulă. Am crescut în nord, aproape de graniţă. Tatăl meu… era un mic arendaş care deţinea o fâşie de pământ şi oi.

— Cum ai învăţat să scrii şi să citeşti? întrebă el.

— Mama ne învăţa noaptea, răspunse ea. Sau, mai degrabă, m-a învăţat pe mine, pentru că fraţii mei şi sora mea sunt mai mari.

— Cu cât mai mari?

Se uită mirată, apoi ridică din umeri.

— Ian împlineşte patruzeci anul acesta, Moira treizeci şi opt, la anul, iar Tom tocmai a împlinit treizeci şi şase.

— Tu ce vârstă ai?

— Douăzeci şi şase, răspunse ea.

Ducele îi zâmbi.

— Deci ai fost o plăcere întârziată a părinţilor.

— Probabil, zise ea ferindu-şi privirea.

— Hmm. Îşi sprijini cotul pe fereastră şi capul în palmă, pentru a o studia mai bine. Şi ai avut o copilărie frumoasă? Povesteşte-mi puţin.

— Dealuri pline de buruieni, vânt şi frig.

— Deci ţi-ai urât copilăria! decise el.

— Nu. Se încruntă la el. Era frumos când stăteam

lângă foc cu mama, şi ea croşeta, îmi spunea poveşti sau îmi cânta.

— Îţi cânta?

— Da. Bridget se uită la el de parcă ar fi fost vreun ciudat – o privire cu care de altfel el era obişnuit. Dumneavoastră nu v-a cântat nimeni când eraţi copil?

Val îşi aduse aminte de cântecele de beţie care răzbăteau pe coridoarele tatălui său când era el mic. Dar cu siguranţă ea *nu* se referise la asta.

— Nu.

— Oh! Îşi muşcă buza. Bănuiesc că ducesele nu le cântă copiilor lor.

— Aşa este. Ducele îi zâmbi. Mai ales atunci când ducesa îl detestă pe copilul respectiv.

Bridget clipi şocată preţ de o clipă, după care îşi drese glasul.

— Ei bine, este un sentiment plăcut. Şi îmi plăcea să mă plimb pe dealuri când eram mică. În vegetaţie descopeream păsări, şoricei şi iepuri şi… Sunteţi *sigur* că vă interesează aşa ceva?

— La început, nu, mărturisi el. Dar acum chiar mă interesează. Continuă!

Bridget pufni, apoi se aşeză mai confortabil lângă el.

— Când m-am făcut mai mare, pe la doisprezece ani, am început să lucrez la o casă de lângă noi. Aparţinea bătrânei doamne Cromby, iar mie îmi era atât de dor de casa mea… Am plâns în pernă timp de două săptămâni, până când a venit ziua mea liberă şi m-am dus să o văd pe mama.

Ducele se încruntă la auzul acestei poveşti, căci nu îi plăcea să şi-o imagineze pe micuţa lui menajeră înlăcrimată.

— De ce te-au trimis dacă erai atât de tristă?

Bridget îi aruncă o privire.

— Pentru că trebuia să învăţ meserie, desigur. Şi era un post bun. Doamna Cromby era foarte strictă, dar am învăţat foarte multe de la ea şi de la menajera ei, doamna

Little. Cum să completez registre, cum să fac ceară pentru mobilă şi soluţii de curăţat argintăria şi alama. Cum să împachetez hainele şi să depozitez brânza. Care bucăţi de carne sunt cele mai ieftine şi cum să negociez cu măcelarul. Cum să-mi dau seama dacă peştele e proaspăt şi când să cumpăr crustacee şi când nu. Cum să ţin moliile departe de dulapuri şi şoarecii afară din cămară. Cum să scot pete de vin de pe bumbac alb şi să reîmprospătez culoarea hainelor. Toate astea şi multe altele.

Ea trase aer în piept, iar ducele o privi, aproape înspăimântat.

— Teribil de plictisitor.

— Şi totuşi, fără să avem aceste cunoştinţe, am trăi în mizerie, într-un haos infestat cu viermi, spuse ea.

— Hmm.

Era foarte atrăgătoare când se arăta aşa încrezătoare în abilităţile ei. Femeile de origine nobilă nu aveau slujbe, nu aveau competenţe în… ei bine, în nimic, în afară de cine ştie ce talent muzical. Broderie. Dans. Sora lui picta miniaturi, dar Eve era oricum o excentrică. Ducele *cunoştea* câteva femei foarte pricepute în practicarea felaţiei. Dar asta se numea *slujbă?* Mă rog, da, în cazul unei târfe, dar doamnele respective nu îşi vindeau serviciile, cu excepţia cazurilor în care doreau să se logodească cu un bărbat şi mai influent, dar tot nu se putea numi slujbă…

Clipi şi constată că doamna Crumb îl privea întrebătoare.

— Da?

— Uneori mă întreb la ce vă gândiţi, spuse ea.

Ducele îşi urmări înapoi firul gândurilor, luă în calcul posibilitatea de a spune ceea ce gândea, se uită la ea, cum era aşa înţeleaptă, competentă, dar şi naivă în multe privinţe şi renunţă la idee.

— Spune-mi de ce ai venit la Londra.

Chipul ei luminos se întunecă din nou. Bizar. Ea ridică din umeri şi îşi luă privirea de la el.

— Din acelaşi motiv pentru care orice servitoare vine

la Londra: să găsească de lucru. Aveam deja ceva experienţă la vremea aceea, dar voiam să fiu menajeră şi nu prea erau posturi disponibile în regiune, aşa că am venit la Londra.

Val o privi şi se gândi că lipseau nişte detalii din povestea ei.

Bridget îl privi şi ea, cu ochii întunecaţi şi indescifrabili.

— Şi mama tocmai murise. Nu mă mai ţinea nimic acolo, nu-i aşa?

Oare aşa să fie? Nici măcar tatăl, fraţii sau surorile? Dealurile înverzite? Căldura căminului? Val îşi înclină capul şi o studie întrebător.

Dar ea privea prin trăsură.

— Unde e cartea pe care începusem s-o citesc?

— Am pus-o aici, spuse el, luând *Extraordinarele călătorii ale lui Marco Polo* de pe banchetă, unde o pusese ca să nu cadă în timp *ce* ea dormea. O alegere interesantă!

— Vreţi să spuneţi, o alegere interesantă pentru o menajeră, nu? bombăni ea, luându-i cartea din mână.

El se uită din nou cercetător la ea. Atât de aprigă.

— O alegere interesantă pentru oricine, spuse el.

Bridget îndreptă colţul şifonat al copertei din piele roşie.

— Aţi fost vreodată în China?

— Nu, dar mi-ar plăcea să merg.

Trăsura se zdruncină şi încetini, iar ducele se uită pe fereastră. Constată că ajunseseră la un han.

Doamna Crumb se îndreptă de spate, îndepărtându-se de el.

— Înnoptăm aici?

— Doar pentru a lua cina şi a schimba caii, spuse el vesel, în timp ce Mehmed şi Pip se treziră şi ei. Ducele se prefăcu a nu-i remarca privirea.

— Când ne vom opri să dormim?

— Nu ne vom opri, spuse el întorcându-se spre ea. Călătorim repede şi vom merge fără oprire toată noaptea şi

chiar şi mâine-noapte.

În mare viteză, fără să ţină seama de costuri, şi schimbau caii cât de des posibil.

Era o călătorie nebunească şi nechibzuită – chiar şi pentru el.

— Dacă totul decurge cum trebuie, vom ajunge la castelul Ainsdale peste trei zile.

Sau, aşa cum îi plăcea lui să spună, la locul natal.

Locul în care crescuse.

Locul în care îşi pierduse şi inima, şi sufletul: Castelul Morţii.

Capitolul 10

Magicianul fu târât dinaintea Regelui fără Inimă, care nici nu se sinchisi să-şi ridice privirea din farfuria lui când porunci biciuirea şi exilul acestuia. Dar magicianul nu era singur, pentru că avea o fiică, iar aceasta călătorea tot timpul alături de el. Numele ei era Prue, iar când aceasta se aruncă la picioarele regelui implorând iertarea tatălui, regele se uită la ea. Şi apoi se uită din nou...

din *Regele fără Inimă*

Trei zile mai târziu, aproape de miezul nopţii, trăsura o coti pe un drum de ţară şerpuit şi se îndreptă spre castelul ce se profila în lumina lunii. Privind pe fereastră, Bridget nu-şi putu stăpâni un fior. Unul dintre turnuri, mai înalt decât celelalte, părea ameninţător în lumina lunii.

Lăsă draperia să cadă.

Ea băgase repede de seamă că Val, care de obicei era un bărbat ireverenţios, foarte vorbăreţ şi neliniştit, devenise tăcut pe măsură ce se apropiau de locul lui natal. Părea o statuie. Nemişcată şi atentă.

Îi surprinse privirea.

— Impunător, nu-i aşa? Un strămoş al meu l-a achiziţionat în urmă cu câteva secole, atacându-l pe proprietarul anterior, străpungându-l cu sabia, ucigându-i tânărul moştenitor şi violându-i văduva pe masa de banchet… înainte să se însoare cu ea. Val ridică din umeri văzând privirea îngrozită a lui Bridget. Castelul aparţinuse familiei ei, continuă el. Cred că străbunicul meu a dorit să se asigure că totul este legal…

— Ce înseamnă l-a străpuns? întrebă Mehmed.

— L-a tăiat cu sabia, răspunse Val cu precizie, omiţând obişnuitele înfloriturii verbale.

Bridget simţi nevoia acută de a-l lua de mână. Ceea ce era ridicol. Era *duce.*

Trăsura se opri.

O mică zdruncinătură, şi unul din lachei coborî, iar portiera trăsurii se deschise.

Pip ţopăi pe scări şi dispăru în întuneric, cu Mehmed pe urmele lui.

Din depărtare, se auziră o serie de lătrături şi chelălăieli. Pip răspunse cu un lătrat.

— Ce se aude? întrebă Bridget curioasă.

— Câini de vânătoare. Vulpi. Tata deţinea o duzină, şi se pare că au fost păstraţi până în ziua de azi. Îngrozitor.

Bridget închise ochii.

— Se pare? Nu sunteţi sigur?

Val ridică din umeri.

— Nu am mai fost la Ainsdale de când am părăsit Anglia, la vârsta de nouăsprezece ani, şi am petrecut vreo zece ani călătorind în jurul lumii. Au trecut unsprezece ani de când am văzut ultima dată locul ăsta.

Se uită îmbufnat la uşa deschisă a trăsurii.

Val nu îi spusese de ce plecaseră atât de precipitat din Londra, dar Bridget îşi spusese că ducele se temea să nu fie otrăvit din nou. Privindu-l, îşi dădu seama că teama care-l mânase aici trebuie să fi fost foarte mare.

Ezită, apoi întrebă blând:

— Coborâm?

Val îşi reveni.

— Presupun că trebuie.

Îi făcu semn să o ia înainte, iar Bridget coborî din trăsură, ajutată de Bob, lacheul. A doua trăsură îi ajunse din urmă, iar ea o studie gânditoare. Cu o seară în urmă, constatase că servitorii din cea de-a doua trăsură îi erau complet necunoscuţi. Iar de dimineaţă, când se opriseră pentru a schimba caii, Bridget trecuse întâmplător pe lângă a doua trăsură, iar unul dintre noii servitori îi blocase trecerea.

Era un individ destul de mătăhălos.

— A! Reşedinţa strămoşilor mei! spuse Val.

Bridget se întoarse spre el şi-l văzu privind cu o expresie de dezgust profund la castelul Ainsdale.

— De ce am venit aici, dacă urâţi atât de tare locurile acestea? întrebă ea încet.

Ochii lui o priviră insistent, şi îi zâmbi.

— O, Séraphine. De unele lucruri nu putem scăpa, nu le putem îngropa şi nici măcar nu le putem arde. Trebuie să le purtăm după noi, ca pe un membru putrezit, mirositor şi dezgustător, amintindu-ne tot timpul de cele mai cumplite momente din viaţa noastră. Val ridică din umeri. Dar dacă acest membru putrezit devine din nou util? Nu ar trebui să ne folosim de el?

Fără să aştepte răspunsul ei, ducele porni spre poarta imensă a castelului. Lacheii aveau dificultăţi în a trezi servitorii dinăuntru.

Bridget îl urmă mai încet, pe cărarea întunecată. Copacii îşi înălţau ramurile spre lună. La ferestrele castelului nu se zărea nicio lumină. Era clar că nimeni nu îi aştepta.

Pip veni lângă ea, fericit, cu limba atârnându-i din gură. Mehmed părea mai puţin fericit.

— În castelele englezeşti e frig.

— O să fie un foc înăuntru, îl asigură Bridget.

Sau, cel puţin, aşa spera.

Una dintre porţi se deschise cu un scârţâit puternic,

iar în prag apăru un bărbat înalt şi slab, îmbrăcat în pantaloni şi cămaşă de noapte şi cu bonetă pe cap. În spatele lui se afla o femeie în vârstă, cu o coadă sură ieşindu-i de sub bonetă şi cu un şal înfăşurat peste cămaşa de noapte.

— Excelenţă! exclamă bărbatul văzându-l pe Val. Nu vă aşteptam.

— Puţini sunt cei care mă aşteaptă, spuse ducele. Şi totuşi, iată-mă în pragul uşii, într-o noapte rece şi umedă, obosit şi înfometat. Îmi permiţi să intru, bunule domn?

Ultima replică fu spusă ironic, iar bărbatul înalt, cu siguranţă un majordom, se înroşi.

— Bineînţeles, Excelenţă. Intraţi, vă rog, rosti el.

În acelaşi timp, chipul femeii în vârstă se întunecă, şi ea bombăni:

— Nu am fost anunţaţi. Paturile nu sunt făcute. Nu aveam nici carne şi nici pâine în bucătărie, nu ştiu cum vom hrăni atâta lume.

Dar bărbatul mai tânăr îl lăsă pe Val să intre, urmat de Mehmed şi de Pip.

Ducele îşi continuă drumul, dar, când fu rândul lui Bridget să intre, aceasta se opri, le zâmbi celor doi servitori confuzi şi le spuse:

— Eu sunt doamna Crumb. Bine v-am găsit.

Bărbatul avu intenţia să-şi scoată pălăria în faţa ei, dar îşi dădu seama că nu avea decât o scufie pe cap şi se mulţumi să facă o plecăciune stângace.

— Bine aţi venit. Eu sunt... John Dwight, majordomul.

— O plăcere să vă cunosc, domnule Dwight, spuse Bridget şi-şi îndreptă privirea spre femeie. Şi dumneavoastră cine sunteţi?

— Doamna Ives, mormăi femeia. Menajeră şi mătuşa ăstuia, zise şi îşi îndreptă privirea spre majordom.

— Splendid. Bridget făcu semn spre băiatul care se holba la nişte sculpturi destul de sinistre de pe tavanul înalt de deasupra lor. În licăririle lumânării acestea păreau să se zvârcolească. Acesta este Mehmed, valetul ducelui. Iar

acesta este Bob, unul dintre lacheii lui. Avem cam o duzină de servitori. Bridget nu era sigură de numărul de oameni care călătoriseră cu ei în cea de-a doua trăsură. Ce mâncare aveţi la dispoziţie?

Servitoarea păru şi mai deranjată de întrebare.

— Suficient cât să ţinem angajaţii castelului sătui şi laolaltă.

— Şi câţi angajaţi aveţi momentan? întrebă Bridget. Le făcu semn lui Mehmed şi Bob să o ia înainte.

— Personal redus, spuse menajera. Nu ştiu cum se va descurca ducele fără ajutor. Noi avem şase servitoare, patru lachei, bucătăreasa, cele două ajutoare ale ei, plus eu şi John. Bineînţeles că nu am luat în calcul angajaţii din jurul castelului – grăjdarii, grădinarii şi restul.

— Aţi procedat… începu Bridget, dar Val o întrerupse:

— Haideţi, doamnă Crumb, spuse el apărând în spatele ei şi luând-o de braţ. Aici nu sunteţi de serviciu.

Începu să meargă pe acelaşi drum pe care îl parcursese deja, pe un coridor întunecat, ţinând-o încă de braţ. Pereţii erau plin de tablouri – bărbaţi în jiletci şi pantaloni mulaţi, femei cu priviri goale, cu degetele încărcate de inele şi cu gulere evantai imense, apretate.

— Atunci de ce m-aţi adus aici? întrebă ea şi, înainte ca el să apuce să îi răspundă, îi spuse: Plus că tocmai încercam să organizez cina pentru dumneavoastră, Excelenţă. Ar trebui să fiţi mai preocupat de confortul dumneavoastră.

— Sunt întotdeauna *foarte* preocupat de confortul meu, răspunse Val. Ajunseră la o scară din marmură. Se întoarse spre ea şi o atinse uşor pe un obraz, cu ochii albaştri strălucind în lumina lumânărilor. Şi te-am adus cu mine pentru că îmi *placi.*

Bridget inspiră adânc, şi toate gândurile îi fugiră din minte. Val stătea atât de aproape de ea, încât parcă respirau acelaşi aer.

Buzele lui se ţuguiară, şi o strânse tare de mână.

— Dar nu voi aştepta ca menajera mea respectată s-o

zorească pe bucătăreasa de la castel să-mi gătească ceva în miez de noapte, spuse Val, continuându-şi drumul pe scări şi ţinând-o strâns de braţ pe Bridget. Nu. Mă voi retrage pur şi simplu în încăperile mele şi voi mânca ce ne-a pregătit doamna Bram pentru călătorie. A rămas o mulţime de mâncare, pentru că i-am spus să pună de-ajuns, tocmai pentru a evita o situaţie ca asta. Pe Val îl trecu un fior. Dumnezeule, e mai frig decât îmi aminteam.

Urcară la etaj şi văzură că uşile de la camerele de onoare erau deschise. O servitoare micuţă de statură, cu părul brunet, îmbrăcată în cămaşă de noapte, făcea focul în enormul şemineu, în timp ce o alta pregătea paturile – deşi părea mai degrabă că împrăştia praful –, iar o a treia aducea apă caldă.

Mehmed şi Pip stăteau lângă şemineu privind la servitoarea brunetă care făcea focul.

Bridget pufni discret. Simţea miros de putregai.

Val nu se prea chinuia să fie discret. Inspiră profund.

— A! Putoarea familiei mele putrede. Asta chiar mă face să îmi amintesc – îi văd pe toţi de parcă ar fi vii. Iar voi, servitoarele mele, dispăreţi de aici şi urcaţi-vă în paturile voastre. Voi avea nevoie de voi de dimineaţă, mai mult ca sigur.

Servitoarele înlemniră, iar cea care stătea în genunchi şi făcea focul în şemineu îşi dădu părul de pe frunte cu dosul încheieturii şi spuse:

— Mă scuzaţi, Excelenţă?

— Dispăreţi! Ieşiţi! rosti Val insultător.

Bridget îl privi lung, apoi le zâmbi servitoarelor care ieşiră căscând.

— Vă mulţumesc!

Aşteptă până când acestea închiseră uşa, apoi se întoarse spre el – ducele îi dădu drumul la braţ, însă fără tragere de inimă.

— Nu trebuia să fiţi atât de nepoliticos!

— Nu, aprobă el, cotrobăind prin coşul cu merinde, dar le plătesc, şi pe deasupra mai sunt şi duce, deci nu e

nevoie să fiu politicos, nu? Măr?

Îi întinse fructul cu un zâmbet care era deopotrivă inocent şi batjocoritor.

Bridget îşi puse mâinile în şolduri.

— Veţi descoperi că sunteţi servit mult mai bine dacă vă trataţi angajaţii ca pe nişte fiinţe umane, capabile să simtă şi să gândească.

Val se trânti pe un scaun, cu un picior peste braţul acestuia, legănându-se leneş.

— Dacă un servitor mă deranjează, îl concediez. Cei care rămân vor înţelege cum stă treaba şi mă vor servi aşa cum trebuie. Am suficienţi bani cât să angajez cei mai buni oameni.

Muşcă din mărul roşu şi n-o scăpă din ochi în timp ce mestecă. Ea se apropie şi îngenunche lângă el.

— Nu este corect să trataţi alţi oameni ca pe nişte obiecte pe care le puteţi cumpăra sau vinde.

El zâmbi larg.

— Ce este corect şi ce nu?

— V-ar plăcea să fiţi tratat aşa? Bridget nu ştia de ce argumentul acesta însemna atât de mult pentru ea, în miez de noapte, după trei zile de călătorie neîntreruptă, epuizantă, dar lucrurile aşa stăteau.

Chiar conta.

Val îndreptă un deget spre ea, frumos şi încrezător în rangul şi în averea lui, cu inelul de aur de pe degetul mare sclipind în lumina focului.

— Dacă cineva m-ar trata aşa, i-aş tăia nasul şi l-aş obliga să-l mănânce.

Muşcă din nou din măr.

— V-ar plăcea că restul să mă trateze *pe mine* aşa? şopti ea. Ca pe un lucru căruia doar să-i porunceşti, fără consideraţie pentru sentimentele şi gândurile mele?

Val încremeni privind-o.

Bridget nu îl scăpă din priviri. Luă mărul din mâna lui şi muşcă şi ea.

Părăsi camera continuând să mestece.

*

Val se trezi într-o cameră rece, cu o pisică roşcată la picioarele lui. Avea blăniţă albă pe piept şi se spăla, fără s-o intereseze ce se întâmplă în jur.

Pisica se opri şi-l privi, iar Val constată că avea ochi verzi, ca Pretty, prima pisică pe care o spânzurase tatăl lui.

Avea gusturi foarte proaste în copilărie când venea vorba despre numele pisicilor.

Val strănută.

Pisica dispăru într-o clipită.

Apoi el se întrebă: „Oare chiar a fost aici?”

Se ridică şi se uită să vadă dacă pisica lăsase vreo urmă pe plapumă. Nimic.

Nebunie.

Iar camera, în lumina zilei, mirosea în continuare a moarte şi a putregai.

Se dădu jos din pat, luă cuvertura prăfuită de pe pat şi se înfăşură în ea. O târî pe jos, îndreptându-se spre fereastră, care dădea către curtea interioară, unde nu se afla nimic în afară de un stejar noduros.

Totul era acoperit de bruma de peste noapte. Îşi aminti bărbaţi mascaţi, dansând în jurul copacului. Râsete şi urlete. Scâncete şi plânsete încete.

Bărbaţii aceia mascaţi îl înspăimântaseră în copilărie. La un moment dat, îl speriaseră atât de tare, încât fugise din locul său de spionaj, din turn, înapoi în camera lui, să se ascundă sub pat. Bona îl găsise abia târziu a doua zi dimineaţă.

Acum îi vedea pe acei petrecăreţi mascaţi drept ceea ce erau cu adevărat: nişte oportunităţi, pur şi simplu. Nimic mai mult. Şi, ca pentru orice oportunitate, riscurile şi beneficiile trebuiau bine calculate.

Declanşase acest proces înainte să părăsească Londra şi îi scrisese ducelui de Dyemore. Nu era însă sigur dacă bărbatul primise scrisoarea sau dacă era îndeajuns de

interesat pentru a veni în Yorkshire, să îl întâlnească. Dar Val avea să fie foarte surprins dacă nu primea veşti de la duce înainte de săptămâna ce urma.

Auzi nişte croncănituri şi văzu un cârd de stăncuţe zburând peste zidurile castelului.

Ducele fusese conceput pe acele meleaguri, rezultatul unei împreunări de sânge nobil, întocmai precum caii pursânge. O parte din sângele lui de viţă nobilă provenea de pe urma invaziei normande. Un nobil cu titlu, pământ şi frumuseţe.

Şi fusese format pe acele meleaguri, şlefuit precum diamantul, până când ajunsese să strălucească, pur şi ascuţit, fără urmă de delicateţe.

Aceasta fusese îngheţată şi îndepărtată.

Cei care îşi exprimau şocul, neîncrederea, ba chiar oroarea cu privire la rezultat nu dăduseră suficientă atenţie adâncimii gheţii.

Nu era de mirare că meleagurile îngheţate nasc numai moarte.

Iar acum se întorsese la reşedinţa străbunilor lui. Da, era timpul să-şi ocupe locul care i se cuvenea.

Val se retrase de la fereastră şi se îndreptă spre uşă, o deschise şi aruncă o privire pe hol.

Spre marea lui uimire, un lacheu îl aştepta la uşa dormitorului.

— Excelenţă? zise bărbatul tresărind nervos.

— Adu-mi apă fiartă, dar să fie multă! spuse Val. Vreau ca o servitoare să facă focul. Ceai, lapte, miere, zahăr, ouă, şuncă, hering, cârnaţi, caşcaval, pâine, unt şi dulceaţă. A, şi pe doamna Crumb. Îşi aminti brusc de discuţia purtată în seara de dinainte. Mulţumesc.

— Mă scuzaţi, Excelenţă! Pe cine? întrebă mirat lacheul.

— Pe doamna Crumb, spuse Val. Femeia cu care am venit aseară. E cam atât de înaltă – îşi duse mâna la bărbie poartă nişte bonete oribile şi e probabil prin castel, dând ordine.

— O! spuse în cele din urmă lacheul. *Ea.*

*

Bridget se trezise mai devreme, în miros de mucegai şi sub plapuma umedă, într-o cameră rece şi întunecată.

Nu prea ştia ce să creadă în privinţa situaţiei.

Pe de-o parte, era înţelegătoare. Era foarte dificil să ţii totul în frâu la o reşedinţă de la ţară, să fii pregătită mereu pentru toanele unui stăpân iresponsabil care apare în miez de noapte. Aristocraţia trăia cu senzaţia că paturile se făceau singure, că toate cămările se umpleau cu merinde ca prin magie şi că servitorii puteau fi angajaţi cât ai clipi.

Pe de altă parte, mucegaiul, praful şi umezeala erau dovezi ale incompetenţei, iar asta era o cu totul şi cu totul altă treabă – una care o scandalizase pe menajera din ea.

Prea bine.

Bridget se ridică, tremurând de frig în cămaşa de noapte. Mişcarea îl deranjă pe Pip, care, în ciuda blănii sârmoase, fusese nevoit să se cuibărească sub pături. Se mişcă pe sub pătură în încercarea de a găsi ieşirea, până ajunse la margine, şi scoase capul arătând ca un călugăr medieval cu gluga pe cap. Se întinse, apoi o privi pe Bridget cum se îmbrăca.

Bridget se simţea murdară, deranjată de faptul că nu exista apă cu care să se spele. Îşi legă boneta sub bărbie şi îşi atârnă legătura cu chei la cingătoare. Îl luă pe Pip şi se aventurară pe coridor.

Primise o cameră micuţă, la unul dintre etajele superioare, dar nu o cameră de servitoare. Oricum, nici cameră de oaspeţi nu se putea numi. Era o cameră nici prea-prea, nici foarte-foarte.

Merse pe holul neluminat, privind la sculpturile în lemn de pe pereţi şi la praful de pe ele şi la decoraţiunile de pe tavan. Covorul de pe scări trebuia bătut, periat şi curăţat, iar balustrada – lustruită cu ceară de albine. Se opri pe culoar – pete de fum acumulate de-a lungul anilor de la

lumânări arse în partea de sus a pereţilor şi, undeva în partea jos, semne clare de umezeală şi de mucegai. Mai jos, pe scări, balustrada era şubredă. Destul de periculos. Trebuia chemat numaidecât tâmplarul. Holul de la etajul inferior era mărginit cu o serie de ferestre superbe de inspiraţie gotică, dând spre grădina interioară, dar toate erau murdare şi acoperite de praf.

Bridget mormăi nemulţumită.

Puţin mai în spate găsi holul servitorilor, precum şi o serie de trepte mai mici care duceau la bucătărie.

Tavanul acesteia era de un maroniu precum ceaiul de la decenii de focuri cu fum. Unul din pereţi era complet acoperit de o sobă cu vatră în care se putea uşor frige o jumătate de vită. Ţinând cont că era vorba despre un castel, fără îndoială că pe vremuri fusese folosită întocmai în acest scop. O masă mare, veche, uzată şi lată era aşezată de o parte a sobei, iar în jurul ei erau adunaţi probabil cei mai mulţi dintre angajaţii castelului. Chipurile lor exprimau iritare, curiozitate şi chiar teamă. De cealaltă parte, sub forma unui grup compact, uşor defensiv, stăteau lacheii care veniseră de la reşedinţa Hermes: Bob, Bill, Will şi Sam. Vizitiul lor era cu siguranţă pe la grajduri sau dăduse bir cu fugiţii din cauza atmosferei ostile.

Bridget îl lăsă pe Pip să iasă pe uşa din spate, apoi se întoarse şi-şi puse mâinile în şolduri.

— Bună dimineaţa! Eu sunt doamna Crumb. Unde este doamna Ives?

Domnul Dwight, majordomul, se ridică, cu mărul lui Adam agitându-i-se nervos.

— Mătuşa mea a plecat de dimineaţă acasă, la căsuţa ei. A spus că e prea bătrână pentru sosiri şi plecări în miez de noapte. Majordomul înghiţi în sec de parcă ar fi avut mai multe de comunicat din partea doamnei Ives.

Oricum, plecarea ei nu făcuse decât să uşureze lucrurile.

— Cine sunt spălătoresele aici? îl întrebă Bridget pe domnul Dwight.

O femeie înaltă şi slabă, cu părul brunet prins strâns în coadă, interveni fără delicateţe:

— Cine eşti dumneata?

Bridget schiţă un zâmbet mic şi hotărât.

— Aşa cum am spus, sunt doamna Crumb. Dumneata eşti…?

— Madge Smithers. Femeia îşi încrucişă braţele. Bucătăreasa.

— Aha! Înţeleg că doreşti să pregăteşti micul dejun pentru duce? Ştiu că îi place să mănânce ouă dimineaţa.

Nimeni nu mişcă, nici măcar bucătăreasa.

Bridget oftă.

— Vedeţi voi, în zilele următoare, ducele va fi nevoit să ia nişte decizii în privinţa angajaţilor lui. Adică să vadă cine rămâne şi cine va fi nevoit să plece în căutarea altei slujbe.

— E un diavol, toată lumea de pe aici o ştie, interveni un lacheu.

Vorbise tare, şi vocea i se auzi cu ecou în toată bucătăria.

Bridget îl cercetă cu privirea pe lacheu. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani, şi se întrebă cam câtă experienţă ar putea avea cu ducele de-şi permitea să se exprime aşa.

— Cum te cheamă?

— Conners.

— Ei bine, Conners, dacă crezi că Excelenţa Sa e un diavol, de ce lucrezi aici?

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Conners încruntat. Unde altundeva să lucrez? Nu mai e nimic pe aici.

Bridget încuviinţă din cap.

— Atunci, îţi sugerez să te gândeşti înainte să vorbeşti. Dacă gândeşti aşa despre duce şi te temi de el, ar fi bine să pleci. Dacă vrei să rămâi, atunci împacă-te cu gândul că ai făcut un pact cu cel pe care îl consideri diavol – ducele de Montgomery – şi că, prin prisma acestui fapt, îi datorezi respect.

Bridget se opri din vorbit şi aşteptă ca spusele ei să pătrundă în mintea celor din încăpere. Înţelegea că lacheul muncea fiindcă era nevoit – nu aşa făceau toţi? —, dar nu permitea nimănui să îl vorbească de rău pe stăpânul lor. Cu atât mai puţin avea să permită o revoltă.

— Şi acum, cred că e momentul pentru micul dejun, nu? i se adresă ea bucătăresei.

Doamna Smithers nu se grăbi prea tare, dar începu pregătirile, ajutată de două dintre servitoare.

— Avem nişte femei care vin din sat, spuse domnul Dwight când Bridget îl întrebă iar despre spălătorese. Dar mătuşa mea se ocupă de ele. Nu ştiu sigur…

— Ai numele lor? întrebă Bridget.

— Da.

— Atunci, cere-le să vină astăzi.

— Dar… Domnul Dwight păru neajutorat. Astăzi nu este zi de spălat. Abia peste câteva zile. Sunteţi sigură că sunt lucruri de spălat?

— O, da! răspunse Bridget. De fapt, spune-le spălătoreselor că vom avea nevoie de serviciile lor timp de o săptămână.

— Foarte…

— Şi acum, slujnice, spuse Bridget.

— Slujnice? întrebă domnul Dwight de parcă nu auzise de asemenea creaturi.

— Da, voi avea nevoie de încă douăsprezece, spuse Bridget. Şi cred că va fi nevoie de încă vreo şase lachei. Încuviinţă din cap. Slujnice, lachei, spălătorese, tâmplări, pietrari… cred că este nevoie să trimiteţi vorbă în sat şi să anunţaţi lumea că angajăm muncitori de tot felul. Ne vom instala în hol în după-amiaza aceasta, pentru a nu-i sta doamnei Smithers în drum la bucătărie. Vom face împreună selecţia. După micul dejun, vom face împreună o plimbare prin castel, să vedem de ce anume este nevoie. Dar, înainte de toate, ceaiul. Nu pot funcţiona normal fără să îmi beau ceaiul de dimineaţă, îi spuse ea domnului Dwight, care părea un tânăr tare drăguţ.

Dar cu minţile cam împrăştiate.

O privi lung.

— Ceai…?

Unul dintre servitorii cu feţe de brute pe care ducele îi adusese cu a doua trăsură dădu buzna în bucătărie, pe o uşă pe care Bridget nici nu o văzuse.

— Ea vrea micul dejun.

— Cine?

La întrebarea lui Bridget înlemniră toţi.

Închise puţin ochii şi i se adresă bărbatului mic de statură, lat în spate şi plin de cicatrice pe faţă:

— Cine vrea micul dejun?

Bărbatul râse dispreţuitor.

— Nu e treaba dumitale.

— E o doamnă! spuse servitoarea cu părul brunet pe care o întâlnise cu o seară înainte. Jos, în temniţă.

Dar Bridget traversa deja bucătăria şi se strecură pe uşa pe care intrase servitorul cel ciudat.

— Hei! urlă cineva în spatele ei.

Uşa dădea într-un pasaj strâmt. Se grăbi de-a lungul lui, ignorând uşile care duceau la cămări, până când ajunse la o intrare din care porneau nişte scări în spirală.

Le coborî.

Pereţii erau umezi şi reci, şi putea vedea lumină la capătul scărilor, mai jos. Treptele circulare se terminau într-o cămăruţă cu lespezi de piatră, în care ardea un foc mic. Trei uşi rudimentare din lemn erau montate în pereţi, toate având o deschizătură la nivelul capului unui om. Patru saltele erau întinse pe jos, iar lângă şemineu era o măsuţă, cu patru scaune în jurul ei.

Bridget respiră aproape uşurată. *Temniţă* suna absolut îngrozitor.

Trei bărbaţi stăteau lângă foc şi ridicară privirea la sosirea ei, dar niciunul nu părea deosebit de alarmat.

În spatele ei, bărbatul din bucătărie dădu buzna pe scările în spirală, gâfâind.

— Am încercat s-o opresc.

Bridget se îndreptă de spate.

— Unde e?

Unul dintre bărbaţi oftă şi se ridică de pe scaun.

— Ia staţi aşa, doamnă!

— Doamnă Crumb! Doamnă Crumb! Dumneata eşti?

Bărbaţii din faţa ei dădură să o prindă, însă Bridget se feri şi se duse la uşa din mijloc, de unde auzise vocea femeii. Se uită printr-o crăpătură şi o văzu pe domnişoara Hippolyta Royle.

Capitolul 11

Dar Regele fără Inimă făcu semn gărzilor să-şi continue treaba şi să pună sentinţa în aplicare. În acel moment, magicianul îşi drese vocea.

— Seniore, vă pot dovedi că magia mea este reală, zise el.

Regele fără Inimă se încruntă, căci obişnuia să se încrunte adesea.

— Cum? întrebă el.

— Pot să vă ajut să vă găsiţi inima.

Toată lumea înlemni, cu excepţia lui Prue.

— Tată, despre ce vorbeşti? şopti ea.

din *Regele fără Inimă*

Val stătea întins pe patul lui prăfuit, îmbrăcat cu o cămaşă, cu veston şi, peste toate astea, un halat de casă. Muşca dintr-un măr gândindu-se că lacheul pe care îl trimisese după micul dejun şi după doamna Crumb se împiedicase şi-şi rupsese gâtul, când porţile raiului se deschiseseră şi un arhanghel se pogorâse furios asupra lui.

Uşa de la cameră fu deschisă cu putere, lovind superbele lambriuri din lemn de stejar. Bridget se năpusti înăuntru, cu ochii plini de furie, cu obrajii rumeni şi cu

pieptul ridicându-i-se şi coborând agitat pe sub hainele de lână neagră.

Era magnifică.

— Spuneţi-le să o lase să plece! îi ordonă Séraphine pe un ton poruncitor. Spuneţi-le *acum* să o lase să plece.

Stătea la mică distanţă de el, cu buzele umede, cu trupul tremurând de furie, iar el nu dorea decât să o bage în pat şi să o posede.

Dar, în ciuda a ceea ce gândea ea, ducele nu era *complet* nebun – spiritul lui de autoconservare încă funcţiona.

— Să înţeleg că ai descoperit-o pe domnişoara Royle? întrebă el, ţinând prudent mărul în afara razei ei de acţiune.

Bridget întinse mâna şi arătă în direcţia temniţei.

— *Maimuţele* alea pe care le-aţi angajat nu mă ascultă. Nu vor s-o elibereze. Ce motive aţi putea avea pentru a o închide pe domnişoara Royle în temniţă? O urâţi atât de mult?

— Nu, răspunse el, surprins de întrebare. De ce s-o urăsc? Vreau să mă însor cu ea.

Pentru un moment, Bridget îl privi lung, gâfâind, cu respiraţia tăiată, şi rămase fără cuvinte, dar clocotind de furie.

Val nu se aşteptase ca Bridget să reacţioneze atât de violent la decizia lui de a-i răpi regina.

Îl excita teribil situaţia.

— Hippolyta Royle vă *detestă,* spuse în cele din urmă ea. Nu vă va accepta niciodată de bunăvoie ca soţ.

— Aşa este, spuse el, dar nu prea o să aibă de ales odată ce va fi compromisă.

Bridget făcu ochii mari şi se albi la faţă.

— Intenţionaţi s-o violaţi?

Val tresări la amintirea unui chip de copil palid de teamă.

— Nu am spus asta. Consider că violul este ceva dezgustător. Nu. O săptămână în temniţă va fi de-ajuns pentru ca domnişoara Royle să reconsidere propunerea

mea. Pentru moment, toată Londra ştie că a dispărut. Odată ce vor afla unde e şi cu *cine...* Ridică din umeri. Cum am spus, nu va avea de ales. Deşi ea nu va fi de acord, cu siguranţă tatăl ei va accepta. Mă aştept ca lucrurile să se rezolve şi să mă logodesc cu ea peste două săptămâni.

— Dar... îl privi ciudat. Dacă vă însuraţi cu o femeie care vă urăşte şi pe care nu aveţi intenţia să o violaţi, cum plănuiţi să consumaţi mariajul?

Val îşi arcui o sprânceană şi-şi întinse braţele, ca pentru a-şi sublinia frumuseţea.

— Nu mă va putea urî la nesfârşit. Îi dau o săptămână după nuntă. Cel mult o lună.

Ridică din umeri şi continuă să muşte din măr.

— Sunteţi cel mai vanitos bărbat din lume, spuse ea.

Val se opri din mestecat.

— Abia acum ţi-ai dat seama?

Bridget îl privi ca un înger care îl judeca. Ochii ei îl pârjoleau.

— Val, nu poţi face asta! Nu e bine.

Cuvintele ei avură asupra lui efectul unui acid.

Puse mărul deoparte şi se dădu jos din pat. Se apropie de ea, desculţ, şi o apucă de braţe, apropiindu-şi faţa de a ei, simţindu-i dogoarea şi văzând flăcările care atingeau marginile irisurilor ei.

— Ce este rău şi ce este bine? o întrebă el. Spune-mi, Séraphine. Cine face regulile astea pe care alţii le cunosc atât de bine?

Bridget nu se trase înapoi din calea furiei lui – trebuia să-i admire curajul –, dar ezită, căutându-i privirea.

— Biblia...

Ducele râse.

— Un text vechi scris de oameni morţi. În Biblie scrie că, dacă îmi arunc sămânţa pe jos, comit un păcat. Aiureli! Ce altceva mai ai?

Bridget îşi umezi buzele cu limba, iar mădularul ducelui tresări, căci fusese erect încă de la intrarea ei în cameră. Îşi dorea cu ardoare focul ei, determinarea ei.

— Tribunalul…

— Boşorogi care trăiesc din mită şi se cred importanţi. Numeşti asta înţelepciune? Asta e culmea justiţiei noastre?

Bridget miji ochii.

— Legile parlamentului?

— O, Séraphine, toarse el, apăsându-şi nasul de maxilarul ei, ca să-i adulmece parfumul de sfântă. Din ce fel de oameni crezi că e compus parlamentul? Cine sunt cei care fac legile, care guvernează această naţiune măreaţă şi trufaşă? Bridget nu se spălase de dimineaţă – ducele simţi asta –, aşa că mirosea a ea însăşi: a femeie, a transpiraţie şi a sex. O linse pe obraz şi simţi gustul sărat de sfântă, apoi coborî cu limba spre buzele ei şi i le muşcă. O dată, de două ori, de trei ori, dorind-o, tânjind după ea. Se trase deoparte, să îi vadă chipul. Eu, Séraphine, eu sunt guvernul. Ducii şi marchizele, conţii şi viconţii, noi suntem oameni care am făcut bani din pământuri şi a căror putere datează de generaţii, amin. Noi decidem ce este bine şi ce nu. Noi decidem cine merge la spânzurătoare pentru că a furat o batistă şi cine este achitat pentru că a violat o slujnică. Noi decidem câte ferestre ale unei case trebuie impozitate şi tot noi decidem câţi bărbaţi trebuie să moară la război. Noi suntem clasa conducătoare. Val îi zâmbi dulce, aşa cum numai el ştia. Acum, spune-mi, crezi că cineva ca *mine* ar trebui să hotărască ce este *bine* şi ce este *rău?*

Ea se uită la el, rămasă fără cuvinte. Séraphine, Séraphine a lui, cea înflăcărată, acum învinsă. Nu-i mai rămăsese decât să admită că jocul se terminase.

Îi dădu drumul şi se duse la coşul cu mâncare să caute un măr sau o bucată de brânză cu care să o ispitească. Putea fi un cuceritor binevoitor.

— Gata?

— Hmm?

Ducele se întoarse şi o văzu în spatele lui. Cât de şireată putea fi!

Bridget avea ochii mijiţi, nările îi fremătau, şi nu părea

să-şi dea seama că pierduse partida.

— Asta e explicaţia ta? Faptul că poţi face orice îţi trăsneşte prin cap pentru că nu ştii să faci diferenţa între bine şi rău şi nu accepţi standardele comune ale moralităţii?

Val îşi înclină capul.

— Da?

— *Nu,* spuse ea cu fermitate, ca şi cum nu ar mai fi fost doar o menajeră banală, fiica unui oier.

Răspunse ea şi cum ar fi fost egala lui.

Poate chiar superioară lui.

— Nu, repetă Bridget. *Eu* nu accept asta. Îi răneşti pe ceilalţi cu filosofia ta stupidă, cu dispreţul faţă de toată lumea. Poţi să dai baluri frivole dacă doreşti, poţi şoca societatea în funcţie de toane, dar nu te poţi însura cu o femeie care nu te doreşte. Este pur şi simplu greşit.

Era atât de sigură de ea – şi de el. Iar el era fascinat. Zâmbi uşor, curbându-şi buzele.

— Cine spune că…

— *Eu* spun că e greşit.

Bridget îi puse mâna pe piept, prima dată când îl atingea din proprie iniţiativă, cu excepţia momentelor în care îl îngrijise – şi, chiar şi prin halat, vestă şi cămaşă, palma ei părea să-i pârjolească pielea.

— Nu Biblia, nu tribunalul, nu Parlamentul, *eu* spun că e greşit. Las-o pe Hippolyta Royle să plece, dă-i trăsura şi lacheii de la reşedinţa Hermes şi trimite-o *acasă.* Acum, Val! Poţi fi un bărbat mai bun decât atât.

Privi în ochii ei, care ardeau aşa luminos pentru el, şi se simţi pe marginea unei prăpăstii, clătinându-se, cu pământul tremurându-i sub picioare.

Dacă ar cădea, oare ar fi mistuit de flăcări?

Îi luă mâna de pe piept, i-o duse la gură şi i-o sărută.

— Nu, draga mea Séraphine, spuse el calm. Nu voi face asta, mai ales că ai înţeles ceva greşit în ceea ce mă priveşte. Poate că sunt un filosof, dar asta este numai una dintre faţetele mele. Dacă mă întorci, îţi voi arăta alta. Una

pe care o vei găsi mai puţin amuzantă, dar nu mai puţin reală.

Ea încercă să se îndepărteze, dar el nu îi permise.

Se încruntă la el…

— Care faţetă ar fi aceea?

Ducele îi zâmbi, poate chiar uşor trist, cine ar putea şti?

— Faţeta unui conducător. Tot ce am făcut şi tot ceea ce fac este pentru a obţine şi menţine puterea. Priveşte în jurul tău. Asta au făcut şi strămoşii mei. Povestea pe care ţi-am spus-o la sosire… Despre bărbatul care l-a ucis pe stăpânul castelului? Şi care i-a violat nevasta? Crezi că e un basm? Nu, sângele lui îmi curge prin vene. Am fost crescut să fac întocmai ce fac acum. Nu poţi da vina pe viperă pentru că muşcă. Asta-i menirea şerpilor.

Buzele ei tremurau, dar ochii îi erau uscaţi, ca şi când renunţase la speranţa că l-ar mai putea convinge, iar el nu părea întristat. *Deloc.*

— Sângele acelei femei violate curge şi el prin venele tale, nu?

O, ştia şi ea unde să atace!

— Bineînţeles, dar nu cred că este atât de vizibil, nu? Legenda spune că era brunetă şi micuţă de statură.

Bridget scutură din cap.

— Deci toată discuţia despre bine şi rău… nu are nicio importanţă pentru tine, nu?

Ducele ezită o fracţiune de secundă înainte de a-i răspunde, pentru că întotdeauna găsise fascinantă problema diferenţei dintre bine şi rău.

Dar apoi îi zâmbi.

— Are importanţă, dar e o discuţie abstractă. O voi reţine pe domnişoara Royle şi o voi face soţia mea. Pentru că este cea mai frumoasă şi mai bogată moştenitoare din Londra, şi pentru că este un premiu, şi pentru că pot.

Ochii ei părură să arunce flăcări asupra lui.

— Nu-ţi pasă de ceea ce cred eu.

Nu era o întrebare, aşa că el nu răspunse –, dar i se

tăie răsuflarea. Dacă ea ar fi fost atentă, reacţia lui ar fi fost un răspuns grăitor.

Dar ea tocmai îşi luase mâna de pe el şi-şi ferise privirea, aşa că nu observă.

Pieptul lui gol era rece, atât de rece.

— Poţi pleca, doamnă Crumb. Am decis deja, iar cuvintele tale dulci nu mă vor face să mă răzgândesc.

Bridget plecă.

Şi luă cu ea toată căldura din cameră.

*

Unii ar putea spune, îşi dădu Bridget seama, târziu în noaptea aceea, că tentativa ei de salvare în aceeaşi zi era exagerată, ţinând cont de faptul că era o străină acolo, cu prea puţini aliaţi şi fără bani, într-o zonă rece şi cu peisaj dezolant, dar nici nu avea suficient timp pentru a face un plan.

Alţii, bineînţeles, n-ar fi fost pe jumătate orbiţi de furia împotriva unui bărbat stupid.

Dar furia era minunat de antrenantă.

Bridget se furişă pe scările în spirală spre temniţă, încercând să facă foarte puţin zgomot. În teorie, gardienii ar fi trebuit să fie toţi adormiţi, ca urmare a fierturii pe care le-o pusese în bere.

Teoria, bineînţeles, era diferită de practică. Sperase să nu fi folosit prea mult din lichidul negru pe care îl cumpărase la un preţ ridicat de la doamna Smithers. Chiar nu voia să ucidă vreuna dintre gorilele ducelui.

Deşi ideea nu o îngrijora foarte tare, dacă stătea să se gândească mai bine. Val avea o influenţă proastă asupra ei în ceea ce privea simţul moralităţii.

Ajunsă la faţa locului, răsuflă uşurată. Patru trupuri masive zăceau pe masă, şi toţi bărbaţii respirau zgomotos.

Bridget luă în grabă inelul cu chei – care, din nefericire, se afla sub mâna urât mirositoare a unuia dintre bărbaţi – şi fugi spre încăperea din mijloc.

— Domnişoară Royle!

— Doamnă Crumb, dumneata eşti?

Chipul Hippolytei apăru la fereastră.

— Da, am venit să vă salvez, spuse Bridget, dârză.

Băgă cheia şi deschise uşa cu un scârţâit teribil, tresărind la auzul zgomotului. Nu putuseră şi ei să ungă afurisita de uşă?

— O, mulţumesc! spuse domnişoara Royle ieşind din mica ei închisoare.

Era îmbrăcată ca vai de ea, părul ciufulit îi atârna pe umeri, era murdară pe nas şi pe frunte şi înfăşurată cu o pătură. Bridget observase de dimineaţă că domnişoara Royle nu purta decât o cămăşuţă pe sub pătură, de parcă ar fi fost luată direct din pat. Ce fel de *porc* ar răpi o femeie în cămaşă de noapte?

— V-am adus o pelerină, spuse Bridget, dar domnişoara Royle făcu ochii mari.

Ţâşni pe lângă Bridget, luă o lopată şi-l lovi în cap pe unul din gardieni, care dădea să se trezească.

Lopata pentru cărbuni scoase un sunet ca de clopot.

— Oh! exclamă domnişoara Royle şi se uită radioasă la Bridget. N-ai idee cât de satisfăcător a fost să fac asta după ultimele cinci zile.

— Nu v-au rănit, nu? întrebă Bridget speriată.

— Nu. Nu în sensul acela. Domnişoara Royle strâmbă din nas şi-i dădu un şut bărbatului lungit pe jos. Îl privi de parcă nu ar fi deranjat-o să îl mai lovească odată cu lopata. Dar au fost foarte brutali, şi cred că de vreo lună nu s-au spălat. Iar eu am fost blocată cu ei într-o trăsură – absolut dezgustător, doamnă Crumb.

Bridget clipi.

— Spuneţi-mi Bridget, vă rog.

— Serios? replică domnişoara Royle, punând lopata pe umăr, precum ar pune un soldat muscheta. Atunci, şi tu îmi vei spune Hippolyta.

— Foarte bine… hmm… Hippolyta, spuse Bridget. Am nişte haine pentru tine. Trebuie să ne grăbim.

— Desigur.

Hippolyta îşi puse pantofi bărbăteşti cu catarame, nişte pantaloni peticiţi şi o rochie lălâie care îi aparţinuse doamnei Smithers, bucătăreasa.

Bridget îi dădu ultimul articol din ţinută…

— Am o pelerină pentru tine, dar mă tem că nu este…

Pelerina era uriaşă, de un gri murdar şi cu multe petice colorate, verzi, albastre şi roşii. În plus, mirosea puternic a cal.

— A! spuse Hippolyta. Mulţumesc. Puse pelerina pe ea şi zâmbi larg. Ţine de cald!

Bridget încuviinţă iute din cap şi o conduse pe Hippolyta pe scările temniţei. La ora aceea din noapte, cei mai mulţi dintre servitori dormeau. Făcând cercetări discrete, Bridget aflase ce bănuia deja: că Val nu era prea iubit în regiune, deşi fusese plecat timp de unsprezece ani. Nu fusese greu să găsească nişte oameni care fie să închidă ochii la nevoie, fie să ajute dacă plata era corespunzătoare. Un lucru la care marele maestru al intrigilor ar fi trebuit să se gândească înainte să pornească spre castelul lui vechi şi sumbru. Dar uitase ducele nu era atent la cei pe care îi angaja…

Porcul.

Îşi croiră drum prin bucătărie şi apoi ieşiră pe uşa din spate. Cerul era înnorat, dar luna îşi făcu apariţia câteva momente, ramurile răsucite ale bătrânul stejar părând negre în lumina ei palidă.

— Grajdurile sunt pe partea cealaltă, explică Bridget, învelindu-se mai bine în haina împrumutată.

Afară era rece şi umed, iar aerul greu anunţa ploaie şi chiar ninsoare. Bridget îşi dorea să-şi fi luat şi şalul înainte să plece.

Înaintară în grabă pe pământul îngheţat, spre poarta exterioară, şi încercuiră zidurile castelului. Grajdurile păreau pustii, dar un ponei viguros le aştepta priponit la intrare, aşa cum i se promisese.

— ÎMI pare rău, îşi ceru Bridget scuze. E singurul

animal pe care l-am putut găsi într-un timp atât de scurt.

Hippolyta părea nedumerită.

— Poate să ne ducă pe amândouă?

— Sper, spuse Bridget.

Hippolyta încuviinţă din cap, dezlegă poneiul şi îl conduse spre scăriţa de încălecare. Hippolyta încălecă iute, cu destulă pricepere. Bridget nu fu la fel de agilă, dar apoi porniră în noaptea întunecată.

— Încotro ne îndreptăm? întrebă Hippolyta.

Stătea în spatele lui Bridget, mânând poneiul.

— În sat.

Dumnezeule, poneiul era atât de încet!

Nu se gândise că animalul nu putea fi prea rapid dacă le căra pe amândouă.

Bridget privi în urma lor. Castelul Ainsdale părea să se contureze în noapte, încă mult prea aproape de ele. Câteva lumini se vedeau la unele ferestre. Nu-şi dădea seama, dar nu părea să se fi alarmat careva deocamdată. Probabil că ducele era treaz şi hoinărea prin cameră îmbrăcat în halatul lui extravagant, cu un pahar cu vin într-o mână şi cu o carte veche în cealaltă. Fără să ştie că ea tocmai îi distrusese planurile – sau că urma să i le distrugă atunci când Hippolyta avea să fie în siguranţă, departe de castel. „Chiar credeai că lucrurile s-au terminat între noi doar pentru că aşa ai hotărât tu?”

Privi în faţă, în timp ce poneiul se îndrepta spre un peisaj dezolant. Acum… dacă ea şi Hippolyta ar avea puţin noroc…

O jumătate de oră mai târziu, urcară un deal, şi Bridget privi în jur uşurată să vadă luminiţe în depărtare. Îşi strânse braţele în jurul corpului. Vântul îi lipea rochia de glezne, iar norii acoperiseră complet luna.

— Uite acolo, vezi? Acela trebuie să fie satul. Trebuie doar să o ţii drept, şi ajungi repede. Te duci la prima căsuţă care are o uşă roşie – este casa doamnei Ives, fosta menajeră de la Ainsdale. Nu îl suportă pe duce, şi domnul Dwight m-a asigurat că te va ascunde peste noapte. De

dimineaţă, un poştalion te va duce la Londra.

Bridget îşi trecu piciorul peste grumazul poneiului şi descălecă. Nu dorise să îi spună Hippolytei, dar putea număra pe degete de câte ori călărise.

— Te rog. Era greu să vadă ceva în noaptea neagră, dar auzi tonul îngrijorat din vocea Hippolytei. Nu te întoarce acolo. E nebun. Nu mă voi ierta niciodată dacă îţi face ceva, Bridget.

Bridget fu străbătută de un fior, poate din cauza tensiunii acumulate peste zi şi a agitaţiei pe care o resimţise punând la cale salvarea Hippolytei.

— Nu îţi face griji, răspunse ea. Ducele nu îmi va face niciun rău. „Cel puţin, nu fizic”, îşi spuse în sinea ei. În plus, nu am bani decât pentru un singur bilet spre Londra, adăugă ea.

— Dar…

Din depărtare, se auziră sunete de goarnă. Se apropiau – aşa cum se întâmpla deja de vreo zece minute. Câinii de vânătoare de la Ainsdale erau pe urmele lor.

Bridget se aşteptase la asta, tocmai de aceea nu se temea, ci se concentră pe ce avea de făcut.

— Pleacă!

Hippolyta îndreptă în sfârşit poneiul spre luminile din depărtare şi porni la galop.

Tocmai începuse să plouă cu stropi reci.

Între timp, Bridget, îşi ridică fustele şi alergă în direcţia opusă. Plănuise să ia câinii de pe urmele Hippolytei, şi era crucial să reuşească să facă asta. Purta haina unui bărbat – mă rog, a lui Val – peste hainele ei, şi buzunarele îi erau pline cu bucăţi de bacon. La fiecare câţiva paşi, le arunca în urmă.

Se afla pe o cărare, dar era întuneric, şi ploaia făcea ca drumul să fie alunecos. Trebuia să fie atentă să nu îşi scrântească glezna sau să alunece din greşeală în vreo tufă ţepoasă de grozamă.

Între timp, lătratul câinilor se auzea din ce în ce mai tare. Bridget se gândi că acei câini nu fuseseră antrenaţi

doar pentru a urmări un animal şi a-l indica vânătorului, aşa cum ar face-o, de pildă, un cocker Spaniei. Cockerul nu ar ataca prada, ar lăsa-o pe seama vânătorului.

Câinii antrenaţi pentru vânătoare de vulpi îşi sfâşiau prada la finalul vânătorii.

Îşi dădu brusc seama că planul ei deştept de a-i lua de pe urmele Hippolytei s-ar putea dovedi mai puţin deştept decât şi-ar fi dorit.

Cu siguranţă Val avea să-şi retragă câinii, nu?

Poţi oare da comenzi unor asemenea câini?

Bridget alerga din ce în ce mai tare, cu fustele ridicate, dar uitase complet de bucăţelele de bacon. Faţa îi era udă, şi gâfâia, şi simţi cum începea să o doară într-o parte.

Lătratul se auzea chiar în spatele ei, puternic şi ciudat de muzical. Bridget scoase toate bucăţile de bacon pe care le avea în buzunar, pentru ca haita de câini să le mănânce şi să nu o sfâşie pe ea în căutarea lor.

O bestie uriaşă şi neagră se apropie rapid de ea, în vreme ce sunetul copitelor îi bubuia în urechi. Ea se ghemui, aşteptându-se să fie călcată în picioare; în schimb, două braţe puternice o apucară şi o ridicară.

— Te-am prins, Séraphine a mea, îi mârâi ducele de Montgomery la ureche. Chiar credeai că n-o să vin după tine?

*

Câinii fuseseră armele tatălui său.

Val privi plin de dezgust cum animalele se vânzoleau în noroi, la picioarele lui, luptând pentru bucăţile de bacon pe care Bridget le avusese în buzunarele uneia dintre hainele lui preferate. Se aşteptase ca frumoasa lui Séraphine să pună la cale un plan de salvare, dar nu atât de repede – sau atât de nechibzuit.

Îşi puse braţul în jurul trupului cald şi umed al femeii din faţa lui şi îndemnă calul la galop. Bridget ţipă, iar el

zâmbi în boneta ei urâtă şi stupidă. Era o servitoare, şi probabil nu era obişnuită să călărească. Aşa-i trebuia dacă încercase să-l sfideze.

Totuşi, el era duce şi învăţase să călărească de la vârsta de cinci ani. Mai bine să ai un moştenitor care să moară căzând de pe cal decât unul care să nu ştie să călărească; cam aşa gândea tatăl lui la vremea aceea. Asta dacă tatăl lui avusese vreun plan în privinţa educaţiei fiului său.

Urcară un deal, iar el dădu frâu liber calului să galopeze peste pământul bătut de furtună, în lumina lunii, cu fecioara captivă în braţele lui. O, era cu siguranţă periculos. Calul putea oricând să calce într-o groapă, să-i arunce la pământ şi să-şi frângă amândoi gâtul. Dar constată că nu prea părea să îi pese.

Ea chiar îl provocase de data asta. Îl făcuse să-şi piardă pentru a doua oară o viitoare soţie – prima oară împiedicând şantajarea domnişoarei Royle şi, a doua oară, prin eliberarea moştenitoarei. Era ca şi cum Séraphine ar fi avut ceva împotriva căsătoriei. Sau, şi mai rău – mult, *mult* mai rău –, era ca şi cum ea însăşi ar fi vrut să fugă.

Era o atitudine de neiertat, de neuitat şi complet *nejustificată.* Putea să-l lovească, să-l facă de ruşine, să-l scuipe –, dar să nu îi întoarcă spatele. Nu putea să iasă pur şi simplu din jocul lor. Nu era permis aşa ceva.

Şi, când îşi dăduse seama că ea era afară, în noaptea aceea ploioasă, singură, încercând să salveze o aristocrată cu ajutorul unui *ponei* amărât...

Bridget stătea nemişcată lângă el, ca un iepure în fălcile lupului, şi inima îi bătea tare, dar era fericită. Ar fi trebuit să îi fie frică de el. Era un bărbat foarte rău, iar ea era complet neajutorată. El i-ar fi putut face orice.

Orice.

Venise timpul să înveţe asta.

Luminile castelului se vedeau tot mai aproape, şi, fără tragere de inimă, ducele făcu iapa să-şi încetinească galopul.

Pentru prima oară de când o salvase, Bridget întrebă clănţănind din dinţi:

— Ce faci?

— Îmi duc premiul acasă, spuse el chiar când ajunseră în faţa porţilor castelului. Aşa cum au făcut şi strămoşii mei. Din câte am înţeles, acesta era obiceiul: trebuia să închizi prizonierii în temniţe şi apoi să te delectezi torturându-i. Dar eu cred că voi sări peste partea asta.

Unul dintre grăjdari fugi prin ploaie şi prinse căpăstrul iepei. Val descălecă, direct într-o baltă, şi o ajută şi pe Séraphine să se dea jos. O luă în braţe ca pe un bebeluş şi se îndreptă spre uşă.

Trupul lui Bridget deveni rigid.

— Lasă-mă jos! îi şopti ea în ureche, ţinând mâinile în aer în faţa ei, de parcă nu ar fi ştiut unde altundeva să le pună.

— Nu, spuse el. Poate îţi vin idei şi fugi iar. Zâmbi privind la faţa ei umedă şi fu brusc încântat de un gând. Nu ai fost niciodată purtată în braţe de un bărbat, nu?

— Nu, spuse ea, privindu-l sălbatic printre genele ude. De ce aş fi fost?

— Hmm. Nu avea de gând să îi răspundă la o asemenea întrebare, nu în acel moment, oricum. Ei bine, îţi dau un sfat: relaxează-te puţin. În caz contrar, aş putea să te scap, şi ar fi stânjenitor pentru amândoi, nu crezi?

— O, Dumnezeule! gemu ea când porţile castelului se deschiseră şi valetul lung şi stângaci căscă gura de uimire la vederea lor.

— Bună seara, spuse Val. Cina pentru două persoane. La mine în cameră. Te rog.

Bridget se relaxă puţin, odată intraţi în castel, şi se cuibări mai bine în braţele lui. Din nefericire, la lumina lumânării, Val văzu cu ce era îmbrăcată Bridget.

Gemu încetişor.

— Chiar trebuia să iei haina de catifea mov? Te porţi de parcă nu m-ai plăcea deloc.

Bridget îşi încrucişă braţele la piept, iar ducele urcă

scările, fără a o scăpa din priviri.

— Păi, nu te plac.

Răspunsul ei fu contrazis de un fior brusc.

— Mincinoaso, spuse el aproape absent. Şi nici măcar nu eşti o mincinoasă pricepută. Ţi-aş putea dat nişte lecţii, dar mi-aş pierde din avantaj.

Bridget oftă în vreme ce se apropiau de cameră.

— Şi domnişoara Royle?

— Ce e cu ea? o întrebă el, privind-o mirat.

— De ce eşti aici cu mine, în loc s-o cauţi pe femeia cu care vrei să te însori?

Îi zâmbi doar ca s-o irite şi deschise uşa de la cameră cu umărul.

— Eşti geloasă? Nu trebuie să fii. Majoritatea angajaţilor mei o caută, cu câinii. O vor găsi teafără şi nevătămată până la răsăritul soarelui.

Pip sosi şi el în fugă, lătrând ca un demon, iar Mehmed se întoarse de la spălătorie, unde pusese rufele ducelui la uscat.

— Doamnă Crumb! Ducele găsit la tine. Eu foarte bucuros. Eu şi Pip făcut griji că v-aţi pierdut şi făcut fantomă, să bântuiţi ducele restul zilelor.

— Mehmed, mă simt zdrobit de lipsa de încredere în mine de care dai dovadă, murmură Val. Acum, ia potaia de aici şi du-te în bucătărie să vezi dacă este gata cina, te rog.

Băiatul zâmbi ca un drăcuşor împieliţat.

— Da, duce!

Ieşi numaidecât cu Pip.

Val o lăsă pe Séraphine lângă şemineu, dar nu-şi luă mâinile de pe ea, mai ales pentru că învăţase bine lecţia… dar şi pentru că îi plăcea să o ţină în braţe.

Bridget privi la cada din care ieşeau aburi şi îşi reţinu un nou fior.

— Ar trebui să plec dacă îţi faci baie.

— De ce? întrebă el şi dădu jos de pe Bridget haina din catifea mov.

Costase mai mult decât ar fi putut câştiga ea într-o

viaţă, iar acum mirosea a bacon şi a cai, mulţumită ei. Aruncă haina murdară într-un colţ.

— Ai nevoie de intimitate, spuse ea.

El o privi amuzat în ochii negri, apoi îi desfăcu cingătoarea cu chei din talie şi o puse pe masă.

— Când am avut eu nevoie de intimitate?

Bridget îşi luă privirea de la el.

— Poate că eu vreau să ai intimitate?

— Mai degrabă aşa, spuse el. Dar, dacă chiar ai fi vrut să îţi îndeplinesc dorinţele, nu ar fi trebuit să fugi de mine. Ţi-ai cam tăiat toate punţile, nu-i aşa, Séraphine?

Zâmbi şi îi trase fişiul alb urât de pe gât.

Bridget clipi şi se uită la decolteul rochiei ei, de parcă nu îl mai văzuse niciodată. Şi poate că aşa şi era. Poate că se îmbrăca în întuneric, asemenea unei călugăriţe.

— Ce faci?

Val oftă.

— Mărturisesc că naivitatea ta nu încetează să mă uimească. Cum ai ajuns la înaintată vârstă de douăzeci şi şase de ani fără să încerce nimeni să te seducă? Cred că nu sunt decât două posibilităţi, uluiala completă faţă de cei de acelaşi sex cu mine şi faptul că a fost ignorat cântecul tău de sirenă. Iar a doua posibilitate, îmbucurătoare, ar fi că inocenţa ta demonstrează faptul că eşti cu adevărat *inocentă.* Nu ştiu de ce mă excită asta atât de tare – virginitatea nu s-a numărat niciodată printre preferinţele mele. Cred că e vorba mai degrabă de decor. Cine ştie câte virgine or fi fost deflorate aici de către strămoşii mei perverşi… Sau, spuse el desfăcându-i şorţul, poate că pur şi simplu tu eşti de vină.

— Eu nu… Cuvintele îi ieşeau cu greu, şi roşi profund. Ei bine, întrebarea lui îşi primi răspunsul. Mica lui fecioară era chiar fecioară. Poftim?

— Cred că tu eşti de vină, îi comunică el, desfăcându-i hidoasa bonetă.

Bridget încercă disperată să o prindă, dar el fu mai rapid decât ea şi, *în sfârşit,* îi dădu cu satisfacţie afurisitul

obiect jos de pe cap. Poate că Bridget îl privase de o soţie pentru prinderea căreia consumase vreo jumătate de an şi o sumă însemnată, dar, slavă Domnului, îi scosese oribila bonetă.

Iar dedesubt…

— O, Séraphine, oftă el, încântat de părul ei negru ca abanosul, întunecat ca noaptea şi ca sufletul lui, cu excepţia şuviţei albe de deasupra ochiului stâng. Dar părul ei era împletit strâns şi prins cu agrafe, iar degetele lui ardeau de dorinţa de a-l despleti.

— Nu! spuse ea, de parcă ar fi ştiut ce voia el să facă, şi-şi duse mâinile la cap pentru a-şi acoperi părul.

El i le dădu la o parte, râzând, îi desfăcu câte o agrafă pe ici, o alta pe dincolo şi le aruncă pe covor una câte una, în vreme ce Bridget ţipa ca o fetişcană, încercând să se îndepărteze de el şi să scape din strânsoarea lui.

I-ar fi fost chiar milă de ea dacă nu ar fi petrecut o oră pe terenul de vânătoare, în ger, întrebându-se dacă nu cumva avea să o găsească moartă, cu gâtul rupt, la poalele dealului.

Părul i se despleti dintr-odată, o coamă ciufulită care îi ajungea până în talie.

— Minunat, murmură el, luându-l în mâini şi jucându-se cu el.

Bridget stătea cu spatele lipită de şemineu, gâfâind, roşie în obraji şi privindu-l sălbatic.

— Am părul năclăit, trebuie să-l spăl.

El îi zâmbi cu blândeţe. Oare chiar credea că putea fi distras atât de uşor?

— Ştiu. De ce crezi că am pregătit baia?

Bridget se uită la cadă, cu ochii larg deschişi, apoi îşi întoarse privirea spre el.

Val încuviinţă din cap.

— E pentru tine. Regiunea asta e foarte rece în această perioadă a anului, chiar şi când nu se stârneşte vreo furtună. Ştiam că ai nevoie de o baie caldă. Acum, hai să dăm jos restul de haine de pe tine, înainte să se

răcească apa.

Val începu să-i desfacă şnururile corsajului, iar ea stătea nemişcată, cu pieptul ridicându-i-se agitat sub degetele lui. Parcă ar fi dezbrăcat un animal sălbatic. Sau un înger care acceptase să stea nemişcat câteva momente. Orice mişcare greşită ar fi făcut-o să fugă.

Zâmbi privind-o în ochi, conştient de faptul că mădularul lui se întărea şi se încingea în pantaloni. Părul lui Bridget mirosea a ea şi a ţărână. Aproape că ura ideea de a schimba mirosul ei natural cu cel al parfumurilor.

Dar Bridget tremura de frig. Val îşi dădea seama de asta după răceala degetelor şi a obrajilor ei. O dorea caldă.

Nu putea permite ca flacăra îngerului său arzător să iasă la suprafaţă.

Corsajul cedă, şi el îl deschise larg, dezvăluindu-i corsetul simplu, apoi i-l trase peste braţe. Îi desfăcu fustele şi jupele cu o mişcare rapidă a degetelor şi o ajută să le dezbrace. Îngenunche la picioarele ei – el duce şi ea menajeră – şi îi scoase pantofii noroiţi şi ciorapii de lână. Apoi îi desfăcu şnururile de la corset şi constată că respiraţia ei se înteţise, căci acum îi putea observa sânii ridicaţi pe sub cămăşuţă. Culoarea era ca de fildeş în contrast cu părul ei de abanos.

Nu mai avea pe ea altceva decât cămaşa uzată, cu un petic mic pe umărul stâng. Îi putea vedea sfârcurile întărite de la frig, iar priveliştea era, probabil, cea mai erotică pe care o văzuse vreodată în viaţa lui desfrânată.

O ţinea cu mâna de braţ, pentru a o împiedica să fugă, dar ea nu se clinti. Ridică bărbia şi zâmbi uşor când îi întâlni privirea.

Mădularul îi pulsa.

Trebuia să se gândească foarte bine la ce avea să facă. Urma să împartă patul cu o martiră, un inchizitor, un arhanghel, poate chiar o virgină… Lucru ieşit din comun pentru el, nu?

Oare un bărbat se poate schimba după un asemenea eveniment?

Ce gând ciudat.

Ducele afişă un zâmbet larg şi înfometat şi încercă să scape de gândul acesta, apoi îi scoase cămăşuţa.

Era goală în faţa lui: cu pântecul moale expus, cu sfârcurile rubinii ale sânilor plini şi cu un mic smoc de păr negru între picioare. Nu avea cingătoarea în talie, nu avea boneta. Nu avea deloc armură şi refuza să se acopere.

În schimb, îşi îndreptă umerii şi-i întâlni privirea.

În acel moment, ceva se declanşă în el.

— O, Séraphine, spuse el luând-o în braţe şi simţindu-i pielea albă şi fină, ce-am să ţi-o mai trag în noaptea asta.

— Numele meu e Bridget, spuse ea.

Capitolul 12

Regele fără Inimă miji ochii. Nenumăraţi magicieni, doctori şi profeţi încercaseră să îi găsească inima, să i-o construiască sau să îi ofere una în dar. Însă cu toţii eşuaseră.

— Prea bine, spuse regele cu o voce joasă, care-i făcu pe curteni să se dea un pas în spate. Dacă îmi vei găsi inima, tu şi fiica ta veţi putea pleca. În caz contrar, voi pune să vi se taie capetele şi să fie atârnate la porţile castelului...

din *Regele fără Inimă*

— Bridget? rosti Val şocat, cam zece minute mai târziu.

Era a treia sau a patra oară când îi pronunţa numele, de fiecare dată şi mai oripilat.

Bridget decise să-l ignore. O baie într-o cadă de cupru plină cu apă fierbinte, în care se putea cufunda până la umeri, era pentru ea un lux. Nu voia să rateze momentul doar pentru că ducele avea o problemă cu numele ei.

— Dar *Bridget...* începu el.

Îşi dădu jos haina şi trase un scaun pe care îl aşeză lângă cadă. Era îmbrăcat într-o cămaşă de in cu mână lungă tivită cu dantelă şi cu o vestă brodată cu fir de aur, albastru precum cerul.

Bridget ar fi fost mult mai jenată de situaţie dacă ducele nu ar fi fost atât de preocupat de numele ei.

— Eşti absolut sigură?

— Da.

Se cufundă puţin mai mult în cadă, lăsând apa caldă să îi acopere braţele. Se simţea ca în rai. Nu era de mirare că ducele cerea să facă baie la cele mai ciudate ore din zi şi din noapte. Aşa ar fi procedat şi ea dacă ar fi avut posibilitatea.

— Dar e un nume irlandez, spuse el. Şi mi-ai spus că eşti din nordul Angliei – adică din Scoţia... Sau poate că...

Bridget îşi dădu capul pe spate şi se cufundă cu totul în apă, iar cuvintele lui deveniră de neînţeles de îndată ce apa îi acoperi urechile.

Bridget reveni la suprafaţă, iar ducele continuă:

— ... eşti irlandeză? Eşti irlandeză?

— Nu. Bridget se întinse după săpunul cremos, minunat, apoi îşi aminti de tatăl ei, despre care nu ştia prea multe, şi adăugă: Cel puţin, nu din câte ştiu eu.

— E aşa un nume disonant. *Brid*-get. *Brid*-get. *Brigitbrigitbrigit.* Sună a tril de pasăre. Genul acela de pasăre enervantă care stă în tufişuri şi ciripeşte fără încetare şi-ţi strică picnicul. Nu că aş merge prea des la picnic. *Brigitbrigitbrigit.*

Săpunul mirosea a trandafiri şi era delicat şi cremos în mâinile ei. Îşi săpuni părul, aproape gemând de plăcere, şi simţi cum se curăţa de mizeria, frigul şi teama de peste zi. Închise ochii şi lăsă parfumul săpunului şi vocea ducelui să o învăluie, apoi începu să-şi maseze scalpul cu vârfurile degetelor.

Se simţea cu adevărat minunat.

Dar deschise ochii şi constată că Val încetase să se

mai plângă de numele ei. În schimb, o privea atent, iar ochii lui coborau pe gât, pe braţe şi chiar mai jos, acolo unde sânii se ghiceau sub apă. Îi privi sânii câteva momente, iar ea deveni conştientă de faptul că inima îi bătea cu putere şi că sfârcurile i se întăreau de la aerul rece.

Apoi privirea aceea albastră precum cerul o întâlni pe a ei, strălucitoare, şi îşi aminti cuvintele lui: „Ce-am să ţi-o mai trag în noaptea asta”.

Bridget întredeschise uşor gura în vreme ce inima ei începu să bată puternic.

— Lasă-mă să îţi clătesc părul.

Vocea lui devenise mai profundă, şi ea simţi un fior în pântec. Val se ridică şi luă un urcior de pe şemineu. Ea nu se întoarse, dar îl auzi apropiindu-se şi-şi aminti că niciodată un bărbat nu o îngrijise, cu atât mai puţin un gentleman.

— Dă-te puţin mai în faţă. Val se apropie de ea. Închide ochii şi lasă capul pe spate.

Apa se prelinse pe părul ei, caldă şi liniştitoare, dar ei tot i se făcu pielea de găină.

— Încă o dată, spuse el, cu gura atât de aproape de ea, cu mâinile ferme şi sigure, apoi turnă din nou apă. Gata.

Bridget îşi stoarse apa din păr cu degete tremurânde. Îl auzi pe Val cum punea urciorul la loc, dar nu ştia ce să facă şi cum să se comporte. Nu mai trăise niciodată o asemenea experienţă şi nici măcar nu îşi imaginase că aşa ar putea fi…

Îşi drese puţin vocea, dar spuse răguşit:

— Poţi să îmi dai un prosop să îmi şterg părul?

— Lasă-mă pe mine. Îi înfăşură cu multă pricepere prosopul în jurul capului. Acum arăţi ca o cadână. Degetele îi adăstară pe gât, mângâind-o.

Bridget închise ochii şi simţi cum sfârcurile i se întăresc. Dumnezeule, abia dacă o atinsese.

Trase aer în piept şi încercă să zâmbească, dar era prea încordată.

— Mai… mai ai un alt prosop cu care să mă şterg?

Val îşi luă mâinile de pe ea şi se aşează mai bine pe scaun, cu coatele pe genunchi şi cu obrajii în palme.

— Dar încă nu te-ai spălat, draga mea Brid-get. Sunt sigur că vrei să te speli şi… Privirea lui păru să pătrundă prin apa tulbure acum, apoi ridică ochii, şi Bridget văzu o strălucire perversă în ei. Mă rog, *peste tot.*

Bridget simţi un nod în gât. Val voise să o *privească* – o privea deja de parcă ar fi fost o nimfă senzuală. O maestră a plăcerilor şi a senzaţiilor de tot felul.

Înghiţi în sec. Era obişnuită să se spele la lighean. Cât de plăcut era însă să se îmbăieze în cada ducelui! El o condusese spre acest moment – nu spre goliciune şi nu spre ceea ce aveau să facă după, în pat. Nu, la acest moment unic. Unul al simplelor plăceri trupeşti. Plăcerea de a simţi apa caldă care se prelinge pe trup, spuma săpunului delicat şi cremos, aromele subtile, pielea înfiorată, părul *curat.*

Oare cu atât de puţin putea fi cumpărată?

Şi totuşi, nu era chiar atât de puţin. Nu ce se întâmpla acum. Lucrase şi pentru alţii care gândeau aşa. Oameni care considerau că o cadă cu apă fierbinte nu era nimic special, pentru că nu fuseseră niciodată nevoiţi să o pregătească, să facă focul, să umple urcioarele şi să le care pe scări, de la un etaj la altul – o muncă istovitoare şi care dădea dureri de spate.

Acum Bridget se afla la mijloc.

Vedea ambele feţe ale monedei: viaţa de huzur în care serviciile erau oferite la un pocnet din degete, dar şi sudoarea şi munca asiduă care făcuseră ca totul să fie posibil.

Oricum, ea nu se vindea. Ştia asta. Ştia şi *el* asta. Chiar dacă ceilalţi ar fi putut crede că ea se lăsase cumpărată, Bridget ştia că lucrurile erau mai complicate de-atât.

Prin urmare, cu această concluzie în minte, îşi ridică braţele deasupra capului, *savurând* aburii din jurul ei, parfumul de trandafiri care o înconjura, şi-l privi fix în ochii

de satir.

Apoi *îi zâmbi.*

Ochii lui azurii, exotici se măriră, şi Val îşi arcui sprâncenele.

— O, Séraphine, eşti magnifică, murmură el.

Bridget zâmbi, înmuie prosopul în apă şi îl trecu din nou peste săpunul acela minunat şi apoi se spălă pe gât.

Raiul pe pământ.

— Mai este apă curată? întrebă ea.

— Pot să cer să mai fie adusă, răspunse el cu voce aspră.

— Te rog.

Ducele se ridică, se duse la uşă şi o deschise suficient cât să poată vorbi cu cineva din exterior, probabil unul dintre lachei. Preţ de o clipă, se întrebă ce ar crede ceilalţi servitori, apoi ridică din umeri.

Oricum, ştia deja ce gândeau toţi.

Apoi ducele sosi cu o tavă cu mâncare.

— Se pare că trebuie să fac pe lacheul, pentru că aş fi foarte gelos dacă alt bărbat ar intra aici.

Bridget ridică privirea, cumva surprinsă. Nu-şi făcuse niciodată griji când venea vorba despre propria lui nuditate.

— Mulţumesc.

Val se aşeză din nou pe scaun, de data asta sprijinindu-se de spătar, cu ochii pe jumătate închişi şi cu picioarele depărtate.

— Cu plăcere.

Bridget privi umflătura din pantalonii lui. Preţ de o clipă, se uită fără să înţeleagă.

Apoi ochii ei urcară şi-i întâlniră pe ai lui.

Jumătate de chip îi era iluminat de la focul din şemineu – un chip frumos şi venit, parcă, din alt univers, dintr-o poveste cu zâne –, iar pe buze i se formă un zâmbet în vreme ce ochii păreau a-i străluci. Îi făcu indolent semn cu mâna.

— Te rog, continuă!

Luă cârpa cu care se spălase şi o udă din nou,

turnându-şi apă caldă pe piept. Parfumul de trandafiri aproape că o copleşi.

Îi putea auzi respiraţia, dar nu îndrăzni să îl privească.

Apa cu clăbuci i se prelingea între sâni, şi o urmă plimbând cârpa peste ei, ştergând delicat sub fiecare sân, apoi la subraţ. O lăsă să cadă în apă şi o înmuie din nou, apoi o stoarse. Ridică braţul pentru a-l spăla. Pielea îi lucea în nuanţe aurii în lumina focului.

Cineva bătu la uşă, iar Val înjură în barbă.

Bridget zâmbi în sinea ei când Val sări de pe scaun să deschidă uşa. Era o încântare ciudată pe care n-o mai simţise până atunci. Să-l vadă pe ducele de Montgomery fascinat de modul în care ea se spăla.

Îşi spălă celălalt braţ în vreme ce ducele îi aduse noul urcior cu apă, apoi se aşeză la loc pe scaun. Îl văzu înfiorându-se şi depărtând mai tare picioarele încercând să găsească o poziţie confortabilă, iar ea îşi plecă privirea şi zâmbi din nou. O, era foarte vicleană, dar numai el era vinovat de faptul că o atrăsese într-o lume a decadenţei.

Pentru că o dezbrăcase de atitudinea şi de hainele de menajeră şi pentru că scosese la iveală femeia din ea.

Pentru că o făcuse să i se arate aşa cum era cu adevărat.

Stoarse cârpa, apoi o înmuie din nou, înainte să îşi ridice picioarele pe marginea căzii şi să-şi frece degetele.

Din cine ştie ce motiv, *acesta* fu momentul când ducele gemu.

Îl privi uşor uimită, ceea ce se dovedi o greşeală.

El avea capul dat pe spate şi o privea printre gene, cu ochii lui mari, albaştri. Val îşi muşcă buza de jos cu dinţii albi, iar obrajii îi erau uşor înroşiţi. Cu un braţ îşi sprijinea capul, iar cu celălalt…

Cu celălalt apăsa ferm pe şliţul pantalonilor, iar palma i se plimba în sus şi în jos.

Bridget înghiţi în sec, simţind cum urca dogoarea în ea.

— O, Séraphine! suspină el. Degeţelele tale cărnoase,

felul în care talpa ţi se arcuieşte, curba seducătoare a gambei tale... Gemu de parcă avea dureri şi se foi neliniştit pe scaun înainte să rămână neclintit. Cred că dinadins mă aţâţi cu cârpa aia. Pe cuvântul meu: îţi ofer titlul meu şi toată averea dacă o faci din nou.

Părea atât de serios.

Ea îşi trecu delicat cârpa peste gleznă, apoi urcă spre gambă.

Val se cutremură.

Oare când mai avusese ea atâta putere asupra cuiva?

Ridică piciorul şi se spălă în spatele genunchiului, fără gesturi seducătoare, iar Val scrâşni din dinţi şi-şi roti palma peste umflătura din pantaloni.

Cu grijă, Bridget ridică şi celălalt picior şi spălă fiecare deget cu conştiinciozitate. Apa caldă şi aroma de trandafiri o moleşiseră. Era relaxată şi înceată. Se simţea moale şi umedă, şi, după ce termină să se spele pe picioare, după ce el începu să se cutremure şi să geamă pe scaun, Bridget închise ochii şi băgă în apă cârpa.

O trecu peste pântec, printre picioare. Îşi ridică şoldurile, făcu ghem cârpa cu care se spălase şi începu să îşi frece cu delicateţe, în sus şi-n jos, acea mică acumulare de muşchi, nervi şi piele. Încercui cu grijă zona aceea şi simţi cum un zâmbet îi apare pe buze. Atât de cald, de curat... atât de bine.

Val scoase brusc un strigăt teribil, iar ea fu ridicată din cadă, cu apa împrăştiindu-se peste tot. Focul sfârâi, şi Bridget scăpă cârpa în apă, împroşcând în jur.

Ducele o luă în braţe, înfăşurând-o într-un prosop uscat, şi o duse în patul lui enorm.

— Séraphine, Séraphine, *Séraphine...* rosti el. Oare ai să mă faci să îmi pierd minţile? Să devin doar o carcasă goală, seacă, fără creier şi suflet, ca o *capră* lipsită de raţiune? Fie-ţi milă de mine, te rog, sirenă a cheilor şi a bonetelor odioase! Permite ca gura mea înfometată să se înfrupte din carnea ta dulce. Ard de dorinţă.

Îl privi lung în timp ce el o aşează pe aşternuturile

curate, încă înfăşurată în prosop, şi chiar ar fi izbucnit în râs dacă el nu ar fi părut într-adevăr pe jumătate nebun, cu ochii strălucind, cu sprâncenele încruntate, cu nările fremătând şi cu gura lui frumoasă strânsă într-o expresie severă. Duse erau zâmbetele copilăreşti, gesturile indolente şi lenea lui plină de graţie.

Se urcă peste ea, încă îmbrăcat cu vesta şi cu cămaşa lui extravagantă, cu muşchii încordaţi şi cu nervii peste poate de tensionaţi.

Periculos.

Oare aşa era el cu adevărat? Bărbatul neprefăcut, dezgolit? Oare aşa se purta atunci când făcea dragoste? Nu un aristocrat amuzat, ci un bărbat subjugat de nevoile primare?

Oare aşa era şi cu celelalte femei?

Îl privi, fascinată şi excitată, în timp ce degetele lui o dezgoliră, dezvăluind-o asemenea unui fluture în coconul lui.

— Dumnezeule, spuse el. *Dumnezeule!*

Se năpusti la gâtul ei, iar ea fu atât de speriată de mişcarea bruscă, încât ţipă uimită. O lingea, iar ea gemea, arcuindu-se şi întrebându-se dacă era acelaşi bărbat care obişnuia să se îmbrace în mătase roz şi să poarte funde negre de catifea. Ce se întâmpla acum părea atât de primar, de animalic, complet diferit de bărbatul decadent pe care credea că-l cunoştea.

O muşcă de gât, coborî cu limba de-a lungul unui sân şi îi supse tare şi brusc un sfârc.

Ea îi prinse capul de parcă s-ar fi dezechilibrat şi ar fi fost gata să cadă, deşi era întinsă pe un pat solid. Părul lui era mătăsos între mâinile ei şi începu să i se răsucească printre degete.

Dar el îşi trase capul şi îşi trecu limba pe sub sânii ei, apoi coborî spre buric şi îi depărtă picioarele, coborând cu limba între ele, iar în cele din urmă o desfăcu cu degetele.

Bridget făcu ochii mari.

— Eu… aşteaptă…

Dar ducele îşi lipise gura de carnea ei, lingând cu fermitate, de parcă ar fi vrut să o devoreze.

Ea… niciodată…

Bridget ţipă şi îşi duse mâna la gură, în timp ce era scuturată de un orgasm puternic.

Dar el nu se opri. Continuă să-i sărute zona intimă, iar cu degetele… cu degetele mângâia, insista, căuta cu blândeţe, până când unul din ele se strecură în adâncul ei şi apoi ieşi. O sărută acolo jos, dezmierdându-i intrarea cu limba, făcând senzaţiile să sporească din nou, până când…

Bridget deschise ochii şi privi fără să vadă, simţind cum fiorii de plăcere îi cuprind corpul…

Val părea dispus să facă asta la nesfârşit. De parcă i-ar fi făcut plăcere – un lucru atât de josnic, de *murdar…*

De parcă îi plăcea *la nebunie* ce îi făcea.

Gândul acesta o înfioră, apoi închise ochii şi-şi ridică uşor picioarele. El… Mâinile ei i se afundaseră în părul lui superb, panglica cu care fusese prins dispăruse pe undeva, iar el continuă să o sărute acolo făcând-o să ţipe, să geamă şi să-şi dea din nou drumul, de data aceasta scuturată de un orgasm lung şi aproape dureros.

„O, Dumnezeule”.

Ducele făcea ceva, se mişca, dar ea nu se simţea în stare să se urnească şi nu deschise ochii decât pe jumătate. Îl văzu cum se aşează în genunchi, cu ochii strălucindu-i, şi-şi deschise şliţul. Mădularul lui era roşu-închis şi furios de erect, ajungându-i până la buric. O luă de şolduri şi o trase spre el până când reuşi să şi-o aşeze în poală, apoi se arcui şi o pătrunse adânc.

— Acum! spuse el, fără pic de delicateţe, fără cuvinte inutile, fără politeţuri. Dă-ţi drumul din nou pentru mine, *acum!*

O penetra ritmic, rotindu-şi şoldurile, cu ochii fixaţi asupra ei, privind-o, aşteptând de parcă ar fi fost ultima picătură de apă din deşert.

De parcă ar fi fost ultima lui speranţă la viaţă.

Mădularul lui gros se freca de ea, încins şi erect, un

sacrificiu păgân pe altarul dorinţei lui.

Val deschise gura şi gemu, vârându-şi mădularul în ea, din ce în ce mai repede şi mai tare.

— Dă-ţi drumul!

Bridget clătină din cap şi gâfâi. Simţi furnicături, tremurături şi fiori fierbinţi, de parcă prin vene i-ar fi trecut un fulger.

Val dădu capul pe spate, continuând să mişte din şolduri, cu mâinile pe fundul ei, pentru a nu ieşi din ea.

— *Te rog.* Dă-ţi drumul.

Bridget îşi duse mâna între coapse, acolo unde mădularul intra şi ieşea din ea, şi începu să se atingă.

Dar el îi dădu mâinile la o parte şi începu să facă el gestul, cu forţă.

Iar ea se arcui, ţipând, iar fulgerul îi traversă corpul, i se împrăştie prin membre şi îi ajunse în vârful degetelor.

Ardea toată.

Val se lăsă peste ea, greu şi masculin, îi trase picioarele de-o parte şi de alta a şoldurilor lui şi intră din nou în ea, o dată, de două ori.

Se eliberă în interiorul ei, iar ea simţi încordarea fiecărui muşchi al corpului lui. El gemu în urechea ei de parcă ar fi fost pe moarte, apoi căzu lângă ea inert şi fără vlagă.

Iar Bridget, cedând la rândul ei epuizării, îl auzi rostind doar două cuvinte:

— *A mea!*

*

În acea dimineaţă, Copernicus Shrugg era îmbrăcat într-o haină maro, peste o vestă lungă de culoare roşu-închis, cu guler înalt, ambele piese vestimentare din material scump, dar croite atât de simplu, încât aminteau de stilul puritan. Erau însă în contrast cu peruca lui albă ale cărei bucle delicate îi încadrau chipul de ogar trist.

Hugh constată că privirea îi era mereu atrasă de acele

bucle ca de zână.

— Am crezut chestiunea încheiată, Excelenţă, spuse Shrugg, cu sprâncenele încruntate de parcă ar fi asistat la o înmormântare, apoi îşi turnă ceai.

Se aflau în biroul lui din palatul St James, deşi, de data asta, nemaifiind chemat în secret, Hugh intrase pe uşa din faţă.

— Lucrurile nu s-au desfăşurat aşa cum am fi vrut, dar ai făcut ce ai putut, iar Alteţa Sa e mulţumit că totul s-a terminat.

Amândoi afişară o expresie gânditoare.

Privirea lui Hugh se îndreptă spre celălalt bărbat.

— Dar chiar aşa e?

— Cum adică? întrebă Shrugg, întinzându-i o ceaşcă de ceai.

Hugh încuviinţă din cap în semn de mulţumire, deşi nu se dăduse niciodată în vânt după ceai. Se aşeză pe scaun, ţinând cu grijă ceaşca fragilă în mâna lui mare.

— Am făcut discret nişte cercetări.

— Şi?

Hugh îşi trecu limba peste dinţi.

— Ai văzut scrisoarea? Cea pe care Montgomery a oferit-o în schimbul salutului regelui?

Shrugg părea agitat.

— A fost distrusă. Nu are niciun sens să…

— Shrugg! exclamă Hugh.

Bărbatul tăcu.

— Fă-mi pe plac, te rog. Ce scria în ea?

Shrugg îşi linse buzele şi îi făcu semn lui Hugh să se apropie de el. Hugh oftă şi se aplecă.

— Era scrisă chiar de mâna prinţului William, zise bărbatul în şoaptă, în care vorbea despre Lorzii Haosului şi despre următoarea lor întâlnire. Pomenea în ea de doi aristocraţi desfrânaţi şi de profanarea unei biserici prin ritualuri satanice. Scria şi despre – Shrugg făcu o grimasă –, despre dezvirginarea unei fetiţe.

— Şi?

Shrugg se holbă la el.

— Şi? Cum adică, Excelenţă? Nu e de-ajuns?

— Scria ceva despre iniţierea prinţului William?

— Nu din câte îmi amintesc. De ce întrebi?

— Pentru că, potrivit surselor mele, Lorzii Haosului organizează o iniţiere pentru fiecare nou membru. Şi ceea ce se întâmplă în timpul iniţierii îl leagă pe vecie pe noul membru de cultul Lorzilor.

Shrugg clătină din cap.

— Eu nu ştiu…

— La naiba, omule, *gândeşte!* exclamă Hugh neliniştit. Indiferent de ce s-ar întâmpla, noul discipol se teme să părăsească cultul pentru că este ameninţat cu divulgarea secretor şi a tuturor practicilor ritualice la care acesta a luat parte în timpul iniţierii – iar *Montgomery deţine această informaţie cu privire la prinţul William.* Încă îl poate şantaja pe rege dacă îşi doreşte asta.

— Eu nu… Shrugg clipi. Nu înţeleg. Ne-a dat scrisoarea. *Scrisoarea* era cea cu care voia să-l şantajeze.

— Dar era, oare, *singurul* document de şantaj pe care îl deţine Montgomery? Hugh puse delicata ceaşcă de ceai cu un gest brutal pe birou şi-şi aşează coatele pe genunchi, în timp ce gândea cu voce tare: întotdeauna e cu un pas înaintea tuturor, aşa procedează Montgomery, acesta este stilul şantajiştilor. Şi cred că eşti de acord cu faptul că scrisoarea pe care ne-a cedat-o, cum spui tu, nu e cine ştie ce.

— Dar dezvirginarea… bombăni Shrugg.

Hugh îi aruncă o privire exasperată.

— Dacă dezvirginarea fecioarelor ar fi material de şantaj, aristocraţia şi-ar pierde averile. Nu, toată treaba asta a fost o mizerie de la bun început, spuse Hugh clătinând din cap, apoi se lăsă pe spetează, ignorând scârţâitul scaunului. În mare parte, este din vina mea, sunt conştient de asta. Nu ar fi trebuit să încerc să intru prin efracţie în casa lui Montgomery, deşi la momentul acela nu prea aveam de ales. În orice caz, cel care a dat ordinul de

a-l otrăvi pe duce a fost nebun.

Shrugg izbucni:

— *Poftim?*

— A, nu ştiai?

— Nu, bineînţeles că nu.

Hugh ridică dintr-o sprânceană.

— Montgomery a vomitat şi a zăcut vreo trei zile. Din câte am înţeles, a fost cât pe ce să moară.

Pentru un moment, Shrugg afişă o expresie calculată, de parcă ar fi adunat în gând.

— Cred că a fost… Dar îşi înăbuşi replica şi-şi strânse buzele. Clătină din cap. Ştii cum e cu treburile astea. Lumea încearcă să rezolve problemele în funcţie de informaţiile de care dispune. Cineva s-a gândit că poate scăpa de această problemă şi de toate intrigile diplomatice prin stârpirea răului de la rădăcină. La propriu, din păcate.

— Imaginează-ţi ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi reuşit, spuse Hugh. Nu ar fi făcut decât să sporească interesul acordat ducelui de Montgomery şi, implicit, prinţului William. Cine ştie unde a ascuns scrisorile? Dacă a plătit pe cineva care să le publice după moartea lui? Toată povestea asta ar fi putut să se întoarcă împotriva noastră.

Shrugg se cutremură la acest gând.

— Până una-alta, completă Hugh, trebuie să aflăm ce s-a întâmplat cu lacheul.

— Eu… ce?

Hugh se uită la el.

— Lacheul, informatorul meu şi cel plătit de cineva să-l otrăvească pe duce. E dat dispărut, şi aş putea paria bani buni că ştiu ce s-a întâmplat cu el.

— Sigur nu. Shrugg părea cu adevărat speriat, ceea ce îl amuză pe Hugh, ţinând cont de toate scandalurile şi intrigile pe care bărbatul trebuie să le fi văzut într-o viaţă petrecută în acel pat. Montgomery e *duce.* Nu poate fi un criminal.

Hugh ridică din umeri.

— Este şi şantajist. Mulţi ar prefera şantajul în locul

crimei, dacă ar avea de ales.

Shrugg păli şi mai tare.

— Dumnezeule mare!

— Probabil e pe fundul Tamisei, gândi Hugh cu voce tare. Cu condiţia să fi atârnat nişte greutăţi de el.

Se făcu linişte. Shrugg vorbi primul, deşi încă era uşor palid.

— Ce sugerezi să facem, Excelenţă?

Hugh ridică din sprâncene. Pentru el părea evident, dar nu şi pentru un funcţionar ca Shrugg.

— Trebuie să continui să îl urmăresc, nu? Se ridică şi se uită la buclele lui Shrugg. Nu ne putem găsi tihna până nu îl oprim pe Montgomery. Şi pe Lorzii Haosului, completă el, după câteva clipe de gândire.

*

Val se trezi într-un pat rece şi gol şi constată că făcuse ceva incredibil de prostesc.

Era o senzaţie ciudată – nu regretase decât arareori o decizie. De ce ar fi făcut-o? Ce e făcut e bun făcut. Dar de data asta… Ei bine, avu senzaţia că cele întâmplate aveau să-l bântuie toată viaţa.

Şi unde naiba dispăruse Bridget?

Se uită la perna goală de lângă el. Se trezise cu amintirea unui trup cald pe care îl ţinuse în braţe peste noapte, cu fese rotunde pe care le strânsese cu putere, moi şi fierbinţi. Iar acum?

Acum nu mai rămăsese decât frigul.

Îşi dădu seama că frigul îl trezise, şi fusese numai din vina lui Bridget.

Se ridică din pat şi văzu ochii verzi ai pisicii-demon, care stătea pe tava cu resturile de mâncare de peste noapte. Avea o aripioară de pui în bot, iar la strigătul lui sări brusc şi o luă la goană pe uşa întredeschisă.

Uşa din spate, care ducea la garderobă, se deschise, şi Mehmed şi Pip intrară. Câinele se duse repede la tava cu

mâncare şi începu să înfulece resturile.

— Duce! exclamă Mehmed, în timp ce încerca fără succes să-l îndepărteze pe terier de tava cu mâncare. Sunteţi rănit?

— Nu!

Val îşi trecu mâna prin păr şi îl simţi încurcat. Cu o seară în urmă, Bridget se jucase cu părul lui, în timp ce el o linsese. Avusese gust de sare, de femeie şi de dorinţă.

Încercă să scape de amintirea aceea şi se dădu jos din pat. Încă era îmbrăcat în hainele din seara anterioară, haine care acum erau şifonate şi – se mirosi la subraţ – puteau teribil. Îşi închise nasturii de la şliţ.

— Cheamă lacheii! Spune-le să golească apa din cadă şi să aducă apă caldă proaspătă, ceai şi ouă. Făcu agitat semn cu mâna. Şi restul. La naiba, unde e doamna Crumb?

— Nu ştiu, spuse Mehmed ridicând din umeri. Ai luat-o în patul tău, nu? Sultană la tine acum?

— Ce? Preţ de o clipă, Val îl privi absent pe Mehmed, apoi se duse să vorbească cu lacheul care aştepta la uşă.

La întoarcere, Val era încruntat.

— Se spune *ducesă.* Şi nu, doamna Crumb nu va fi ducesa mea. Nu e decât o menajeră afurisită.

În ciuda acelei şuviţe de păr alb. „O, Séraphine, ce secrete ai ascuns tu de mine…”

Mehmed începu să cureţe mizeria de noaptea trecută.

— Multe sultana vine de jos în harem. Sclave când intră în harem, la început.

— Da, ei bine, asta se întâmplă în Imperiul Otoman. Aici suntem în Anglia, şi e totul diferit, spuse Val, extrem de iritat. Şi-n plus, cei din harem au dreptul la trei soţii, în timp ce noi, amărâţii de creştini, nu avem dreptul decât la una singură.

— E trist la creştini, confirmă Mehmed. Poate devii musulman? Şi doamna Crumb nevastă, plus alte două.

Val îşi dădu ochii peste cap.

— Mulţumesc, Mehmed, dar prefer să-mi păstrez prepuţul. Preţul e prea mare pentru gusturile mele. Unde

mai pui că ar trebui să renunţ la ducat.

— Nici nu îţi dai seama, spuse băiatul şi desfăcu braţele larg. Acesta fu momentul când Pip profită ca să fure şi ultima bucată de brânză de pe tavă. Eu nu simţit când tăiat la mine.

— Erai bebeluş, strigă Val. Slavă cerului! zise pe un ton normal când văzu lacheii sosind, *în sfârşit,* cu apă fierbinte.

Alături de ei se afla şi majordomul, căruia Val îi uitase numele. Avea o expresie îndurerată.

— Excelenţă…

— Ce mai e? Val chiar nu mai avea energie pentru alte veşti proaste. Privi detaşat cum câţiva lachei goleau cada de apa rece şi murdară şi o umpleau la loc cu apă proaspătă, fierbinte.

Majordomul îşi drese vocea. Poate că era răcit?

— Uhmm, stăpânul câinilor m-a însărcinat să vă spun că…

Val îşi întoarse uşor capul, ţintuindu-l pe majordom cu privirea.

— Da?!

Majordomul începu să tuşească puternic şi încercă să-şi dreagă vocea. Probabil avea şi febră. Poate că urma să fie în curând nevoit să caute un nou majordom.

— Hmm… Eu… el… nu a găsit-o, reuşi să rostească până la urmă. Doamna de pe terenul de vânătoare. A dispărut, şi nu a găsit-o, şi e prea laş să vă spună el însuşi… Hmm, Excelenţă.

Preţ de o clipă, Val respiră în linişte şi privi cu ochii mijiţi la cel care tocmai îi adusese, într-adevăr, veşti proaste.

Apoi îşi desfăcu brusc braţele şi răcni către el:

— Afară! Afară, molime, muşte ordinare, gândaci de gunoi! Dispăreţi în bucătăria voastră a distrugerii şi blestemate să vă fie gura, cuvintele şi ochii. Afară, am spus! Şi să nu vă mai întoarceţi.

Toţi cei din dormitor se năpustiră spre ieşire, apoi

încăperea se cufundă în tăcere.

Mehmed, care nu se clintise, privea întristat la cada ducelui şi la urcioarele cu apă fierbinte.

— Cada nu plină.

— Atunci, umple-o! se răsti Val şi se băgă bosumflat în pat pentru a-şi plânge amarul pricinuit de perfidia femeilor – a unei femei în special.

Capitolul 13

Ei bine, Prue îi aruncă o privire îngrijorată tatălui ei, dar magicianul zise doar atât:

— Ca să vă găsiţi inima, este nevoie să treceţi prin trei probe. Prima vă cere să toarceţi o căruţă plină cu lână, la lumina lunii.

Regele fără Inimă se holbă la magician.

— Torsul e treabă de femeie.

— Da, răspunse radios magicianul. Fiica mea, Prue, vă poate ajuta…

din *Regele fără Inimă*

Spălatul a zeci de kilograme de rufe era o treabă ce provoca mari dureri de spate, dar măcar aducea satisfacţie, se gândi Bridget. Găsise spălătoria – o cameră mică şi veche, cu tavanul jos, situată undeva lângă bucătărie. Trei cazane fierbeau de zor şi trei dintre cele douăsprezece spălătorese pe care le angajase Bridget cu o zi în urmă amestecau rufele în apa fiartă cu lopeţi mari, de lemn. La capătul unei mese mari, mai multe femei storceau aşternuturile, în vreme ce, la celălalt capăt, două femei călcau rufele deja uscate.

Lucrau de la ora şase dimineaţa.

Bridget îşi şterse cu poalele şorţului transpiraţia de pe frunte şi de deasupra buzei de sus.

— Bineînţeles că te găsesc înconjurată de aburi şi de cearşafuri, strigă Val în urechea ei, făcând-o să tresară.

Se întoarse şi îl văzu în spatele ei. Era îmbrăcat în albastru, o culoare aproape sobră pentru el, iar părul lui blond, ondulat, era prins în coadă. Ochii lui albaştri o priveau ca şi cum i-ar fi căutat slăbiciunile.

Dumnezeule, cu o noapte în urmă, *gura* lui se plimbase peste zonele ei cele mai intime. Oare ce anume o determinase să accepte aşa ceva? Totul se întâmplase de parcă ar fi fost captivă într-un vis erotic. Baia fierbinte, cuvintele lui, mâinile lui, *buzele* lui…

Val zâmbi, iar Bridget ştiu pe loc, cu certitudine, ca şi el se gândea la acelaşi lucru.

Se întoarse şi aproape că fugi din spălătorie.

Curtea castelului era luminoasă în acea dimineaţă, dar nimeni nu se prea ocupase de ea, din păcate, observă Bridget, în timp ce se grăbea pe o cărare spre bucătărie.

— M-am gândit să mă plimb, spuse Val, care se afla în spatele ei.

Ticălosul nici măcar nu respira cu dificultate. Ajunse lângă ea şi îi smulse boneta de pe cap.

Bridget se opri şi îl privi, trecându-şi mâinile prin păr. Oricine putea vedea acum şuviţa de păr alb. Cu siguranţă el o văzuse deja cu o noapte în urmă, dar hotărâse să nu pomenească nimic despre asta. Poate că pe moment nici nu îşi dăduse seama de semnificaţia ei.

La urma urmei, mama ei avea părul complet alb.

Dintr-un motiv necunoscut, ducele zâmbi larg, arătându-şi dinţii lui perfecţi. Aruncă boneta peste umăr, şi Bridget dădu să plece după ea, dar Val o prinse de mână.

— Nu. Din cauza ta am pierdut o nevastă. Mi-au spus de dimineaţă că domnişoara Royle este de negăsit. Măcar atâta să faci şi tu, să scapi de boneta aia oribilă.

Bridget înghiţi în sec şi-l privi lung. Era bucuroasă că domnişoara Royle reuşise să scape, dar în momentul acela se întreba ce anume voia ducele de la ea.

Acum era ziuă. Magia nopţii se risipise. Ea nu era

decât o menajeră, iar el era duce. Doar nu…

— Încetează să mai gândeşti! spuse el şi începu se meargă alături de ea. E cumplit de plictisitor. Ştii că Mehmed mi-a sugerat de dimineaţă să-mi tai prepuţul?

— Eu… Ce? Ar fi trebuit să se oprească şi să se întoarcă pentru a se uita la el, dar ajunseseră deja la uşa castelului, iar el o trăgea după el.

— Circumcizie, repetă el tare în vreme ce treceau pe lângă un tâmplar. Evident că Val nici nu îl observase pe bărbat, dar Bridget se ruşină, iar tâmplarul scăpă ciocanul din mână. Ştii ce este un prepuţ, nu? întrebă el pe scări. Este…

— *Ştiu* ce este, şuieră ea. *De ce* trebuie să vorbeşti atât de tare?

— Pentru că sunt duce? Ridică din umeri. De ce aş vorbi încet? Am o voce magnifică, melodioasă şi frumoasă. Toată lumea vrea s-o audă.

— O, pentru…

— Dar, dacă tot suntem la capitolul plângeri, continuă el, tu de ce nu ai fost virgină?

— N-am spus niciodată că aş fi virgină, răspunse ea, ajunsă deja la etaj. Păru surprinsă de întrebarea lui şi, în loc să se îndrepte spre dormitorul lui Val, continuă să meargă pe partea stângă a coridorului.

— Erau nişte lucruri care sugerau asta.

— Doar în mintea ta. Bridget oftă şi se simţi şleampătă prin comparaţie cu eleganţa ce-l caracteriza pe el, dar era bucuroasă că ducele venise la ea. Pentru că îi păsa îndeajuns de mult încât să o… tachineze?

— Dar de ce ar conta, oricum?

— Nu contează foarte mult, răspunse el, cel puţin nu pentru mine. Deşi, atunci când porneşti la un drum cu nişte aşteptări şi apoi dai peste altceva… Ei bine, nu prea pare corect, nu?

— Te-ai fi putut opri dacă te-a deranjat atât de tare, spuse ea suav.

— Oare? Aş fi putut? replică el. Problema este că nu

cred asta. Iar Brid-get, draga mea, pentru mine nu numai că este o noutate, dar este şi ceva alarmant.

Preţ de câteva clipe, ducele tăcu, apoi o cotiră spre un alt coridor, ceea ce îi oferi lui Bridget timp să se gândească la vorbele lui şi să se întrebe dacă erau un compliment. Dar, ca orice îi ieşea pe gură, era greu de interpretat.

— Şi totuşi, cum ţi-ai pierdut virginitatea? întrebă el brusc, de parcă nici n-ar fi existat acea pauză între ei.

Ea îl privi lung pe sub sprâncene.

— Parcă ai spus că nu contează.

— Aşa este, admise el vehement. Căci, până la urmă, ce este himenul dacă nu o bucăţică mică de carne pe care o penetrare mai puternică – fără glumă – o distruge? Cu prepuţul însă e altceva, prepuţul e o bucată serioasă de piele, mult mai importantă, chiar foarte importantă în viaţa mea. Eu aşa consider. Nu, virginitatea ta – sau absenţa ei – nu mă interesează. Însă modul în care ţi-ai pierdut-o e foarte interesant, pentru că există multe metode prin care o poţi pierde, unele dintre ele chiar neplăcute. O privi şi afişă zâmbetul lui de băieţel. Trebuie să omor pe cineva?

Iar Bridget ştia că ar face-o.

Gândul ar fi trebuit s-o îngrozească – faptul că acest bărbat nebun ar fi stare să găsească un străin pe care mai apoi să-l ucidă.

Doar pentru ea.

Bridget inspiră profund, amintindu-şi chipul plin de coşuri al măcelarului de demult.

— Nu, nu trebuie să ucizi pe nimeni.

— O, Dumnezeule! Cine?

— Ce?

— Despre cine este vorba? întrebă el, şi ajunseră la o uşă care se deschidea spre alte două coridoare.

Val o deschise şi îi făcu semn să intre.

— Nu cred că e treaba ta, răspunse ea. Uşa ducea la nişte trepte în spirală care urcau. Probabil se aflau la intrarea în turnul castelului. Bridget privi peste umăr şi-l văzu pe duce chiar în spatele ei, cu capul plecat şi cu ochii

aţintiţi spre… gleznele ei?

Privirile li se întâlniră.

— Bineînţeles că nu este treaba mea, dar nu asta e ideea. Pur şi simplu vreau să ştiu.

Bridget îşi îndreptă privirea înainte şi începu să urce.

— Cum te-ai simţi dacă şi eu aş întreba despre toate iubitele care ţi-au trecut prin pat, Excelenţă?

— Oho, vorbim iar cu „Excelenţă”? Dacă chiar vrei să ştii, nu am nicio problemă să discut despre iubirile mele. Problema intervine atunci când ajungem la dimensiunile uriaşe ale listei… Vezi tu, am început la doisprezece ani.

Bridget se opri şi se răsuci pe scările strâmte.

El o privea, sprijinindu-se cu mâinile de pereţii turnului. Scara circulară avea mici ferestre prin care razele de soare se strecurau şi se revărsau pe părul lui blond, făcându-l să strălucească. Părea absolut angelic.

— *Doisprezece?* întrebă ea, dezgustată.

Val clipi.

— O slujnică mai răsărită de vreo nouăsprezece ani, dacă îmi amintesc bine, genul întreprinzător. Cred că îşi dorea un bastard Montgomery. Mi-a dezmierdat vintrele de copil cu limba, într-un mod nemaipomenit. Ceea ce îmi aminteşte… Care e părerea ta despre…?

Dar Bridget urcase deja cu câteva trepte mai sus decât el. *Doisprezece.* Cum de l-or fi lăsat părinţii să-şi distrugă copilăria în felul acesta? Chiar dacă îi plăcuse experienţa. Era o vârstă prea fragedă la care să îţi pierzi inocenţa.

Bridget simţi lacrimi pe obraji în vreme ce intra în camera turnului.

Oare lui Val i se permisese, vreodată, să fie inocent?

Bridget se duse la fereastră şi privi în gol. Val veni în spatele ei.

— Obişnuiam să îi privesc de aici.

Bridget îşi şterse lacrimile cu mâneca, încercând să-şi controleze respiraţia.

— Pe cine?

— Pe tatăl meu. Şi pe ceilalţi. Îşi spuneau Lorzii Haosului. O societate secretă. Există şi în ziua de azi, îţi vine să crezi? Până de curând, habar nu aveam. În fine, tatăl meu era liderul lor. Un fel de Dionis pentru ei. Se adunau aici, o dată pe an, pentru orgiile lor.

Bridget privi peste umăr şi văzu că zâmbetul dispăruse de pe faţa ducelui.

— Şi ce făceau?

Val ridică din umeri.

— Băutură. Dans. Viol. Oftă ca un băieţaş deznădăjduit. Lucruri pe care le făceau de obicei.

Bridget înghiţi în sec şi nu se mişcă, pentru a nu-l perturba.

Val trase aer în piept.

— Eu trebuia să fiu următorul Dionis, este ereditar, un titlu împărţit între familia Montgomery şi o alta, pe rând. Deci poţi spune că e parte din moştenirea mea: titlul, pământurile şi conducerea unui grup de dementi, care dansează şi se destrăbălează în lumina lunii. Am început iniţierea în ritualurile lor, am fost tatuat cu delfinul lui Dionis şi pregătit să trec prin toate. Dar, vezi tu, tata a adus-o pe Eve… Val o privi în cele din urmă pe Bridget, iar ochii lui albaştri nu aveau pic de lumină în ei. Eve a crescut aici, fiică bastardă a tatălui meu şi a doicii şi cu cinci ani mai mică decât mine. O ascundeam din calea petrecăreţilor, pentru că… Mă rog, aşa era cel mai bine. Dar în noaptea aceea urma iniţierea, şi am lăsat-o cu mama ei şi… Val scutură din cap şi îşi mută privirea de la Bridget spre depărtări, cu nările fremătând. A fost o prostie. O prostie fără seamăn…

Bridget îşi puse mâna pe mâneca lui, iar el se holbă la ea, continuând să povestească.

— Am ridicat privirea de la masa de banchet şi am văzut-o. Era îmbrăcată într-o rochie de femeie matură, total nepotrivită pentru ea, şi am ştiut, am ştiut, *am ştiut ce* urma să se întâmple, dar eram aşezat lângă tata, şi, când a dat drumul câinilor de vânătoare, nu am putut…

Val trăgea aer în piept de parcă se îneca şi avea pumnii încleştaţi, iar Bridget făcu ce ştiu mai bine. Îl luă în braţe şi-l ţinu strâns.

Ducele tremura în braţele ei de parcă ar fi fost din nou otrăvit, iar ea se lăsă să alunece pe podea trăgându-l şi pe el lângă ea, aşa că ajunseră încolăciţi pe piatra rece.

Dar lui nu părea să-i pese. Sau poate nici nu băgase de seamă.

Dumnezeule, să trimită câini de vânătoare după un copil, după propriul lui copil…

— Eve era… Val se poticni, cu gura lipită de părul lui Bridget. Când am ajuns în sfârşit acolo… Un bărbat matur. Cu degetele în ea. Rănind-o. Era sânge. Şi chipul ei. Chipul ei mic…

Val se cutremură şi încremeni.

Bridget trebui să îşi aducă aminte că o cunoştea pe Eve Dinwoody. Că femeia era bine acum şi era pe punctul de a se căsători. Că era fericită, indiferent de ce i se întâmplase în trecut.

Rămaseră cel puţin cinci minute pe podeaua rece de piatră, iar Bridget începu să creadă că ducele adormise.

Apoi Val se ridică.

Îi zâmbi, şi nu era nici urmă de lacrimi în ochii lui limpezi, strălucitori.

— Ei bine, l-am bătut zdravăn pe bărbatul respectiv, poţi fi sigură de asta. Apoi am luat-o pe Eve şi am dus-o departe de Anglia şi de tatăl nostru. La început, am fost pe continent, şi am descoperit că franceza învăţată nu prea era de folos.

Val privi în jur.

— Întotdeauna m-am întrebat dacă aici nu a fost cumva pe vremuri solariul unei lady.

Bridget îl privi lung. Oare… furtuna emoţională de mai devreme fusese o prefăcătorie? Dar tremurul lui, teama din voce…

Val se ridică şi îi întinse mâna.

— Val, ce vârstă aveai? îl întrebă Bridget când el o

ajută să se ridice.

— Hm? Val zgândărea cu degetul o cărămidă fărâmiţată din zid. Ce?

— Când te-au iniţiat în… Lorzii Haosului, zise ea. Câţi ani aveai?

— A, nu am fost iniţiat până la capăt, spuse el. Am fugit cu Eve, ceea ce le-a distrus planurile. La întoarcerea mea, tata era furios şi nu-mi vorbea. Dar nu conta. Iniţierea era menită să te lege pentru totdeauna de Lorzii Haosului, ceea ce era destul de periculos. Cred că tata plănuise ca eu s-o violez pe Eve şi apoi s-o ucid.

Bridget deschise gura, dar fu incapabilă să scoată vreun sunet. Cum ar fi putut? Nu-şi putea imagina o asemenea manifestare a răului.

— A, şi aveam şaptesprezece ani. Ducele îi zâmbi. Abia învăţasem să mă bărbieresc.

De data asta îi fu imposibil să le mai oprească. Ochii lui Bridget se umplură de lacrimi, care i se prelinseră pe obraji. Şaptesprezece ani. Şi până la şaptesprezece ani oare ce se mai întâmplase? Ce îi făcuseră lupii aceia, părinţii lui?

Ducele făcu ochii mari, aproape amuzant de mari.

— Ce este? De ce plângi? Te-a deranjat ceva din ce am spus? Am minţit. Am început să mă bărbieresc la cincisprezece ani, dar nu prea avea sens. Mi-a luat multă vreme să îmi fac o barbă serioasă. Séraphine. *Bridget.* Te rog, nu plânge!

Dar ei îi era imposibil să se oprească din plâns. Pur şi simplu nu putea.

Lupii aceia îl distruseseră. Luaseră un copil frumos şi deştept şi-l învăţaseră ce înseamnă cruzimea, până când acesta ajunsese să nu mai ştie cum să reacţioneze la propria tristeţe.

Şi, mai rău de atât, încercaseră să îl transforme în unul de-al lor.

Val îşi puse braţele în jurul ei şi o îmbrăţişă strâns, aşa cum făcuse şi ea, iar în timpul ăsta Bridget privi turnul

castelului cu ochii împăienjeniţi de lacrimi. El avea dreptate, chiar arăta ca solariul unei lady. Arcadele gotice graţioase se întindeau de-a lungul pereţilor, cu ferestre înguste între ele. Majoritatea ferestrelor aveau panouri din sticlă rombice, iar două dintre ele erau vitralii. Primul vitraliu înfăţişa un cavaler cu coiful la subraţ şi cu capul cu păr auriu plecat. În partea opusă, vitraliul înfăţişa o femeie brunetă care plângea. Probabil plângea din aceleaşi motive ca Bridget.

Pentru că el nu putea să plângă.

*

Val nu era obişnuit să-şi aştepte iubitele.

Sau pe oricine altcineva, dar iubitele în special. O, mai fuseseră din când în când femei care se prefăceau greu de înduplecat, dar, odată prinse şi duse în pat, deveneau destul de ascultătoare.

El era cel care pleca, cel care îi lăsa pe alţii să aştepte.

Să fie relaxat toată ziua, nerăbdător şi plin de dor, să tresară la fiecare pas de femeie, la fiecare închidere de uşă… era foarte ciudat.

Şi doar pentru un asemenea motiv!

Curată nebunie!

El îi spusese asta în noaptea aceea în care ea binevoise, în cele din urmă, să i se alăture.

— Nu înţeleg de ce te deranjează atât de tare, spuse Bridget, cu ochii închişi şi cu capul sprijinit pe marginea căzii. Sunt menajera ta. Ce altceva aş putea face decât să mă ocup de gospodărirea casei?

O privi dezaprobator. În fine, nu *corpul* ei – pe acela îl aproba, desigur –, dar pe ea, restul… Ceva nu era în regulă când o menajeră îi dădea lecţii cu privire la rolul ei.

— Dar nu poţi să găseşti pe altcineva să facă toate… *astea?* întrebă el, arătând cu mâna.

— Nu, răspunse ea, părând deranjant de

neimpresionată de enervarea lui. Am terminat de spălat aproape tot, şi majoritatea etajelor inferioare au fost aerisite. Tâmplarul a terminat repararea balustradei, şi le-am cerut zidarilor să se uite la zidăria de la unele ferestre. O zi reuşită. Cu multe lucruri rezolvate.

— Dar pe mine nu m-ai rezolvat.

Îşi încrucişă mâinile şi picioarele, în vreme ce stătea pe scaunul deja familiar.

Restul cinei zăcea lângă cadă. Val avusese fantezii în care îi dădea lui Bridget să mănânce din mâinile lui, dar ea îi spuse foarte pragmatic că, pentru a evita să împrăştie peste tot plăcinta cu carne de vită şi sos, era mai bine să mănânce singură.

— Nu ştiu de ce ţii cu tot dinadinsul să faci curăţenie în castel, spuse el. Nu e ca şi cum voi petrece mult timp pe aici.

— Asta e munca mea, spuse ea, şi chiar îmi place ce fac. Îmi aduce satisfacţie.

Ei bine, răspunsul ei chiar era o aberaţie. Val îşi aruncă mâinile în aer exasperat, deşi ea nu văzu, pentru că ţinea ochii închişi. Poate că voia să îl facă să înnebunească de dorinţă.

Dacă era aşa, atunci planul ei funcţiona de minune.

— Cât timp a trecut de când a locuit ultima dată cineva aici? întrebă ea somnoroasă.

Val închise ochii. Dacă ea ar adormi epuizată de atâta muncă, atunci Val ar comite cu siguranţă un act de somnofilie[4].

— Mama a murit cu doi ani în urmă.

— Şi tu nu te-ai ostenit să te întorci aici?

Val rămase tăcut.

Bridget deschise ochii şi-l privi lung. În ultima vreme, Val băgase de seamă că îl privea cercetător, dar nu ştia cu precizie ce anume căuta privindu-l astfel.

---

4 Formă de perversiune sexuală, caracteristică persoanelor care se excită în faţa unui partener aflat în stare de inconştienţă, (n.tr.)

— De ce? întrebă ea.

Val scutură din cap.

— Când ai fost aici ultima oară?

Val privi tavanul şi fu surprins. Probabil vreo servitoare harnică îl curăţase şi-l lustruise peste zi, sub atenta supraveghere a lui Bridget. Lemnul căpătase o strălucire aurie, ca de miere. Părea… cald. Înclină capul, continuând să privească. Ciudat. Nu îşi imaginase niciodată că dormitorul tatălui său ar putea fi descris drept cald.

— Val? murmură ea.

— Hmm?

Privirea lui coborî spre sânii lui Bridget care iţeau, plini şi apetisanţi, deasupra apei. Sfârcurile ei erau moi şi roz, iar Val voia să le lingă.

— Val?

Val clipi şi-i întâlni ochii negri arzători. Castelul Ainsdale. Despre asta vorbeau, da.

— A, da! Am părăsit Anglia la puţin timp după moartea tatii. Cred că eram în anul 1730, deci au trecut aproape doisprezece ani.

— Şi nu ai mai trecut pe acasă de la…

— Nouăsprezece ani, zise el şi-şi întări spusele încuviinţând din cap.

— Înţeleg. Ochii ei ardeau.

Oare *ce* văzuse Bridget? Nebunie, crimă, haos, durere? Sau pur şi simplu un piept gol, lipsit de umanitate şi de bunătate?

Oare conta pentru el?

— Şi mama ta? întrebă ea, în tăcerea care nu era tulburată decât de trosnetul focului din şemineu. Te-ai întors pentru înmormântarea ei?

— Nu, răspunse el. Nici în ultimele zile ale bolii şi nici pentru înmormântare. Asta ar fi fost oricum dorinţa ei. Mama m-a urât.

— Eu… Bridget clipi. Oare din cauza cuvintelor lui? Sau a aburilor care se ridicau din cadă? Sau pentru că îi era somn? Val nu ştia şi nu ar fi putut spune. Era ca şi cum ar fi

încercat să înţeleagă cântecul păsărilor – de nedescifrat şi tare frustrant.

— Îmi pare rău…

— Chiar îţi pare?

Val îşi înclină capul.

Oare aşa comunicau oamenii? Cu siguranţă nu şi femeile cu care făcuse sex. Dar îşi dorea… îşi *dorea* cumva… să discute cu menajera lui.

— Mie nu îmi pare rău. Nici eu nu prea am plăcut-o pe maică-mea. Obişnuia să îmi spună că semăn cu taică-miu, pe care îl ura. Ridică din umeri. Semănăm mult cu el.

— Ah!

Se uită lung la el preţ de câteva momente, cu ochii arzători larg deschişi, şi Val se întrebă dacă nu cumva urma să înceapă din nou să plângă. Fusese destul de dureros pentru el, şi îşi dorea tare mult să nu înceapă iar să plângă.

— Ştiai, spuse el brusc, că în Istanbul tutunul este fumat prin apă?

Bridget se aplecă spre el.

— Ce?

— Da, întări el, bucuros că îi captase atenţia. Bărbaţii, în haine tradiţionale şi cu turbane pe cap, stau pe perne şi fumează prin nişte pipe enorme. Val desenă cu degetele în aer. Un fel de obiecte înalte, construite din bronz, şi elegant decorate. În partea de sus există un bol în care se pune tutunul, care este aprins, şi de unde porneşte un tub lung, care duce la un recipient în care se pune apă. Un furtun subţire porneşte de la bază, iar fumătorul trebuie să tragă foarte tare din acel furtun pentru a scoate fumul.

Séraphine a lui îl privea zâmbind, iar el, dacă n-ar fi fost un bărbat găunos, probabil ar fi simţit măcar puţină bucurie.

— Mi-ar plăcea să văd aşa ceva, spuse ea. Ai încercat pipa asta cu apă?

— Desigur, răspunse el. Am îmbrăcat şi haine turceşti, şalvari şi cămăşi largi. Şi o manta lungă. Era albă cu dungi roşii, minunată. Val se uită la expresia amuzată a lui

Bridget. Am luat-o cu mine, împreună cu una dintre narghilele. Ţi le voi arăta într-o zi.

— Da? întrebă ea şi îşi întoarse capul, astfel că Val nu îi mai vedea decât profilul.

— Da, răspunse el, privindu-i genele lăsate. Poate o să te şi duc acolo, la Istanbul. Să îi vezi pe bărbaţii bărboşi care fumează narghilele, şi clădirile lor, şi minaretele înalte din care preoţii lor îşi cântă rugăciunile, şi piaţa de mirodenii, şi curţile interioare cu fântâni. Val se ridică şi se duse în spatele ei. Sultanii au haremuri, ştii asta. Femeile lor poartă văluri în spatele cărora îşi ascund chipul, pentru ca niciun alt bărbat să nu le vadă.

Bridget se cutremură.

— Sună groaznic.

Val ridică din umeri.

— Aşa este tradiţia la ei; prin urmare, nu cred că pentru ele este groaznic. Uneori observam cum vreo femeie îmi arunca priviri galeşe pe deasupra vălului, atunci când stăteam în curtea gazdei la care locuiam. Avea ochii machiaţi cu kohol, iar mătasea îi acoperea chipul şi capul.

Val îngenunche în spatele căzii şi se aplecă peste umerii ei, pentru a-i putea cuprinde sânii cu mâinile. Începu să îi frământe, trezindu-i uşor din stare de moleşeală.

— E ispititor. Eu înţeleg de ce otomanii îşi ascund nevestele. Dacă aş putea, te-aş îmbrăca în mătase roşie şi te-aş ascunde, pentru ca niciun alt bărbat să nu te vadă.

Bridget îşi întoarse capul pentru a-l privi, cu ochii ei negri scânteind.

— Nu mi-ar plăcea asta.

Val îi zâmbi tandru, aproape trist. Oare de ce şi-o dorea pe femeia asta cu atâta ardoare?

— Ştiu. Se apropie uşor de buzele ei – foarte uşor. Şi totuşi, e foarte ispititor.

Îi atinse buzele cu ale lui, îi deschise gura şi simţi gustul de vin roşu şi de sos de friptură, gustul de mere şi gustul ei, numai al ei. Al lui Bridget, al lui Séraphine, *al ei.*

Al ei.

Al ei.

Al ei.

Gemu în gura ei, afundându-şi limba în ea, profitând, dorind, tânjind, cu mădularul zvâcnind. O luă în braţe din cadă, repetând ce făcuse cu o seară înainte, numai că părea să-şi fi pierdut delicateţea pe care-o deprinsese vreodată, aşa că o înfăşură într-un prosop şi aşeză la loc pe scaun, cu ea în braţe.

Continuă să o sărute.

Ar fi sărutat-o până la moarte, dacă ar fi fost după el.

Prosopul în care era înfăşurată îi căzu înspre şolduri. El îi îndepărtă şi prosopul din cap şi-i lăsă părul jilav să i se reverse pe umeri, răsfirându-l cu degetele.

— O, nu ar trebui să faci asta, zise ea gâfâind şi se trase înapoi.

— O, ba ar trebui, răspunse el. Mă excită părul tău. Dacă aş putea, l-aş înfăşură în jurul mădularului şi l-aş freca până mi-aş vărsa sămânţa.

Bridget îl privi straniu.

— Este atât de aspru. Parcă-i coamă de cal.

Val râse.

— În cazul acesta, mă excită coama de cal.

Răsfiră şuviţele grele printre degete şi duse o buclă la gură.

Mirosea a trandafiri.

— Te vei dezbrăca de data asta? întrebă ea.

— Nu, răspunse el. Se pare că am regresat la vârsta de cincisprezece ani şi mă tem că, dacă mă apuc să mă dezbrac, risc să termin prea repede, dacă mă înţelegi…

— Dar nu e drept, ţinând cont că ai defilat de atâtea ori gol în faţa mea.

— Aha, deci ai observat! spuse el încântat. Nu-i aşa că eram superb? Îţi propun o învoială. O să mă poţi vedea *după.*

Apoi o ridică puţin şi-şi duse gura la sfârcul ei. Bridget gemu, înfierbântată, femeie udă în braţele lui, cu sânii lipiţi de faţa lui, cu coapsele sprijinite pe ale lui şi încolăcindu-l

ca un dragon feminin. Vru să o *absoarbă.* Să o bea şi să o păstreze.

Probabil pentru totdeauna.

Voia să îi lingă din nou păsărica şi s-o facă să juiseze pentru el, s-o facă să urle şi să tremure, dar nu avea poziţia bună. Val făcu un jurământ: fără băi înainte de sex. Era mult prea mult pentru nervii lui încordaţi. În schimb, continuă să îi lingă sfârcul şi-i băgă mâna între coapse.

Era udă. O, femeie dulce, sublimă! Era udă, lunecoasă şi catifelată, pregătită pentru el.

Îşi răsuci mâna în spaţiul îngust dintre ei doi, iar Bridget gemu. Val ridică privirea şi o văzu, arhanghelul lui, cu capul dat pe spate, cu părul negru vâlvoi, arzând de dorinţă.

O prinse de ceafă şi o sărută, profund, neîndurător, pentru că nu putea să facă altfel.

S-o păstreze pentru el. Numai a lui.

Îşi desfăcu pantalonii cu cealaltă mână şi lăsă să iasă mădularul învârtoşat, care implora eliberare.

O ridică puţin şi se împlântă în acel paradis umed şi fierbinte.

Bridget deschise ochii exact când el îşi dădu capul mai pe spate ca să o privească.

Împinse din nou. Din poziţia aceea, era strâmtă. Îngustă. Era udă, dar încă nu ajunsese la orgasm.

Gura i se deschise, şi o şuviţă de păr îi acoperi buzele.

Dumnezeule.

Val împinse din nou. *Cu brutalitate.* Şi ajunse acasă.

Fu înconjurat de flăcări de pasiune. Imposibil să-i mai fie frig vreodată.

Ar fi putut rămâne aşa, cu mădularul cuibărit în ea, toată noaptea. Privind-o. Şi poate savurând un pahar cu vin.

Zâmbi suav la gândul acesta.

Bridget înghiţi, iar gâtul ei se mişcă uşor.

Apoi începu ea să se mişte.

Se aşeză în genunchi.

O!

Se lăsă înspre mădularul lui. Cu grijă. Cu fermitate. Adâncindu-l în ea. Ba chiar se roti puţin pentru a se potrivi mai bine.

Val icni.

Aşa! Nu era corect.

Val încercă să conducă, dar…

Bridget se înfipse din nou. Mai repede. Şi cu mai multă forţă.

Şi era divină, călărindu-l, frumoasă şi dominatoare, şi… Val încercă să găsească vorbele potrivite. Să i le spună. Dar nu le găsi.

Se ridică şi o sărută, în timp ce ea îl devora cu trupul şi cu sufletul. Val îşi sărută inamicul, salvarea lui, poate chiar moartea.

O privi arzând în flăcările dorinţei.

Arzând ca un arhanghel, splendidă, înspăimântătoare, superbă.

Iar când luă şi el foc se eliberă în interiorul ei, cu zvâcnete puternice, nu se putu gândi decât la un lucru. Séraphine credea că el, în esenţă, avea un suflet de aur şi că putea fi mântuit.

Se înşela.

Iar când ea avea să cerceteze adâncul fiinţei lui şi să-i descopere negurile îngheţate, urma să facă întocmai ceea ce trebuie să facă.

Avea să-l părăsească.

Capitolul 14

Aşadar, în seara aceea, Regele fără Inimă şi Prue se duseră în grădina castelului. Prue luă un fus şi puţină lână şi îi arătă regelui cum să toarcă.

— Nu prea te pricepi la asta, spuse regele după ce rupsese firul.

— Ei bine, nici tu! îi răspunse Prue fără să gândească.

După aceea, regele aproape că nu mai vorbi, cu excepţia înjurăturilor oribile, iar dimineaţă Prue fu cât se poate de bucuroasă că era în viaţă...

din *Regele fără Inimă*

Ducele de Montgomery dormea aşa cum făcea totul: cu uşurinţă, cu eleganţă şi cu graţie.

Frumos ca nimeni altul.

În dimineaţa de după, Bridget îl privi îngândurată în vreme ce dormea. Era tolănit pe aşternuturile curate, cu o mână sub cap şi cu cârlionţii blonzi răsfiraţi pe pernă, nasul său drept profilându-se pe aşternuturi. Avea buzele întredeschise, dar nu sforăia, nu, el nu. Barba îi era aurie şi îi punea în evidenţă maxilarul. Cearşafurile îi acopereau coapsele, şi ţinea cealaltă mână pe burtă. Pieptul îi era musculos, şi puţinele fire de păr aurii dintre pectorali îi puneau în evidenţă masculinitatea. Avea un picior îndoit, iar mădularul, gros şi lung, îi atârna de-a lungul unei coapse. Prepuţul – preţiosul lui prepuţ, îşi aminti ea amuzată – era uşor ridicat, lăsând să se vadă glandul, strălucitor şi roz.

Era perfect. Amantul ei.

Bridget îşi ţuguie buzele, aruncând o ultimă privire languroasă acelui mădular minunat, apoi ieşi în tăcere din cameră.

Era ciudat ca bărbatul acela să fie amantul ei, oricât de puţin urma să dureze relaţia lor. Chiar dacă nu ar fi fost duce, chiar dacă, într-un alt univers, ar fi fost lacheu sau majordom – un bărbat cu acelaşi statut şi stil de viaţă ca al ei –, tot ar fi fost o potrivire ciudată. El era frumos, venit parcă din alt univers, iar ea?

Ea era pur şi simplu banală. De la coama ei ca de cal şi până la picioarele puternice, ea nu atrăsese niciodată atenţia bărbaţilor. Mă rog, nu era nici vreo urâţenie – formele ei erau destul de armonioase –, dar ştia şi ea că nu

era genul cu care să flirteze bărbaţii. La care bărbaţii să privească. Avusese câţiva admiratori în trecut, dar nu foarte mulţi.

Ea era banală.

Ducele de Montgomery nu era nici pe departe banal.

Şi poate că tocmai asta era ceea ce îl atrăgea la ea – faptul că era normală. Val era suficient de extravagant cât să fie fascinat – chiar şi pentru o scurtă perioadă – de ceva prozaic.

Era un gând deprimant, dar Bridget tratã totul cu mult pragmatism. Ştia că, indiferent de ce urma să se întâmple, destinul lor nu era să rămână împreună pentru o perioadă mai lungă de timp. Era o idee absurdă – ca şi cum ai trimite un cal de tracţiune la o cursă de cai.

Oare ce o atrăgea la el? Putea să încerce să se păcălească singură. Să pretindă că nu voia decât să îl înveţe pe duce să facă diferenţa între bine şi rău, să-l facă să-şi schimbe metodele diabolice de acţiune.

Dar era un joc pueril – pentru că, deşi voia să-l ajute să-şi descopere partea cea bună din el, nu acesta era motivul pentru care îi rămânea alături.

Adevărul era mult mai simplu. Pentru prima dată în viaţa ei, făcea ceva strict pentru ea: lăsa deoparte decenţa, raţiunea, logica, ba chiar moralitatea.

Făcea dragoste cu Val. În mod egoist. Pentru că îşi dorea asta. Pentru că el era tot ce i se refuzase în viaţă – tot ce îşi refuzase ea însăşi: râsete, şi glume, şi cărţi, şi aventură. Dorinţă şi senzualitate. Mătăsuri şi băi fierbinţi. Animale de companie şi cearşafuri mai calde.

Val era păcatul însuşi, şi, dacă şi ea avea să fie păcătoasă pentru o vreme, urma să plătească bucuroasă preţul.

Şi dacă preţul era un copil?

Nici asta nu ar fi fost prea rău, dacă stătea să se gândească mai bine.

La urma urmei, şi ea era o bastardă. Dacă i-ar face un copil, l-ar păstra şi, oricât i-ar fi de greu să îşi construiască

un viitor, măcar nu ar mai fi singură din nou.

Bridget ajunse la uşa bucătăriei şi, ca întotdeauna, verifică dacă ţinuta ei era în ordine – mai puţin boneta. La momentul acela, era oricum clar că toată lumea bănuia că se culca cu ducele, dar nu avea de gând să se laude cu asta şi nici să lase bârfele să-iştirbească autoritatea.

Deschise uşa şi intră în bucătărie.

— Bună dimineaţa!

— Bună dimineaţa! mormăi doamna Smithers, care frământa nişte cocă.

Deşi nu avea aceeaşi relaţie pe care o avusese cu doamna Bram, bucătăreasa Smithers era acum mai prietenoasă, chiar şi aşa, în felul ei tăcut, faţă de prima zi în care sosise Bridget la Ainsdale. Şi demonstră asta în clipa când se răsti la una dintre servitoare:

— Ann, trezeşte-te din visare şi adu o ceaşcă de ceai pentru doamna Crumb!

Bridget acceptă ceaşca de ceai cu recunoştinţă, apoi îi zâmbi servitoarei şi se aşeză pe un scaun, în faţa domnului Dwight.

— Bună dimineaţa, doamnă Crumb, spuse vesel majordomul.

Bridget observă că dimineaţa era alarmant de vioi.

— Doamnă Crumb, vă veţi ocupa de etajele superioare astăzi?

— Aşa intenţionez, domnule Dwight, răspunse ea şi gustă din terciul de ovăz pe care doamna Smithers i-l pusese în faţă.

Trebuia să admită că doamna Smithers făcea un terci foarte bun.

— Dacă am înţeles bine, există camere care nu au fost deschise de ani întregi?

Majordomul încuviinţă din cap, ţuguindu-şi buzele.

— Mătuşa mi-a spus că le-au închis încă de dinainte să se îmbolnăvească Excelenţa Sa.

Bridget încuviinţă din cap. Fusese o metodă de a economisi bani, cu care Bridget era complet de acord – de

ce să încălzeşti şi să întreţii camere pe care nu le folosea nimeni? Problema cu aceste spaţii este că, după o vreme, găseşti rozătoare sau pot apărea alte surprize neplăcute, dacă nu sunt verificate din când în când.

Uşa de la bucătărie se deschise şi intră Mehmed, cu Pip pe urmele lui. Căţelul se duse ţintă la Bridget şi se aşează cu lăbuţele pe genunchii ei pentru a-şi primi mângâierea de dimineaţă.

Ea luă ultima înghiţitură de terci.

— Vin imediat, îi spuse domnului Dwight, apoi ieşi în curtea interioară cu băiatul şi cu căţelul.

Pip se grăbi să ude stejarul bătrân.

— Aici foarte frig, spuse Mehmed, cu tristeţe şi cu braţele încolăcite în jurul corpului. Cred că îngheţ la iarnă. Ducele zis că cerul iarna este de gheaţă şi picături albe de gheaţă cad.

— Ducelui îi place să fie dramatic, spuse Bridget şi îl privi pe Pip dând ocol curţii.

Bridget aruncă o privire la turnul ce stătea de veghe peste castel şi îşi aminti ce îi spusese ducele că văzuse de acolo. Locul acela fusese martorul mut al unor trădări, vicii şi cruzimi care îi depăşeau imaginaţia, şi, cu toate acestea, nu exista nicio urmă pe pietrele reci. Castelul stătea acolo rezistent şi imparţial.

Dacă ea ar fi fost menajera de la Ainsdale, ar fi sădit o grădină de legume şi zarzavaturi, chiar lângă uşa de la bucătărie. Ar fi plantat ierburi şi salată, mazăre, morcovi şi ridichi, toate frumos, în funcţie de soi. Apoi ar fi angajat grădinari care să aştearnă pietriş pentru a face alei şi ar planta peri, pruni şi meri lângă zidurile castelului, trandafiri şi irişi, pentru ca domniţa de la castel să le poată privi în timpul plimbărilor. Asta ar face dacă ar fi menajeră la castelul Ainsdale.

— Doamnă Crumb!

Bridget se trezi din visare la auzul vocii vesele a lui Mehmed şi se întoarse spre el.

Alături de Mehmed se afla Pip.

— Doamnă Crumb, uitat să vă spun. Ieri, eu învăţat la Pip să stea.

Bridget ridică din sprâncene, pentru că Pip nu prea obişnuia să asculte.

— Da?

— Uite!

Băiatul se întoarse spre Pip şi ridică mâinile deasupra capului.

Căţelul lătră şi se rostogoli pe jos.

— Pip! Şezi! strigă Mehmed, lăsându-şi mâinile în jos, poruncitor.

Pip se ridică, lătră ca nebunul, apoi alergă de trei ori în jurul lui Mehmed şi… se aşeză în faţa lui.

— O! Bridget duse mâna la gură, pentru că nu voia să râdă de Mehmed. Extraordinar!

Mehmed mustăci.

— Cred că oricum mai bine decât când încercat dumneavoastră, nu-i aşa?

— Da, într-adevăr! răspunse Bridget.

— Pip foarte bun la şezi acum, spuse Mehmed privindu-l pe Pip, care se ridicase deja şi se dusese să bântuie iar prin curte.

— Mehmed, mă tem că trebuie să mă întorc la treburile mele, spuse Bridget. Te ocupi tu de duce?

Mehmed o privi un pic nedumerit.

— Ducele nu se trezit de multă vreme. Spus că doar *plebe* se trezeşte înainte de prânz. Se uită la ea şi clătină din cap. Nu cunosc *plebe.*

— Se referea la noi, Mehmed, mârâi Bridget. Şi este genul care să spună asta.

— Ducele poate dormi toată ziua. Noi nu. Mehmed o privi uşor întristat. Dar el foarte trist când tu nu fost ieri lângă el.

Bridget nu îi răspunse, dar simţi un fior în inimă. Ce prostuţă.

— Vrei să mă ajuţi să aerisesc şi să curăţ camerele închise?

— Da?! răspunse Mehmed cu îndoială.

— Sau, dacă vrei, tu şi Pip aţi putea verifica dacă este nevoie să ne ocupăm de grajduri, adăugă Bridget.

— Da, foarte bine! spuse el şi se repezi spre una dintre porţile castelului, cea care ducea cel mai aproape de grajduri. Haide, Pip, vino!

Câinele fugi după el.

— Ai grijă să nu îl lovească vreun cal! strigă Bridget.

Mehmed îi făcu semn cu mâna şi dispăru pe uşă, cu Pip după el.

Bridget oftă şi se întoarse la uşa de la bucătărie. Trebuia să organizeze trupele.

Petrecu dimineaţa făcând curăţenie în trei dintre camerele care se aflau pe latura vestică a castelului, la capătul opus faţă de dormitorul lui Val. Era destul de multă mizerie, şi lui Bridget i se făcu dor de boneta pe care i-o smulsese Val în urmă cu o zi.

Bănuia că ducele îi dăduse foc.

În acel moment, Bridget supraveghea curăţenia celei de-a treia camere, care fusese în mod cert folosită drept cameră de depozitare, pentru că era plină cu mese şi alte mobile nefolosite. Doi lachei mutau un bufet masiv din lemn de mahon, care se afla lângă perete, scoţând la iveală pe perete ceva ce era acoperit cu o bucată de cârpă.

Bridget dădu cârpa prăfuită la o parte şi înlemni privind.

Era portretul în mărime naturală a unui băiat. Un băiat frumos, cu părul auriu, care nu părea să aibă mai mult de şapte sau opt ani, dar care purta deja un costum albastru, guler alb şi manşete de dantelă albă şi catarame cu diamante la pantofi. Luase o poziţie formală, în picioare, cu mâna la piept şi cu o capă de catifea de culoare roz cu bordură din blană de hermină prinsă pe umăr. În cealaltă mână ţinea un pumnal încrustat cu diamante.

Băiatul stătea într-o sală care aducea a sală de ceremonii, cu perdele şi mobilă elegante, de o parte şi de alta a lui. Bridget mai văzuse portrete ale unor copii şi în

casele altor aristocraţi. Spre deosebire de aceia, acesta nu avea nici animale de companie, nici jucării şi nimic care să amintească de copilărie.

Era singur într-o lume de adulţi.

Iar ochii lui albaştri erau incredibil de trişti.

— Mă ura încă de pe atunci.

Bridget se întoarse şi-l văzu pe Val privind detaşat la copilul din tablou.

— Credeam că a ars tabloul acesta cu ani în urmă. Îmi amintesc momentul în care am pozat pentru el. Nu puteam sta liniştit, dar tatăl meu voia portretul. Ea mi-a spus atunci că, dacă nu stau nemişcat, îmi taie urechile. Îi zâmbi lui Bridget de parcă i-ar fi spus o glumă. Eram prea mic să îmi dau seama că nu avea să o facă. Tatăl meu ar fi ucis-o dacă i-ar fi mutilat moştenitorul în felul acesta. Aşa că am stat nemişcat. Ţin minte că i-a luat vreo trei săptămâni să termine tabloul.

Lui Bridget îi veni să plângă. Oare el chiar nu putea să pronunţe cuvântul *mamă?*

Privi în spatele lui şi fu bucuroasă să constate că servitorii părăsiseră camera.

— De ce te-a urât atât de mult?

— Pentru că sunt fiul tatălui meu. Val ridică din umeri. Arăt exact ca el, şi ea l-a urât şi pe el. Era un motiv suficient.

Bridget privi lung.

— Dar tu nu eşti tatăl tău.

— Nu? murmură el, cu ochii obosiţi. Până la urmă, m-a făcut după chipul şi asemănarea lui.

Bridget îl luă de mână şi îl strânse tare.

— Doar pentru că semeni cu el nu înseamnă că eşti ca el. Nu eşti. *Nu eşti!*

Val se uită la ea cu capul plecat şi se încruntă, de parcă vorbele lui Bridget l-ar fi pus pe gânduri.

Dacă ducesa ar mai fi fost în viaţă, Bridget i-ar fi împărtăşit acesteia gândurile ei.

Îşi drese vocea.

— Să pun să fie agăţat din nou pe perete? Poate în sufragerie?

— Ce? întrebă el privind lung la tablou. Dacă ţii neapărat... Cu siguranţă, tata a plătit o avere, şi se pare că şi pictorul era unul foarte talentat. Val privi prin cameră. Mă întreb, totuşi, de ce l-a pus aici. A fost o persoană atât de răzbunătoare. L-a urât pe tata. A urât castelul acesta. M-a urât pe mine. Lovi cu piciorul un maldăr de cutii. Căzură, şi ceva se sparse. Ar fi trebuit să o auzi urlând după mine la plecare. Mi-a spus că sunt însuşi diavolul, imaginea perfectă a tatălui meu. Că îi semănam în toate.

Val fu întrerupt de mieunatul unei pisici. Îngheţă şi se uită la ea.

Bridget se încruntă şi privi în jur.

— Unde...?

Mieunatul se auzi din nou.

— Ai auzit asta? şopti Val.

Bridget îi făcu semn să tacă. În cameră se aflau două mese – mobilier medieval şi ros de care –, plus cutiile căzute, ce păreau mai degrabă alte picturi ascunse...

Un alt mieunat.

Bridget se duse lângă bufetul care avea mărimea unui om şi era sculptat şi şlefuit. Bufetul avea două uşi pe care Bridget încercă să le deschidă, dar erau închise.

— Poftim!

Val îşi scoase pumnalul.

— Nu! strigă Bridget.

Dar Val înfipsese deja pumnalul în deschizătura dintre cele două uşi şi rupse astfel încuietoarea.

— O, spuse ea dezaprobator. Nu era necesar să faci asta.

— Ştiu, dar m-am gândit că vrei să vezi ce este înăuntru, spuse el. Şi rar am văzut un bufet atât de îngrozitor. Cred că l-a avut mama în camera ei. Vrei să te uiţi înăuntru sau nu?

— Da, spuse ea, apoi deschise uşile bufetului, dar nu văzu înăuntru decât un cuib de şoareci gol şi mult praf.

Mieunatul se auzi din nou, destul de aproape.

Bridget se uită în bufet. Ar fi putut jura că pisica – sau pisicuţa, căci după sunet părea mică – se afla chiar în faţa ei, dar nu era nimic acolo.

Se uită lung la Val.

Ochii lui albaştri trădau amuzamentul.

— Pisici-fantomă şi pisoiaşi invizibili.

Bridget se încruntă.

— Nu cred în fantome.

— Plictisitor. O sărută pe nas, iar ea, surprinsă de gestul lui, se aplecă să vadă dacă era ceva sub bufet.

Una dintre plăcile de lemn se desprinse şi cedă în mâinile lui Val.

Bridget se aplecă din nou să se uite.

În spatele bufetului se afla o pisică cu blană roşcată, cu ochi mari şi verzi, de la care sugeau nişte pisoiaşi coloraţi. Era cuibărită în spaţiul din spatele bufetului.

— Dar cum o fi intrat aici? se întrebă Bridget, încântată de descoperire.

Pisoiaşii erau pufoşi şi adorabili.

— Prin magie, spuse Val serios, iar apoi continuă, ceva mai pragmatic: Sau printr-o gaură roasă de carii, din spatele bufetului.

Bridget râse.

— Ce nume le dăm?

Dar Val deveni serios şi se trase de lângă ea.

— Niciunul, pentru că nu sunt ai noştri, nu?

— Nu? spuse ea încet, privindu-l lung. Îşi aminti ce îi făcuse tatăl lui, nesfârşitul şir de pisici sugrumate şi simţi un junghi în inimă. Dar…

— Atunci, lasă-le aşa, spuse el, dând cu piciorul cutiilor de pe jos. Nu e nevoie să dai nume pisicilor, nu? Găsesc că este nepoliticos. Nimeni nu le întreabă pe pisici dacă vor să aibă un nume.

Bridget privi lung la animalul care torcea, cu ochii pe jumătate închişi, apoi se uită din nou la el. Ar fi trebuit să închidă subiectul, dar…

— Îţi plăceau pisicile când erai mic, nu-i aşa?

Val se întoarse brusc spre ea, şi părea furios.

— Cine ţi-a spus aşa ceva?

— Tu mi-ai spus, răspunse ea. Când delirai din cauza otrăvii, ţii minte?

— Nu. Val clătină din cap. Mi-am dat seama că este mai bine să uiţi anumite lucruri, aşa că m-am obişnuit. Uneori, când sunt prezentat cuiva, uit imediat numele acelei persoane, doar pentru a nu îmi pierde exerciţiul. Uitarea este extrem de folositoare.

Bridget nu ştia dacă ar fi trebuit să plângă sau să râdă. Oare câte uitase Val de-a lungul vieţii? Cât fusese obligat să îndure?

— Ei bine… Bridget trase aer în piept. Mi-ai spus deja. Mi-ai zis că ai avut patru pisici: Pretty, Marmalade, Opal şi…

— Tiger, spuse el, şi se apropie de ea. Tiger, motanul pe care l-am strangulat eu însumi pentru a-l împiedica pe tata să o facă. Séraphine, eşti sigură că vrei să continui?

— Numele meu este Bridget, spuse ea fără să se lase intimidată.

— O, nu! răspunse el apucându-i braţul cu atâta forţă, încât aproape că o răni. Acum eşti înflăcărată mea Séraphine, judecătoarea mea, iar eu sunt păcătosul duce de Montgomery, şi, dacă vrei să ştii, dacă vrei să ştii cu adevărat, tu, sfânta şi imaculata Séraphine, ei bine află că erau mult mai multe pisici decât Pretty, Marmalade, Opal şi Tiger. Duzini de pisici. Tata se asigurase că erau destule pisici. Cine crezi că îmi furniza pisicile în copilărie? Tata! Îmi aducea câte o pisicuţă pufoasă şi mi-o punea noaptea pe pernă, pentru că a doua zi, de dimineaţă, să mă trezesc cu ea lingându-mă pe faţă şi s-o aud torcând, atât de moale şi pufoasă, numai a mea. Inocentă şi încântătoare. Eu le-am dat tuturor pisicilor un nume. Iar el aştepta ca eu să mă ataşez de ele, până în momentul în care îmi deveneau cele mai bune prietene, singurele mele prietene, şi apoi le sugruma în faţa mea. Val îşi lipi fruntea de a ei, cu ochii închişi, în continuare teribil de uscaţi. Până când am crescut

şi am înţeles, am ştiut că trebuie să ucizi ceea ce iubeşti, Séraphine, altfel ceilalţi vor folosi asta împotriva ta. Le vor suci gâtul în faţa ta, şi te va durea. Fiinţa ta va sângera cu urlete şi disperare şi nu vei mai dori decât moarte, vei *iubi* moartea. Se opri, tremurând, cu gura deschisă, apoi spuse clar şi precis: Vezi? E mai bine. Este *mult* mai bine să nu iubeşti. Deloc.

Bridget îi duse uşor mâna la piept, apoi îi mângâie chipul pe care nu se prelingea nicio lacrimă.

— Da, înţeleg.

Se ridică pe vârfuri şi îl sărută delicat pe buze. O mică atingere, pentru ca el să ştie că ea era acolo şi că tatăl lui nu. Îi cuprinse faţa cu mâinile şi se lăsă pe spate ca să se uite la el.

Ochii lui albaştri se mai luminaseră şi păreau mai liniştiţi.

El trase adânc aer în piept.

Apoi privirea lui trecu pe lângă ea spre bufetul deschis, şi Val începu să râdă. Râsete întunecate, venite din adâncurile iadului, care o făcuseră pe Bridget să se holbeze la el îngrozită.

Val se ţinea de burtă şi arătă spre ceva cu degetul.

Bridget se întoarse şi privi, aşteptându-se la ceva cumplit.

Nu văzu decât că pisica plecase de lângă pui. Unii dintre ei dormeau, iar alţii încercau să stea pe picioruşele lor nesigure, explorându-şi micul spaţiu din spatele bufetului.

— Ce?

— Priveşte, rosti el răguşit. Priveşte. *Târfa* aia!

Izbucni din nou în râs şi se clătină prin încăpere de parcă ar fi fost posedat.

Bridget se aplecă şi privi din nou.

Era ceva alb sub pisoiaşi.

Scoase o cutie lunguiaţă din fildeş, sculptată peste tot. Părea foarte veche şi scumpă, şi ţâţâi când se gândi că fusese folosită drept pat pentru pisici.

— La asta te referi? îl întrebă ea pe bărbatul înnebunit.

Încercă să o deschidă, dar capacul părea înţepenit.

— Nu, nu, spuse Val, apărând brusc în spatele ei. Tu habar n-ai de familia Montgomery şi de intrigile ei.

Val luă cutia din mâinile ei, o întoarse cu fundul în sus şi apăsă cu degetul pe una dintre zonele sculptate de pe bază. Pe o laterală a cutiei se ivi un dispozitiv lunguleţ. Val trase de el şi apoi deschise capacul.

Bridget privi peste umărul lui.

Înăuntru era o scrisoare sigilată.

— Nu mi-a zâmbit niciodată, spuse el privind scrisoarea, nici măcar în ziua când am plecat. Stătea în patul ei, cu Cal lângă ea, iar eu am văzut cum a pus scrisoarea în cutie. Jurase că avea să o publice dacă eu mă întorceam în Anglia înainte ca ea să moară. Dar nu am crezut-o niciodată. Se pare că am fost foarte naiv! Veninul ei era chiar real, nu doar în imaginaţia mea. Unsprezece ani mai târziu, încă îmi otrăveşte existenţa, deşi putrezeşte în pământ. Bravo, milady, bravo! Studie scrisoarea preţ de încă o secundă. Apoi îşi ridică privirea spre Bridget şi îi întinse ei cutia deschisă. Ia-o tu! Asta este inima mea întunecată, sufletul meu păcătos. Fă asta în amintirea mea.

Bridget se uită la cutia de fildeş.

— Nu pot să iau eu asta!

El îşi înclină capul.

— De ce?

— Pentru că... Pentru că nu voia să deţină armele cu ajutorul cărora să îl trădeze. Ce scrie în ea?

Ridică din umeri.

— Nu ştiu.

— Ai spus că mama ta te-a blestemat din mormânt cu această scrisoare, replică ea exasperată.

— Şi chiar aşa a făcut, zise el. Dar nu ştiu ce scrie în ea. Este sigilată. Nu am citit-o.

Bridget închise ochii.

— Dar dacă ar scrie ceea ce crezi tu că scrie...?

Val zâmbi.

— În cazul acesta, mă aşteaptă şireangul.

Bridget trase aer în piept. Spusese „mă aşteaptă”, nu „s-ar putea să mă aştepte”. Era atât de *sigur.* Foarte puţine infracţiuni puteau aduce unui duce pedeapsa capitală.

Iar el voia ca Bridget să ia dovezile crimelor lui.

Vru să îi spună să distrugă cutia. Avea cuvintele în vârful limbii.

Dar Bridget era o persoană morală. Dacă el chiar făcuse ceva teribil…

— Aha! Iată Inchizitorul! şopti el.

Şi puse îngrozitoarea cutie în mâinile ei.

Capitolul 15

Prue şi Regele fără Inimă îşi aduseră ghemele de lână pentru a le arăta magicianului. Acesta se uită la lâna lor plină de noduri şi zâmbi.

— Ce lucrătură fină, Maiestate!

Regele şi Prue priviră unul la celălalt, apoi regele ridică din sprâncene, neîncrezător.

Magicianul îşi drese iute vocea.

— Iar acum va trebui să ţeseţi o pânză fină la lumina lunii.

Regele începu din nou să blesteme, dar Prue doar oftă…

din *Regele fără Inimă*

Fusese un capriciu. Probabil un capriciu fatal, dar aşa sunt capriciile de obicei – cel puţin *ale lui.*

Val privi la îngerul lui înflăcărat care luase cutia în care stătea închisă elegant răutatea amară a mamei lui. Mama lui fusese o persoană care ţinea la rafinamentele sociale. Expresia lui Séraphine trăda faptul că era în dilemă.

Ei nu-i plăcuse să preia povara păcatelor lui – a unui anume păcat în special, de care nici măcar nu ştia –, dar totuşi strângea curajoasă la piept acel lucru dezgustător.

El nici nu se aştepta la altceva din partea marelui inchizitor.

Cumva resimţi satisfacţie ştiind că ea ţinea în mâinile dolofane şi practice de menajeră distrugerea lui. Ştiind că, dacă o necăjea prea tare, dacă ea se trezea într-o dimineaţă şi îl găsea inacceptabil, putea să-l spulbere printr-o fluturare de mână. Era un fel de echilibru al universului. Până la urmă, ea avea conştiinţă, iar el nu.

Şi, în plus, până şi Ahile avea călcâiul lui.

— Vino, îi spuse el tandru, pentru că o vedea că se chinuia. Te-am căutat la treburile tale ca să te rog să laşi praful, păianjenii şi şoarecii şi să te odihneşti o vreme şi poate să iei prânzul cu mine.

În mod curios, Bridget roşi.

— Nu pot face asta, şuieră ea.

— De ce? întrebă el, contrariat de răspuns.

— Ceilalţi servitori.

Val clipi.

— Te asigur că le permit tuturor servitorilor mei să ia prânzul.

— Dar dacă eu sunt cu tine…

Bridget roşi şi mai mult.

Val îşi înclină capul şi o studie, complet uimit.

— Nu am folosit cuvântul „prânz” ca eufemism; totuşi, nu mă deranjează să mă retrag în camera mea dacă asta vrei…

— *Nu,* spuse ea pe un ton ce putea fi interpretat ca neagreabil, îşi dădu ochii peste cap de parcă *el* era cel dificil, ceea *ce,* trebuia să admită, de multe ori chiar era adevărat. Hai să luăm prânzul.

Val zâmbi.

— Splendid!

Bridget îl privi timidă. Era încântătoare.

— Sunt murdară de praf. Mă duc să mă spăl, apoi ne

întâlnim în camera de zi, în regulă?

Val făcu o plecăciune elaborată.

— Îţi aştept prezenţa.

Bridget părea emoţionată, iar el era foarte tentat să o întindă pe una dintre mese şi…

— Nu, spuse ea serios, dându-se înapoi. E miezul zilei!

Cât de puritană era! Cine ar fi spus că cei din clasa de jos sunt atât de cumpătaţi când vine vorba despre actul sexual?

Val se îndreptă spre camera de zi, meditând la cele spuse. Cumva îşi închipuise că servitorii erau toţi ocupaţi să şi-o tragă la orice oră din zi sau din noapte pe duşumeaua din bucătărie. Dar asta numai când se gândea la ei, ceea ce nu se întâmpla foarte des, pentru că erau servitori. Însă aşa umbla vorba – că cei din clasa de jos erau foarte pasionali şi prea fertili. Cu toate astea, menajera lui refuzase să-i facă hatârul pentru că era miezul zilei.

Ce era greşit în a face sex în timpul zilei? se întrebă Val. Lumina? Cu siguranţă nu, pentru că a o vedea pe persoana cu care urmează să te tăvăleşti e un lucru *bun.* Faptul că nu exista un pat? Nici vorbă. Cu o seară în urmă, îl călărise pe un scaun. Şi fusese extrem de plăcut.

Sau cel puţin aşa considerase el.

Val se opri pe scări, străfulgerat de un gând extrem de neplăcut – ceva la care nu se gândise niciodată. Oare lui Bridget nu *îi plăcuseră* cele două partide de sex?

Meditä la acest lucru preţ de câteva secunde.

Nu. Juisase peste mădularul lui – o simţise şi o văzuse.

Şi, în plus, era Valentine Napier, duce de Montgomery. Pur şi simplu nu exista un amant mai bun ca el, nicăieri în lume.

Satisfăcut de acest gând, Val continuă să coboare scările.

Majordomul, al cărui nume tot nu reuşea să-l ţină minte, îl întâmpină pe scări.

— Ducele de Dyemore doreşte să vă vadă, Excelenţă. Vă aşteaptă în bibliotecă.

Ah, soarta venise până la urmă în vizită. Bătrânul călătorise cu şareta lui spre Ainsdale mai repede decât se aşteptase Val. Numai bine. Probabil era nerăbdător.

La treabă, la treabă.

Dar, preţ de un moment, Val ezită. Ar fi putut pur şi simplu să-l amâne pe Dyemore. Să-şi petreacă după-amiaza delectându-se cu Séraphine.

Séraphine... Val clipi. O, acum exista Séraphine. Pe care trebuia să o protejeze de bărbaţii mascaţi ai lumii. Nu. Nu, nu, nu, nu, nu, nu. Trebuia să rezolve asta cât mai repede.

Cel care avea puterea nu trebuia să jelească a doua zi.

Val făcu semn din cap spre majordom.

— Întreabă-l dacă doreşte să ia prânzul cu mine.

Intră în camera de zi şi o găsi lustruită şi curăţată – şi nu atât de neprimitoare pe cât şi-o amintea. Desigur, amintirile lui erau, în mare, despre momente de desfrâu ce culminau cu violuri şi distrugeri.

Pe vremuri, fusese holul castelului, iar tavanul era înalt, cu blazoane vechi reprezentate pe la cornişe. Masa era lungă şi aproape neagră, iar pe pereţi atârnau portretele strămoşilor lui diabolici. Tatăl lui stătea la loc de onoare, deasupra unui şemineu din marmură cenuşie, purtând perucă gri, ciorapi de mătase şi o pelerină albastră ca safirul care îi completa ţinuta elegantă.

Val se aşeză la locul lui şi privi lung la ochii albaştri ai tatălui său. Se gândi că acum putea să dea foc portretului, doar era stăpânul castelului.

— Montgomery, cârâi Dyemore, cu vocea lui de om bătrân, şi traversă împleticit sufrageria. Arăţi foarte bine. Am auzit ceva zvonuri cum că ai fi fost foarte bolnav după bal.

— A, zvonurile! spuse Val, ridicându-se pentru a-şi saluta invitatul. E mai bine să laşi zvonurile pe seama babelor şi a celor săraci cu duhul, nu crezi? Desigur, cu excepţia cazurilor în care acestea pot fi verificate.

— Desigur, spuse Dyemore, strângându-i mâna cu fermitate. Dar am auzit zvonul de la una dintre slujnicele tale.

— Serios? Val zâmbi şi se aşeză din nou la locul lui. Spune-mi numele ei, s-o pot azvârli în stradă.

Dyemore râse.

— Ah, îmi aminteşti de tatăl tău.

— Aşa obişnuia şi mama să îmi spună, replică Val şi îi turnă un pahar cu vin invitatului.

Uşa de la camera de zi se deschise. Bridget intră, şi Val îşi dădu imediat seama de greşeala comisă.

Era îmbrăcată ca de obicei, cu rochia ei din lână neagră, cu şorţ şi fişiu alb – destul de modestă, dar Dyemore făcuse deja aluzia la zvonuri şi la servitori. Oare boşorogul ştia cine îl îngrijise pe Val?

Val zâmbi uşor ducând paharul cu vin la gură şi se blestemă singur de cât de prost fusese.

— Ea este încântătoarea doamnă Crumb? întrebă Dyemore studiind-o îndelung pe Séraphine, de parcă ar fi fost un hering sărat pregătit pentru masa lui.

Val contemplă preţ de o clipă cum ar fi dacă l-ar înjunghia cu cuţitul de pe masă. Ar fi extrem de simplu. Dar apoi ar trebui să scape de cadavru. O treabă plictisitoare, iar el chiar voia puterea Lorzilor. Prea bine.

— Doamna Crumb este menajera mea, într-adevăr, şi va lua prânzul împreună cu noi, spuse Val şi întinse mâna spre ea.

Bridget nu păru surprinsă de invitaţia ducelui. Menţinu o poziţie dreaptă şi se apropie de el. Nu îi luă mâna, dar se aşeză pe scaun. Lui Val îi trecu prin minte faptul că întâlnise prinţese care dădeau dovadă de mai puţin aplomb decât ea.

Val puse mâna pe masă şi îi zâmbi.

— Ţi-l prezint pe Leonard de Chartres, duce de Dyemore, bun prieten cu tatăl meu.

Ochii lui Bridget se măriră un pic, dar nu reacţionă în vreun fel la cele auzite.

— Excelenţă, sunt încântată să vă cunosc.

— Plăcerea este de partea mea, spuse Dyemore amuzat, de parcă i s-ar fi adresat unei pisici vorbitoare. Se întoarse spre Val. E o noutate pentru tine, nu-i aşa, Montgomery? Îmi amintesc că şi tatălui tău îi plăcea diversitatea. În iarna lui 1712, sau a lui 1713, era această micuţă…

Din fericire pentru apetitul lui Val, Dyemore fu întrerupt de sosirea prânzului. Majordomul se afla în fruntea a trei lachei, care aduceau tăvi cu somon, mâncăruri de vită, precum şi pâini şi dulceţuri de fructe.

— Nu m-am dat niciodată în vânt după peşte, spuse Dyemore, în timp ce câteva picături de sos de vită i se prelingeau din colţul gurii. Carnea de vită, în schimb, asta e mâncarea unui bărbat adevărat.

— De acord, răspunse Val şi înfipse furculiţa într-o bucată de somon.

— Şi acum, continuă bătrânul, e cazul să te iniţiem cum trebuie.

Bridget lovi cuţitul de farfurie şi se uită urât la el. Val se întrebă dacă Bridget avea să reuşească să termine masa fără să explodeze ca nişte artificii chinezeşti.

— O iniţiere, zici? întrebă Val, întorcând privirea spre Dyemore. Ce plictisitor… Cred că, dacă sunt membru al unei familii fondatoare…

— Reguli sacre, intonă Dyemore – într-un fel destul de amuzant, ţinând cont de subiectul discuţiei. Dar, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Eu nu mai întineresc. Ha, ha!

— Credeam că fiul tău… începu Val, mânat de curiozitate. Nu avea intenţia să lase pe altcineva să-i fure dreptul la putere.

— Raphael? întrebă Dyemore, cu o expresie hidoasă pe chip. Nu cred că rolul acesta îi este potrivit…

— Serios?

Treaba asta era chiar interesantă. Val îşi aminti vag un băieţel de vârsta lui şi se întrebă dacă nu cumva Raphael era handicapat sau suferea de retard mental. Dar

ar fi auzit zvonuri dacă ar fi fost aşa, nu?

— Tu te vei descurca mai bine, continuă Dyemore şi-şi scoase o bucată de zgârci dintre dinţi. Eşti tânăr. Puternic. Atrăgător.

Dyemore miji ochii.

Dacă ar fi avut astfel de înclinaţii, Val s-ar fi simţit violat.

Îi zâmbi.

— Când?

Dyemore ridică din umeri.

— Ştii bine că primăvara este sezonul nostru.

Val scutură din cap.

— E prea mult până atunci. O să vreau să-mi ocup locul mai devreme.

Dyemore zâmbi larg.

— E posibil să putem aranja ceva în sensul acesta. De când nu mai e tatăl tău, am devenit şi noi mai… liberali cu adunările noastre.

— Şi unde le ţineţi?

Dyemore îl dojeni cu degetul.

— Hei, hei, ştii bine că nu îţi pot spune asta. Nu înainte de iniţiere. Se aşează mai bine pe scaun şi-l privi lung pe Val, aproape lasciv. Eşti nerăbdător să ni te alături, ştiu asta, dar trebuie să ai răbdare, băiatul meu.

Val zâmbi şi îşi bău vinul, bucuros că-l făcuse pe Dyemore să creadă că practicile sexuale destul de comune ale Lorzilor erau motivul pentru care hotărâse să li se alăture.

Terminară masa într-o atmosferă cel puţin plăcută, în ciuda aluziilor pe care le făcuse Dyemore cu privire la preferinţele sexuale ale tatălui lui Val, la ura mamei sale faţă de el şi la altele asemenea. Dacă boşorogul s-ar fi înecat cu una dintre bucăţile de friptură şi ar fi murit, ar fi făcut cu adevărat un bine omenirii, dar nu se întâmplă aşa. Val îşi conduse invitatul spre ieşire.

Şi în momentul acela se întâmplă.

Ar fi putut să dea mai apoi vina pe vin, pe

preocuparea lui faţă de siguranţa lui Bridget şi pe îndoiala care o cuprinsese în timpul mesei, dar gândindu-se mai bine… fusese pură prostie.

Blestemată de prostie.

Dyemore se afla în faţa uşii, cu pălăria şi cu bastonul în mână, luându-şi rămas-bun în modul lui ramolit şi maliţios, când Bridget se întoarse pentru a se depărta de Val.

Iar el o prinse de mână.

Doar atât. Absolut fără să gândească înainte. Nu mai voia ca ea să se ducă să facă curăţenie prin castelul lui blestemat, când, de fapt, el îşi dorea doar o discuţie tihnită cu ea şi, poate mai încolo, o partidă de amor de după-amiază.

Ceva atât de neînsemnat, dar atât de important în egală măsură. Pentru că prezenţa unei menajere la masa lui putea fi explicată ca o perversiune sexuală bizară. O dorinţă bruscă de a se tăvăli prin nămolul clasei de jos. Dar să ţii o femeie de mână era ceva cu totul diferit, chiar şi pentru un ticălos bătrân, libidinos, fără suflet şi cu faţa mâncată de vărsat, cum era Dyemore.

Însemna afecţiune.

Adică slăbiciune.

Observă ochii injectaţi ai lui Dyemore îndreptându-se brusc spre mâna care ţinea degetele dolofane ale lui Bridget. Buzele vineţii ale boşorogului se schimonosiră într-un zâmbet satisfăcut, iar Val simţi ceva ciudat în pieptul lui îngheţat şi gol. Ceva ce îi tăie răsuflarea.

Simţi ceva asemănător…

Ei bine, ceva asemănător *fricii.*

Şi apoi îşi aminti brusc: „Trebuie să ucizi ceea ce iubeşti, altfel va fi folosit împotriva ta”.

Ce bine că nu o iubea pe Bridget, nu?

*

— De ce? Bridget se răsuci spre Val în momentul în

care acesta închise uşa de la dormitor. Tremura toată, atât era de supărată. Ce e nebunia asta să iei masa cu ducele de Dyemore şi să ceri să fii iniţiat în secta Lorzilor Haosului? Eşti atât de pervers? Chiar îţi place atât de mult să faci sex cu tot felul de femei?

— De fapt, spuse el, deseori sunt băieţi – unii foarte tineri – şi fetiţe.

Pentru un moment, îl privi pur şi simplu, fără să-i vină să creadă ce auzea. Apoi îi spuse, pe un ton plat:

— Vrei să violezi băieţei şi…

— *Nu.* Chiar avea neruşinarea să pară rănit de spusele ei. Ţi-am spus deja ce părere am despre viol şi violatori. Bineînţeles că nu aş face aşa ceva unui copil.

Bridget îl privi lung. Inspiră adânc. Apoi inspiră din nou. Alungă din minte imaginile, cuvintele, amintirea bătrânului aceluia îngrozitor şi faptul că fusese nevoită să tacă pe tot parcursul acelui prânz oribil – toate acele lucruri care o făceau atât de furioasă. Trebuia să dea pur şi simplu totul deoparte şi să-l privească pe bărbatul care era Valentine.

Val se afla la câţiva paşi de ea, cu părul lui blond prins la spate, purtând un costum de culoare bleumarin, cu broderie roşie, şi vestă de culoare cărămizie. Îmbrăcăminte destul de anostă pentru el, dacă stăteai să te gândeşti. O privea de parcă ar fi fost o străină venită din altă ţară. O străină pe care nu o mai întâlnise niciodată.

O privire deseori aşa, se gândi ea tristă.

— De ce vrei să te alături Lorzilor Haosului? întrebă ea.

— Pentru că au un viciu comun, spuse el. Şi sunt toţi oameni cu statut în societate şi cu multe privilegii.

Bridget încuviinţă din cap.

— Vrei să îi şantajezi?

— Da. Îi zâmbi de parcă el ar fi fost un mare profesor şi ea un discipol. Gândeşte-te la ocaziile care mi s-ar ivi! Nu numai în rândul Lorzilor, ci şi în familiile lor. Îşi desfăcu larg braţele de parcă şi-ar fi imaginat o reţea de pânze de

păianjen, interconectate şi acaparatoare. În plus, ei au o tradiţie, se ajută în secret, în afaceri, în organizarea mariajelor, în conducerea parlamentului, a bisericii, a armatei, a forţei navale, mă rog, sunt peste tot. Lorzii sunt infiltraţi peste tot.

Îi zâmbi angelic, iar Bridget se strădui să nu lase să i se citească groaza pe chip.

— Şi cum îşi dau ei seama cine sunt ceilalţi Lorzi, dacă toţi sunt mascaţi?

— Prin tatuaje. Dacă un Lord îi arată delfinul altuia, acesta este obligat să facă tot ce îi cere primul.

Bridget se încruntă.

— Dar tatuajul tău este pe…

Val ridică din umeri.

— Nu am intenţionat niciodată să îl folosesc, pentru că nu voiam să fiu dator *nici unuia* dintre ei.

Şi, în sfârşit, Bridget auzi din gura lui Val ceea ce dorise să audă: ura faţă de Lorzii Haosului.

— Dar tot li te vei alătura, spuse ea. Vei sta lângă bărbaţi care… rănesc băieţei şi fetiţe.

Val o privi. Orice urmă de ironie îi dispăruse de pe chip.

— Am stat lângă un asemenea bărbat, chiar acum, la prânz.

Bridget înghiţi fierea care îi urcase în gât.

— Da, aşa ai făcut.

— Nu poţi să scapi de aceşti bărbaţi, Séraphine. Sunt peste tot.

— Dar nu trebuie să li te alături, spuse ea cu voce tare. Val. *Valentine.* Nu trebui să fii unul dintre ei.

— Nu sunt, replică el, vădit confuz. Ţi-am spus doar…

— Dacă li te alături lor… e ca şi cum ai fi unul dintre ei, spuse ea. Până la urmă, *este* acelaşi lucru.

Val o privi lung, şi frumoasele sprâncene se împreunară.

— Da? Este acelaşi lucru?

— Da. Bridget se apropie de el şi îi cuprinse faţa în

mâini, susţinându-i privirea, încercând să scoată la iveală… *latura umană* din el. Latura umană care îi fusese răpită încă din copilărie. Dar putea măcar încerca, nu? Nu deveni membru în cultul Lorzilor Haosului! Te rog.

— Dar oportunitatea şantajului… puterea.

— Deţii suficientă putere chiar şi aşa, îl asigură ea. Eşti ducele de Montgomery.

— Nu, Séraphine, spuse el, epuizat, trist şi fără să zâmbească. Nu există niciodată suficientă putere, nici măcar pentru ducele de Montgomery.

— De ce? întrebă ea. *De ce* ai avea nevoie de şi mai multă putere?

Val închise strâns ochii albaştri şi-şi duse spre tâmplă un pumn tremurând.

— Tu nu înţelegi!

— Atunci, fă-mă să înţeleg!

Val deschise ochii mari şi o apucă de braţe, învârtind-o, cu privirea fixată într-a ei.

— Tu chiar nu îţi dai seama? Nu îi *vezi?* Sunt peste tot – lupi, şi păsări de pradă, şi şacali, urlând la lună, cu fălcile căscate. Sunt atât de aproape, Bridget, încât le pot simţi duhoarea respiraţiei, şi, dacă nu am suficientă putere, vor pune mâna pe tine, pe Eve sau poate chiar şi pe mine şi ne vor roade carnea de pe oase, până când nu vor mai rămâne decât nişte schelete. Val trase aer în piept, oprindu-i ameţitoarea piruetă atât de brusc, încât Bridget îşi pierdu echilibrul şi căzu în braţele lui. Acesta o strânse tare şi îi şopti la ureche: Nu sunt nebun. Ştiu că nu mai poartă măşti ca pe vremuri, dar, înflăcărata mea Séraphine, asta nu înseamnă că ei nu sunt tot aici, îmbrăcaţi în haine de oameni normali. Deci, vezi tu, *trebuie* să am şi mai multă putere. E singurul mod prin care le pot supravieţui.

Val tremura, iar Bridget nu îl înţelegea pe deplin, dar ţinea la el, deşi ştia că nu ar fi trebuit să simtă aşa.

Şi îl sărută pe acest bărbat extravagant care refuza să dea nume pisicilor şi care îi încredinţase o cutie superbă, dar fetidă, ce conţinea dovada păcatului care l-ar putea

face să atârne în ştreang. Şi, sărutându-l, îşi spuse că, orice s-ar întâmpla, nu trebuia să se îndrăgostească de el.

Deşi era, probabil, mult, mult prea târziu.

Îi desfăcu funda din păr afundându-şi degetele în pletele lui aurii, savurându-le textura mătăsoasă.

Val gemu, sunetul vibrând lângă buzele ei, apoi o trase în braţe şi îi scoase agrafele din păr.

Ea simţi cum i le scotea, una câte una, iar părul ei se revărsă peste braţul lui Val. Acesta îi cuprinse chipul în palme şi-şi apropie gura de a ei, apoi îi muşcă buza de sus şi-şi vârî limba în gura ei.

Avea gust de vin.

O luă pe sus, şi camera se învârti pentru o clipă cu ea, înainte ca Bridget să se trezească în pat. Îl privi şi îi spuse:

— Te vreau gol de data asta.

Val încuviinţă din cap, cât se poate de serios.

— Desigur.

Dar pe buze îi apăru un zâmbet în momentul în care îşi scoase gulerul de dantelă de la gât.

Bridget se ridică şi privi cum Val îşi dădu jos haina lui bleumarin şi o aruncă pe un scaun, apoi se descălţă. Desfăcu nasturii jiletcii şi o privi ademenitor pe sub genele aurii. Jiletca ajunse curând peste haină.

Apoi se aplecă şi îşi scoase ciorapii. Se îndreptă şi îşi desfăcu nasturii de la manşete, apoi pe cei de pe pieptarul cămăşii. Se opri, o privi lung, îşi duse mâinile la spate şi, dintr-un singur gest, îşi dădu jos cămaşa.

Muşchii îi străluceau în lumina soarelui care intra pe fereastră. Părea un zeu coborât din ceruri pentru a o satisface în acea după-amiază.

O privi pe Bridget pe sub pleoapele ce se închideau grele în timp ce îşi desfăcea pantalonii, lăsându-i să cadă pe podea.

În acel moment, nu mai avea pe el decât lenjeria intimă – lenjerie intimă din *mătase,* după cum observă ea – şi stătu nemişcat cât ea îl admiră în voie.

În cele din urmă, rămase şi fără lenjerie.

Îl mai văzuse gol, desigur. Îşi făcuse un adevărat obicei din a i se arăta gol, înfumuratul de el, dar pe atunci încă nu era iubitul ei.

La vremea aceea… nu îi păsa de el.

Era frumos. De o frumuseţe naturală. Membre perfecte, piele impecabilă şi mădular erect şi gata pregătit pentru ea.

Oare de câte ori fusese admirat de amante în felul acesta? De câte ori se fălise cu frumuseţea-i perfectă?

Însă Bridget ar fi fost atrasă de el chiar dacă nu ar fi fost frumos. Cel puţin aşa credea ea. De exemplu, dunga aceea micuţă şi albă de pe genunchiul drept? Să fie, oare, o cicatrice? Cine putea şti? Dar faptul că avea acea mică imperfecţiune îl făcea uman.

Acea imperfecţiune i se părea erotică lui Bridget.

Asta înseamnă adevărata intimitate, nu? Să vezi pe altcineva gol. Acea intimitate a umanului şi a imperfecţiunilor. Iar toate celelalte amante pe care le avusese? Bridget se întreba dacă ele fuseseră capabile să-l vadă altfel decât ca pe un *lucru* frumos, perfect. Văzuseră, oare, dincolo de frumuseţea lui?

Oare l-ar fi plăcut la fel de mult la bătrâneţe, când abdomenul lui perfect avea să îşi piardă din fermitate? Când părul lui blond urma să albească şi ridurile aveau să-i înconjoare ochii albaştri? Bridget era convinsă că ea l-ar plăcea *şi mai mult.*

Nu că urma să aibă ocazia să-l vadă îmbătrânind.

Bridget îşi muşcă buza şi-şi şterse lacrimile care îi inundară ochii la gândul acesta. Ah, cât i-ar plăcea să îmbătrânească alături de acest bărbat!

— Séraphine? Unde ai plecat?

— Nicăieri. Valentine, ajută-mă să mă dezbrac, te rog.

Şi el făcu întocmai. O trase în picioare şi o dezbrăcă, mult mai repede decât ar fi putut să o facă ea.

Pe moment, Bridget nu se gândi că el avea multă experienţă la dezbrăcat femei.

Goală în faţa lui Val, îi luă mâinile şi-l conduse spre

pat, şi se întinseră pe o parte, astfel că faţa lui era aproape de a ei. Val îşi puse mâna sub cap şi o privi.

— Eşti într-o stare ciudată.

— Da? întrebă ea. Îmi cunoşti toate stările?

— Doar pe acelea pe care binevoieşti să mi le arăţi, zise el zâmbind.

Bridget nu îi răspunse, dar trasă cu un deget conturul buzelor lui minunate.

Valentine, dacă ai deţine toată puterea din lume, ce ai face cu ea?

— Ţi-am spus, răspunse el, sărutându-i câte un deget la fiecare cuvânt rostit. Niciodată nu poţi avea suficientă putere.

— Fă-mi pe plac, îi ordonă ea, cea care crescuse ca fiica adoptivă a unui fermier. Ce ai face?

Genele lui întunecate coborâră uşor.

— Aş călători prin lumea largă, cred; aş învăţa toate limbile străine pentru a putea sădi intrigi la curţile regale.

Pe Bridget o pufni râsul, pentru că era exact genul de răspuns care îl caracteriza cel mai bine.

— Tu ce ai face? o întrebă el. Ai fi tot servitoare? Dacă ai avea ocazia să faci orice, să fii oricine, oriunde, în lumea largă?

Bridget ridică din sprâncene.

— Nu ştiu. Nu m-am gândit la asta. Îmi place să fiu menajeră.

— Fă-mi pe plac! o imită el.

Bridget zâmbi ştrengăreşte.

— Poate că m-aş face marinar şi m-aş duce în China, şi în India, şi în Africa neexplorată.

— Aşa ai face? o întrebă el, încântat.

— Hmm, murmură ea şi îşi apropie gura de a lui. Aş merge la Istanbul să îi văd pe bărbaţii despre care mi-ai vorbit, cei cu haine vaporoase şi care fumează pipe cu apă.

Îl sărută cu tandreţe, fără grabă, iar sfârcurile ei îl gâdilau pe piept, îşi dorea să ţină minte pe veci acest moment unic din viaţa ei.

Acest bărbat de aur în lumina aurie a soarelui.

Val îi trase părul deasupra sânilor şi îi mângâie cu şuviţele, insistând asupra sfârcurilor, în timp ce o săruta pasional.

Bridget gemu, se trase mai aproape de el, îşi petrecu braţul peste al lui şi-i simţi spatele viguros, mişcarea muşchilor pe sub piele, în timp ce el îi trăgea coapsa peste picioarele lui.

Simţi vârful mădularului îmboldind-o şi-şi ridică şoldurile.

Era o poziţie ciudată, şi totuşi una sublim de relaxantă.

O trase şi mai mult spre el, ajutându-se de mâna pe care i-o puse pe fese, şi o pătrunse cu o zvâcnire uşoară.

Bridget deschise ochii şi îl privi în timp ce se sărutau.

Val se trase puţin înapoi, cu gura deschisă şi umedă, cu ochii pe jumătate închişi, dar privind-o.

Îi mângâie fundul şi-şi ridică şoldurile pentru a o pătrunde mai bine.

— Tare. Moale. Masculin.

— Feminin, şopti el, iar Bridget îl zgârie cu unghiile pe spate.

Val schiţă un zâmbet.

— Întunecat. Luminos. Rău.

— Bun.

Îl muşcă uşor de gât.

Val gemu, şi îşi mădularul lui tresări în interiorul ei.

— *Ah!* Rece. Fierbinte. Disperare.

— Speranţă. Bridget se ridică şi, cu toată forţa, se aşeză deasupra lui, călărindu-l şi înfigându-se adânc în mădularul lui.

Îl privi triumfătoare şi-şi aşeză palmele peste pieptul lui, trecându-şi degetele mari peste sfârcurile lui rozalii.

— Ah! Val scrâşni din dinţi, îşi dădu capul pe spate şi-şi duse mâinile la tâmple, întruchiparea lui Prometeu torturat de vultur.

Îşi coborî palmele pe bustul lui minunat până ce simţi

oasele şoldurilor. Se prinse cu fermitate şi începu să se mişte. Un balans subtil, asemenea unui val. El nu făcu nicio mişcare, dar o ţinu cu mâinile.

Era… era minunat să-l privească în lumina soarelui, în timp ce sânii ei se legănau şi ea simţea căldura adunându-i-se între picioare, în timp ce mădularul lui o pătrundea.

Val îşi încleştă pumnii, gâtul i se încordă, cu capul îi era dat pe spate. O privi lung. Era complet inert, şi Bridget se întrebă când urma să cedeze.

Când avea să-i devină imposibil să mai reziste.

Ea se mişcă puţin mai în faţă, apoi începu să se legene înainte şi înapoi. Scânteia care izbucni în ea o făcu să geamă.

Şi el gemu ca un ecou al geamătului ei.

Bridget deschise ochii şi zâmbi.

— Urât.

El trase aer în piept şi clipi.

— Frumos.

Ea râse, ajunsă sus pe culme, atât de sus.

— Amar.

— Dulce.

Val se ridică, îşi puse mâinile în jurul ei şi se întoarse cu tot cu ea, astfel încât el să o penetreze, repede şi cu forţă. Se aplecă peste ea, cu părul blond acoperindu-i ochii albaştri, îi dădu părul la o parte şi, cu o privire înfiorătoare, îi spuse:

— Moarte.

Bridget se împrăştia în mii de bucăţi sub asaltul lui, în ochi îi jucau scântei, membrele îi erau copleşite de o dulceaţă ca de miere, dar se forţă să îl privească, să îşi ţină ochii deschişi, în vreme ce gura îi era moleşită de plăcere.

— *Viaţă.*

Şoldurile lui se cutremurară, capul i se clătină de parcă ar fi fost lovit şi ar fi simţit durere, iar buzele îi lăsau la vedere dinţii. Gemu, continuând să o pătrundă, dar mai încet, cu mai puţină graţie, ca un bărbat cuprins de chinurile morţii.

Bridget îl privi, iar el deschise ochii şi icni:

— Séraphine!

— Valentine! răspunse ea cu naturaleţea cu care şi respira, apoi simţi sămânţa lui fierbinte umplând-o.

Capitolul 16

În noaptea aceea, Prue şi Regele fără Inimă se duseră din nou în grădină, unde se construia un război de ţesut. Regele striga la muncitori, reproşându-le că erau leneşi, dar Prue îl făcu să tacă.

— Nu vor munci mai repede doar pentru că sunt certaţi.

Prin urmare, regele le mulţumi muncitorilor când aceştia îşi terminară treaba. Apoi începură să ţească şi să ţească şi, deşi niciunul nu se pricepea prea bine, din când în când, Prue se apleca şi întărea ţesătura regelui, iar el mormăia luând seamă de asta...

din *Regele fără Inimă*

A doua zi dimineaţă porniră spre Londra. Nu pentru că Val ar fi fost nerăbdător să se întoarcă în metropolă, ci din cauza privirii pe care o aruncase Dyemore când îl văzuse luând-o de mână pe Bridget. Privirea lui Dyemore îl îngrijorase foarte tare, şi decisese să facă în aşa fel încât distanţa dintre boşorogul de Dyemore şi Séraphine să fie cât mai mare. Şi, cum motivul pentru care se dusese la Ainsdale – domnişoara Royle – nu mai exista, nu mai avea sens să rămână acolo.

Sigur că erau şi alte motive mai puţin importante pentru întoarcerea la Londra: voia să vadă cum progresaseră afacerile şi ce scandaluri şi bârfe se mai iscaseră pe străzile şi prin saloanele londoneze, pentru a-şi satisface propria curiozitate.

Tocmai de aceea, patru zile mai târziu, într-o după-amiază, ducele se afla în salonul lui Lady Amelia Caire.

— Milady, spuse el, făcând o plecăciune, nu înainte de a-şi scoate tricornul bordat cu dantelă aurie. Îmi cer scuze pentru lipsa mea de maniere. Ştiu că nu am avut încă plăcerea de a mă prezenta, dar sper că în mărinimia dumneavoastră feminină mă veţi ierta şi îmi veţi acorda o audienţă.

Lady Caire îşi arcui buzele, cu o expresie îngheţată pe chip.

— Excelenţă! Ce surpriză neaşteptată!

— Oamenii îmi tot zic asta, spuse Val, apoi se aşează pe un scaun pentru că se gândi că, dacă ar fi să aştepte să i se ofere unul, nu l-ar primi. Dar eu vă întreb pe dumneavoastră: cum ne-am putea *aştepta* la o surpriză? Nu ar mai fi surpriză.

— Hmm. Femeii îi dispăru până şi zâmbetul îngheţat de pe chip. Deşi e tare amuzantă conversaţia noastră, Excelenţă, mă întreb de ce aţi ales să mă vizitaţi.

— Serios? Se aşează mai bine pe scaunul foarte elegant, dar prea puţin confortabil. Ce e drept, stilul e întotdeauna mai important decât rolul unui obiect, deşi lui îi plăceau *amândouă.* Cred că avem o cunoştinţă comună.

Lady Caire era o femeie frumoasă. Avea nasul micuţ şi îngust, cu nări delicate. Sub el, buzele ei erau frumos arcuite. Ochii îi erau migdalaţi şi foarte mari. Pleoapele erau uşor ridate din cauza vârstei, cu mici linii care porneau din colţul ochiului, dar care reuşeau în mod surprinzător să-i accentueze aerul autoritar.

Avea părul alb ca neaua.

Nu semăna deloc cu fiica ei. Chiar şi când Séraphine urma să albească din pricina bătrâneţii, nu avea să semene cu mama ei. Urma să semene doar cu ea însăşi: un înger înflăcărat, cu mult mai aprigă şi mai stranie.

Iar el abia aştepta.

Val o privi lung pe Lady Caire, deşi ea, cea care îi dăduse naştere dragii lui Séraphine, părea mai degrabă

plictisită.

Aceasta îşi arcui impecabil o sprânceană.

— Îmi cer scuze, dar cu siguranţă avem multe cunoştinţe comune.

— Da, aşa este, spuse el zâmbind, dar persoana despre care vorbesc este specială. Foarte specială.

Val scoase scrisorile ei din buzunar şi le puse cu grijă pe măsuţa care se afla între ei.

Lady Caire privi scrisorile.

Cu o primăvară înainte, Val le folosise pentru a o şantaja şi a o obliga să îl prezinte unui grup de aristocrate, deci ştia foarte bine despre ce era vorba în acele scrisori. Îi admiră calmul. Lady Caire nu întinse mâna spre scrisori şi nici nu se schimbă la faţă.

Îl privi pur şi simplu.

Ce femeie fascinantă! Val avu impresia că era cât se putea de pregătită să joace la fel de dur – interesant, ţinând cont că ea ştia *cu siguranţă* că el avea toate atuurile. Poate că nu semăna cu fiica ei, dar erau amândouă la fel de curajoase.

La fel de nesupuse.

Bătălia tăcută a voinţelor care tocmai începuse între cei doi fu întreruptă de zgomot de paşi, iar uşa de la cameră se deschise cu un scârţâit.

În cadrul uşii stătea un bărbat înalt, cu părul aproape la fel de alb ca al lui Lady Caire, prins la spate cu o fundă neagră de catifea.

Îi privi pe amândoi.

— Mamă?

Lady Caire se albi la faţă, dar continuă să îl privească pe Val. Stătea cu spatele la fiul ei. Ochii ei se măriră într-o rugăminte tăcută.

Val zâmbi şi se ridică.

— Lord Caire, nu-i aşa?

Caire nici măcar nu mişcă.

— Iar dumneavoastră sunteţi…?

Val făcu o plecăciune impetuoasă, căci se pricepea

foarte bine la asta, şi răspunse:

— Valentine Napier, duce de Montgomery, sunt la dispoziţia dumneavoastră.

Caire îşi înclină capul.

— Excelenţă.

Pe chipul lui Caire se putu citi nedumerirea: parcă auzise deja numele lui Montgomery, dar nu ştia de unde să îl ia.

Uşa se deschise din nou, şi o fetiţă intră în cameră făcând piruete.

— Buni! Buni! Am fost la târg şi am văzut un căţel îmbrăcat în rochiţă, care dansa. Îmi iei şi *mie* un căţel?

Drăcuşorul de fată se opri brusc la piciorul tatălui ei şi, văzându-l pe Val, băgă un deget în gură, murmurând cam greu de înţeles:

— Tu cin eu?

— Eu, spuse Val privind în jos către ea, sunt ducele de Montgomery. Tu cin eu?

Fetiţa scoase zgomotos degetul din gură şi spuse:

— Îs Annawise Hunington.

— Încântat, spuse Val, distras fiind de bruneta care intrase după copil. Nu era cine ştie ce frumuseţe, dar avea o alură de madonă.

Lady Caire se ridică. În mod misterios, scrisorile de pe masă dispăruseră, probabil ascunse în sân sau în vreun buzunar.

— După cum vedeţi, Excelenţă, a sosit familia fiului meu, şi pe cât de interesantă a fost vizita dumneavoastră…

Dar apariţiile nu se opriră acolo. Val auzi tot mai aproape un sunet de paşi rapizi, hotărâţi şi cam familiari.

Val îşi ţinu răsuflarea.

Femeia intră grăbită şi mohorâtă – şi probabil pregătită pentru orice.

Pentru orice, mai puţin pentru adunarea din acea încăpere.

Înflăcărata de Séraphine îşi scosese pălăria înainte să ajungă.

Şi, oricum ar fi fost Lord Caire, prost nu era. O privi lung şi, fără a-şi lua ochii de la ea, întrebă:

— Mamă, cine este femeia aceasta?

*

Bridget descoperise unde urma să se ducă Val ca urmare a unor vorbe inocente rostite de Mehmed, cu jumătate de oră în urmă: „Nu înţeleg. Cum poate o lady să fie *o grijă?*[5] Lui Bridget nu îi luă decât un minut să pună totul cap la cap şi să îşi dea seama ce implicaţii ar putea avea vizita lui Montgomery la Lady Caire, şi îi luă şi mai puţin să priceapă faptul ca Val urma să se bage unde nu era treaba lui.

Alergase ca o nebună, temându-se că Val urma să îi şantajeze din nou mama, mai ales acum, după ce deveniseră iubiţi. Era şi rănită, şi furioasă. Cum putuse să o trădeze? Fără să gândească limpede, nu reuşise să pună la cale un plan pentru când urma să intre în casa lui Lady Caire. Fusese atât de nerăbdătoare să îl oprească pe Val, încât nu se întrebase *cum* ar fi putut să facă asta.

Cinci oameni îşi fixară privirea asupra ei: Valentine, cu zâmbetul lui fermecător şi pervers; Lady Caire, calmă şi atentă la tot ce mişca; o brunetă nedumerită, dar curioasă; o fetiţă dulce foc, cu degetul în gură şi cu mâna pe genunchiul unui bărbat înalt.

Un bărbat cu părul atât de alb, încât părea de argint.

Ştiu imediat cine era, desigur. Avea părul mamei lor, alura de aristocrat şi…

Era aristocrat, nu? Baron.

O privi cu ochii lui albaştri – precum ochii lui Val, dar totuşi diferiţi – şi întrebă:

— Mamă, cine este femeia aceasta?

---

5 Mehmed foloseşte cuvântul *„care“,* care înseamnă, printre altele, şi „grijă“ . în limba engleză, numele „Caire“ şi cuvântul *„care“* se citesc la fel. (n.tr.)

Ah. Lady Caire.

Bridget nici nu putu să o privească. Simţi cum obrajii îi iau foc, pentru că ştia că Lady Caire nu îşi dorise o asemenea întâlnire… îi veni să plângă, dar nu putu, aşa că se mulţumi să facă o reverenţă respectuoasă şi să spună:

— Sunt Bridget Crumb, domnule.

Dintr-un motiv necunoscut, zâmbetul lui Val îi pieri de pe chip.

— Bridget Crumb, spuse încet Lord Caire. Privi lung la şuviţa de păr alb din părul ei, iar Bridget începu să aibă mustrări de conştiinţă pentru că îşi scosese pălăria la intrare.

Pentru că dăduse buzna peste ei.

Val îi întâlni privirea şi ridică dintr-o sprânceană.

Bridget se încruntă, dar apoi îşi controlă expresia.

— Ei bine, spuse ea, ar cam trebui să plec.

— Dar abia ai venit, spuse Val, ticălosul. Şi eşti atât de agitată. Nu-mi pot lăsa menajera să alerge de nebună prin Londra.

— Menajera *dumneavoastră?* întrebă Lord Caire, privindu-l uimit pe Val.

— O, da. Şi chiar mai mult de atât, spuse Val, luând-o de mână şi sărutându-i încheieturile într-un stil îngrozitor.

Bridget rămase mută de uimire. Pentru numele lui Dumnezeu, ce naiba făcea Val?

— Vrei să plecăm împreună? întrebă el, punându-şi braţul în jurul gâtului ei şi trăgând-o spre el într-un mod necuviincios.

Bridget încercă să se tragă înapoi fără a da naştere vreunei scene neplăcute, dar era cam greu să se mişte, căci Val o ţinea cu forţă.

Fetiţa îşi scoase degetul din gură chiar în acel moment şi-l îndreptă spre Val.

— Nu-mi *pace* de tine!

Val se uită în jos spre ea.

— Nu, şi nimeni altcineva nu mă place, deşi toţi par bucuroşi să mă lase să o iau pe dulcea Séraphine cu mine şi

să mă destrăbălez cu ea după bunul meu plac. Crezi că ar sta cu mâinile în sân şi dacă ar fi să te iau pe *tine?*

— Val! strigă Bridget, oripilată.

În acel moment, fetiţa deschise gura şi îşi strigă mama.

Bruneta se grăbi s-o ia pe fetiţă în braţe şi îl privi furioasă pe Val.

— Hai să mergem, *te rog,* murmură Bridget şi-l trase de mână. Toată scena era o farsă, o comedie ridicolă, dar se putea transforma în orice clipă în tragedie, o tragedie ireversibilă, iar lui Bridget i se făcu brusc frică. *Te rog.*

Val se ţinea tare ca piatra, deşi, privindu-l pe Lord Caire, schiţă un zâmbet ironic.

— Mamă? zise Lord Caire.

Bridget nu se putu abţine. O privi lung pe mama ei.

La rândul ei, Lady Caire o privea pe Bridget cu o expresie de nedescris. Era de parcă... de parcă i-ar fi fost dor de ceva. Dar nu putea fi asta, nu? Apoi închise ochii şi spuse:

— Este fiica mea.

Brusc, tăcură toţi. Chiar şi fetiţa încetă să mai plângă.

Lady Caire deschise ochii şi privi în ochii fiului ei.

— Lazarus, ea este sora ta.

Lazarus încuviinţă din cap, destul de calm.

Apoi se mişcă brusc şi îi dădu un pumn în faţă lui Val.

*

Câteva minute mai târziu, în trăsură, Val îşi pipăi cu grijă maxilarul. În ciuda durerii, fusese o după-amiază plină de întâmplări incitante şi cumva plăcută.

— Este foarte bine că ştiu să încasez loviturile. În caz contrar, Caire mi-ar fi spart falca.

Femeia din faţa lui – care refuzase vehement să stea lângă el – nu scoase o vorbă.

Val o privi preţ de câteva clipe. Draga lui Séraphine era cam palidă, iar sânii îi săltau şi coborau iute.

Fără îndoială, trebuia să acţioneze cu precauţie.

Păcat că nu făcea asta niciodată.

— Recunosc că ar fi o tragedie să se distrugă un asemenea chip frumos, spuse Val. Ar fi păcat ca femeile de pretutindeni să vadă aşa ceva, şi chiar şi pentru bărbaţi ar fi o mare pierdere. Ai văzut ce repede se mişcă fratele ăla al tău? Nu mulţi bărbaţi de talia lui ar putea acţiona aşa. Trebuie să am grijă mâine-dimineaţă, altfel aş putea să îmi pierd o ureche, sau un ochi, sau…

— Încetează! spuse ea cu o voce care aducea mai degrabă a mormăit. Încetează! Nu te vei duela cu Lord Caire!

— Ba te asigur că aşa voi face! replică el. Noi, aristocraţii, luăm lucrurile astea foarte în serios, ştii, nu? De fapt, nu ai de unde să ştii, pentru că maică-ta şi-a tras-o cu vreun grăjdar sau vreun cârpaci, nu-i aşa? Sau era vreun lacheu înalt şi arătos? Aha! exclamă el, pentru că în cele din urmă o nimerise. Un lacheu. Cât de plictisitor pentru o femeie ca ea… Orice lady cu titlu şi statut vrea să călărească un lacheu tânăr. Mă aşteptasem să fie mai originală de atât.

— De ce vorbeşti aşa? întrebă Bridget.

— *Tu* de ce nu vorbeşti aşa? îi răspunse el, cu toată furia care se adunase în el, în urmă cu câteva zile, atunci când văzuse şuviţa ei de păr alb şi înţelese pe loc care era semnificaţia ei. Iar maică-ta ce a făcut? S-a ascuns într-o căsuţă izolată când a început să i se vadă sarcina, te-a fătat în secret ca o *pisică,* apoi te-a încredinţat primului fermier care şi-a făcut apariţia? „O, ia-o pe fiica mea şi ai grijă de ea, în vreme ce eu mă întorc la viaţa mea minunată şi pretind că ea nu *s-a întâmplat?”*

Bridget roşi şi simţi că ochii îi scapără flăcări.

— Nu aşa au stat lucrurile…

Val îşi încrucişă picioarele şi adoptă alura unui om foarte interesat.

— A, nu? Dar cum au stat?

Bridget ridică bărbia, încăpăţânată şi mândră, şi, deşi

nu îşi dădea seama, semăna cu mama ei mai mult ca niciodată.

— Mami a fost o femeie bună, iar tatăl meu vitreg… nu a fost tocmai rău.

Val îşi reţinea cu greu furia.

— Ce mai laudă straşnică. Te-a lovit vreodată?

— *Nu,* zise ea şi-l privi mânios. Ţi-am spus. Nu a fost un om rău.

Val făcu o pauză.

— Obişnuia să îmi spună că sunt un pui de cuc în cuibul lui, continuă Bridget. Dar mami m-a iubit, ştiu că m-a iubit. Lady Caire s-a asigurat că ajung pe mâna unei familii bune la suflet. Şi obişnuia să mă viziteze.

— Serios? Cât de des?

Bridget fremătă.

— De vreo patru ori, din câte ţin minte. Nu avea cum s-o facă mai des. Ar fi trezit suspiciuni.

Val bătu din palme în semn de batjocură.

— Câtă generozitate! Şi, cu toate astea, ai început să munceşti la doisprezece ani.

— Dar am vrut să lucrez.

— Chiar aşa? Se aplecă spre ea şi adoptă o expresie foarte serioasă. Nu mă minţi, Séraphine, nu pe mine. Chiar ţi-ai dorit să munceşti de la doisprezece de ani în loc să citeşti cărţi? Te-ar fi putut trimite la o familie de rangul ei sau puţin mai jos. S-au mai întâlnit cazuri. Ai fi putut fi crescută ca o lady. Şcolită întocmai. Ai fi văzut lumea largă. Ai fi putut purta mătase şi brocart în loc de lână. Ai fi putut petrece nopţile dansând, nu frecând podelele aristocraţilor. Ţi-a *furat* dreptul la viaţa pe care o meritai.

Pentru un moment, Bridget îl privi, cu respiraţia accelerată, de parcă ea ar fi fost cea care scuipa venin şi otravă. Apoi închise ochii, epuizată.

— Şi, dacă aş fi devenit acea femeie în mătase, care dansa la baluri şi nu ştia ce este munca… nu te-aş mai fi întâlnit. Bridget deschise ochii. Ştii asta, nu?

— O, da! răspunse el. Şi acesta se prea poate să fie

delictul ei cel mai grav.

Bridget clătină din cap şi se aplecă înainte.

— Nu contează. *Dacă* şi *ce s-ar fi întâmplat* şi… Nu contează. Asta este ceea ce sunt şi asta este viaţa pe care am trăit-o. Poate e greu pentru tine să înţelegi, dar chiar mi-a plăcut. Îmi place să fiu menajeră. Nu o învinovăţesc pe Lady Caire pentru viaţa pe care am dus-o, şi nici tu nu ar trebui să faci asta.

— Şi totuşi, o fac.

— *Te rog!* Bridget închise ochii. Nu te poţi duela cu Lord Caire.

Val zâmbi, dar fără să pară amuzat.

— Ba pot şi o voi face, te asigur.

Bridget trase aer în piept şi se albi la faţă.

— Voi duce cutia pe care mi-ai dat-o la ducele de Kyle.

Val tresări, dar apoi clătină cu blândeţe din cap.

— Oh, Séraphine.

— Să ştii că aşa am să fac, spuse ea privindu-l lung, cu bărbia ridicată. Nu vreau să fac asta, dar o voi face dacă vei continua cu duelul. Anulează-l, şi nu voi mai fi nevoită să fac asta.

Val oftă. Era o femeie formidabilă. Ar fi putut să-şi petreacă toată viaţa căutând-o, şi nu ar fi găsit-o. Cine ar fi crezut că aşa minune se afla chiar sub nasul lui, în propria lui casă?

— Nu voi anula duelul, pentru că tu nu mă vei trăda.

Pe Bridget o podidiră lacrimile, iar Val simţi o durere în piept, de parcă ceva se trezise în el.

— Nu mă pune în situaţia de a o face, te rog! Nu vreau să te duelezi cu fiul lui Lady Caire.

— Fratele tău! spuse el.

— Lord Caire!

— Fratele tău!

Îl privi.

— Chiar are vreo importanţă?

— O, da! spuse el. Şi mâine voi dovedi acest lucru –

chiar dacă asta înseamnă să-l ucid.

Capitolul 17

De dimineaţă, magicianul văzu pânza nereuşită care rezultase din eforturile lor.

— Şi acum, Maiestate, trebuie să brodaţi materialul la... apucă el să spună.

— La lumina lunii! se răsti Regele fără Inimă. Da. Ştiu. Dar, în ciuda a doua nopţi de nesomn, eu mă simt exact la fel. Unde este inima mea?

— Mai aproape decât v-aţi putea gândi, răspunse magicianul cu înţelepciune.

Prue îşi dădu ochii peste cap...

din *Regele fără Inimă*

Încercase aducându-i argumente. Încercase urlând la el. Încercase implorându-l. Dar nimic nu funcţionase.

O, era încântător. Inteligent, frumos şi nebun, dar în egală măsură încăpăţânat şi hotărât să meargă pe calea lui.

Şi intenţiona să-l ucidă pe Lord Caire, care, până la urmă, chiar era fratele ei, deşi îi era foarte greu să îl numească aşa pe aristocratul acela înalt.

După ore şi ore de certuri, contraargumente şi lacrimi, Bridget făcu singurul lucru pe care îl putea face.

Târziu după lăsarea întunericului, Bridget înainta grăbită pe o stradă bine luminată din Londra. Vântul încerca să-i dădea jos boneta de pe cap şi-i aducea lacrimile-n ochi.

Ştia foarte bine că făcea toate astea pentru ea şi că, oricât de bizar ar fi fost comportamentul lui, nu făcea decât să denote o formă de... loialitate, poate chiar de afecţiune. În orice caz, asta era ceea ce îşi spunea ea. Uciderea fratelui ei era pentru Val echivalentul oferirii unui buchet de

flori.

Bridget râse amar şi-şi şterse obrajii. Era foarte aproape de piaţa St. James, şi privi agitată împrejur. Chiar şi la ora aceea târzie din noapte, străzile Londrei erau înţesate de oameni. Piaţa St. James era luminată de felinare, focuri mici în aer liber, menite să îi încălzească pe trecători. Însă nu îl vedea. Dacă nu primise mesajul ei? Dacă nu era acolo? Cumva trebuia…

— Doamnă Crumb!

Tresări puţin din cauza agitaţiei care o cuprinsese şi se întoarse.

Uitase cât de înalt era ducele de Kyle. Se ivise de nicăieri, iar Bridget se întrebă cum de putuse să nu-l vadă, fiind atât de aproape de ea.

Lordul îşi plecă uşor capul de parcă ar fi vrut să îi citească expresia feţei, iar Bridget speră să nu o poată face.

— Excelenţă, spuse ea. Vă mulţumesc pentru că aţi acceptat să mă vedeţi.

— Plăcerea este a mea, răspunse el pe un ton aparent politicos. Nu scoase niciun alt cuvânt, ci aşteptă ca Bridget să vorbească.

Bridget trase adânc aer în piept.

— Val… adică… ducele de Montgomery l-a provocat la duel pe Lord Caire.

— Serios? Vocea lui trăda o sinceră curiozitate, lucru pentru care Bridget fu recunoscătoare. Duelul era ilegal şi era pedepsit cu exilarea definitivă din Anglia.

— Am încercat să îl fac să îşi ceară scuze sau… să evit cumva duelul, dar Excelenţa Sa este foarte încăpăţânat şi nu vrea cu niciun chip să îl anuleze.

Kyle îşi drese vocea.

— Da, ei bine, chestiunile acestea sunt foarte importante pentru bărbaţi.

Bridget se apropie de el în întuneric. Oare chiar *toţi* bărbaţii erau idioţi?

Ducele de Kyle păru să simtă critica din mintea ei.

— De asta m-aţi chemat aici, doamnă Crumb?

— Nu, spuse ea, cotrobăind prin traista pe care o târâse după ea. Îşi dădu seama că începuse să tremure. Am ceva pentru dumneavoastră. Dacă i-o arătaţi ducelui de Montgomery, va fi nevoit să oprească duelul.

Bridget scoase cutia de fildeş din traistă, iar Kyle rămase nemişcat.

Încercă să îi descifreze expresia de pe chip, dar lumina slabă făcea imposibil acest lucru.

— Excelenţă, trebuie să îmi promiteţi că nu veţi folosi conţinutul acestei cutii împotriva ducelui de Montgomery. Vă pun în mâini viaţa lui şi… închise ochii şi înghiţi în sec. Este o persoană foarte dragă mie.

— Doamnă Crumb, ce vă face să credeţi că voi accepta ceea ce îmi cereţi?

— Pentru că, dacă îl forţaţi să anuleze duelul, puteţi negocia cu el şi să îi cereţi scrisorile cu care îl şantajează pe rege în schimbul acestei cutii. Conţinutul ei este foarte important pentru ducele de Montgomery. Şi… Bridget îşi muşcă buza, forţându-se să nu plângă. Şi cred că mă veţi ajuta pentru că sunteţi un om bun. Veţi face ceea ce este corect şi vă veţi ţine de cuvânt.

Preţ de câteva momente, Kyle nu spuse nimic. Apoi luă cutia de fildeş din mâinile lui Bridget şi îi zise:

— Aşa este, doamnă Crumb. Aşa este.

— Ştiu că duelul are loc mâine, dar nu ştiu unde şi nici ora exactă.

— Mă ocup eu de asta, nu vă faceţi griji.

Ducele de Kyle plecă, dar reveni brusc şi îi spuse lui Bridget:

— Aveţi grijă de dumneavoastră, doamnă. Nu aş vrea să păţiţi ceva.

Apoi dispăru în întuneric.

Bridget îşi strânse braţele în jurul trupului şi plecă spre reşedinţa Hermes, pe un frig şi mai aprig decât mai devreme. Se simţea goală pe dinăuntru, de parcă ar fi pierdut ceva.

Se întrebă dacă aşa se simţise şi Val de-a lungul

timpului.

O trăsură trecu pe lângă ea şi o stropi cu mocirlă îngheţată. Ochii îi erau uscaţi şi o dureau, şi se întrebă dacă avea timp suficient să se întoarcă şi să îl ajungă din urmă pe ducele de Kyle. Să îi explice că totul fusese o greşeală şi să-l implore să îi returneze cutia.

Dar nu făcu aşa. Se îndreptă spre reşedinţa Hermes.

Ajunsă pe o alee îngustă şi întunecată, pe care nu era nici ţipenie de om acum, în toiul nopţii, i se păru că aude zgomot de paşi în urma ei. Aproape că-şi ridică fustele pregătindu-se să o ia la goană. Noaptea era sumbră, şi o cuprinse amărăciunea, dar luptă împotriva propriilor temeri, aşa că părăsi aleea, apoi o coti pe o stradă luminată.

Ajunse, în cele din urmă, la intrarea principală de la reşedinţa Hermes, cea pe care servitorii intrau rareori.

Privi în sus şi văzu frontonul masiv, slab luminat de felinarele agăţate la poartă. Pe fronton era un basorelief cu zeul Hermes care ţinea într-o mână sceptrul pe care era încolăcit un şarpe, iar de cealaltă mână îi atârna o mantie.

Semăna cu Val, ceea ce era normal, pentru că el construise casa. Ceruse să îi fie sculptată în piatră statuia în nud, deasupra intrării în reşedinţa Hermes, pentru ca toată Londra să o vadă.

Bridget îşi muşcă buza şi privi sculptura şi îi fu greu să se decidă dacă să plângă sau să zâmbească. Un bărbat atât de îngâmfat. Frumos, aprig, dar îngâmfat.

Iar ea era cea care avea să-l distrugă.

Urcă treptele şi ciocăni încet la uşă.

Bob, lacheul, deschise imediat – el era de serviciu în noaptea aceea, şi Bridget îi spusese că urma să iasă pentru a rezolva nişte treburi.

— Mulţumesc, îi spuse ea lacheului. Ai grijă să încui bine.

— Da, doamnă Crumb.

Îşi dădu jos pălăria şi şalul şi se duse în micuţa ei cameră de lângă bucătărie.

La acea oră din noapte, în bucătărie era întuneric, iar

lustragiul dormea pe o rogojină, lângă vatră. Acum avea şi o prietenă, care dormea lângă el, pe rogojină – pisica roşcată de la castelul Ainsdale, cuibărită într-un coş, lângă cei opt pisoiaşi coloraţi. Mehmed strecurase pisica în trăsură, înainte de întoarcerea la Londra. Nu o descoperiseră decât câteva ore mai târziu, când pisoiaşii se treziseră şi începuseră să miorlăie. Pip, care nu încetase să adulmece suspicios, sărise brusc de pe scaun şi începuse să latre ca un apucat.

Cu siguranţă Pip întâlnise şi cu alte ocazii pisici în Londra şi de aceea le privea cu un amestec de prudenţă şi admiraţie

Bridget deschise uşa camerei şi fu întâmpinată de Pip, care dădea din coadă.

În ciuda prieteniei care se legase între el şi Mehmed la castelul Ainsdale, Pip decisese să doarmă în camera lui Bridget, la întoarcerea la Londra, chiar dacă ea nu prea mai dormea acolo.

Bridget îşi atârnă pălăria şi şalul în cuier şi se privi în micuţa oglindă agăţată lângă uşă. Femeia din oglindă o privea cu seriozitate. Sprâncene drepte erau un pic prea groase şi prea negre. Nas îngust şi banal, gură la fel de banală. Bărbia îi era un pic prea agresivă.

Nu avea nimic din eleganţa mamei ei. Nu era chiar urâtă, dar nici nu era vreo frumuseţe. Arăta ca o femeie din clasa muncitoare.

Şi, cu toate astea, ea era femeia cu care hotărâse să se culce ducele de Montgomery. Cel care urma să se dueleze. Acel bărbat prostuţ, minunat şi frumos.

Bridget oftă, epuizată.

Ochii îi erau puţin înroşiţi, iar obrajii şi nasul erau rozalii de la frigul de afară.

Se întoarse şi îşi dădu cu apă rece pe faţă, apoi se şterse cu o cârpă.

Se uită din nou în oglindă şi-şi aranjă şuviţele de păr rebele. Încercă să zâmbească. Bun. Zâmbetul părea aproape natural.

Îl mângâie pe Pip, care moţăia, şi închise uşor uşa în urma ei. Casă, casa *ei* – pentru că ea era cea care o curăţa, o lustruia şi o întreţinea, cea căreia *îi păsa* – era adormită. Porni pe hol şi observă că în anumite locuri zugrăveala începuse să se murdărească, de la oamenii care treceau pe acolo. La intrarea principală, podeaua roz trebuia lustruită cât mai curând. Deasupra scărilor principale, Val părea că priveşte lung din portretul în mărime naturală. Fusese pictat acoperit cu falduri din blană de hermină, cu un uşor zâmbet şugubăţ pe buze. Uneori, în lunile când ar fi trebuit să fie plecat în străinătate, Bridget obişnuia să se uite la acel portret şi să se întrebe unde ascunsese scrisorile lui Lady Caire. Îi trecu acum prin minte că ar fi putut să îl întrebe unde le ascunsese, mai ales că acesta îi mărturisise, în timpul unei certe petrecute mai devreme în acea după-amiază, că i le înapoiase lui Lady Caire.

Urcă spre etajul superior şi merse spre camera lui Val. Deschise uşa. Aruncă o privire scurtă şi înţelese că ducele nu era în cameră, şi nici Mehmed sau Attwell. Probabil că cei doi se culcaseră devreme.

Merse spre bibliotecă şi-şi aminti de momentul când o văzuse prima oară, plină cu mii şi mii de cărţi şi străjuită de coloanele corintice de marmură neagră cu capiteluri aurite. Biblioteca era pur şi simplu spectaculoasă. La fel ca bărbatul care o deţinea.

Lucrase şi în trecut pentru familii de viţă nobilă, dar niciodată pentru un duce atât de extravagant. Biblioteca îi tăiase răsuflarea, deşi nu lăsase să se vadă acest lucru.

Servitorii nu afişau vreo emoţie.

Deschise uşa şi privi înăuntru.

Val stătea lângă şemineul imens, frumos decorat, lungit pe un maldăr de perne de catifea, în culorile nestematelor. Era îmbrăcat în halatul lui preferat, cel cu dragonul brodat pe spate. De o parte a lui, la picioare, era un pahar cu vin roşu. Pe măsură ce se apropie, Bridget văzu că Val ţinea în mână o carte mică, ale cărei coperte erau încrustate cu pietre preţioase.

Se apropie de el şi o privi.

— Bridget.

Bridget clătină uşor din cap. În seara asta ea urma să fie tot ce ar fi putut însemna pentru el.

— Séraphine.

El trase brusc aer în piept, iar ea observă că pupilele lui se dilataseră.

— Serios?

— Da. Îşi scoase cingătoarea şi se opri să o studieze. Lady Caire mi-a oferit-o. La plecarea în Londra.

— A, spuse el, şi păru aproape… tandru.

Desfăcu încuietoarea cu roşu şi albastru a cingătorii şi-şi aminti cât de mândră fusese atunci când primise cadoul de la mama ei.

— Mi-a dat şi o carte când eram mai mică. *Călătoriile lui Gulliver.* Nici nu mai ştiu de câte ori am citit-o.

Bridget îl privi lung, aşteptând să facă pe glume pe seama ei, dar, în schimb, el o privi cu o urmă de tristeţe.

Ea puse deoparte cingătoarea şi îşi desfăcu şorţul, pe care îl lăsă să cadă pe podea, apoi îl împinse cu piciorul.

— Ce citeşti?

— Hmm, murmură el distras de faptul că Bridget începuse să îşi desfacă nasturii de la corsaj. Citesc Coranul. Cartea sfântă a poporului lui Mehmed, care este foarte plictisitoare, dar cred că asta se explică prin faptul că trebuie să mă pun la punct cu studiul limbii arabe.

— Atunci de ce o citeşti? întrebă ea, dându-şi jos corsajul.

Val zâmbi.

— Pentru că trebuie să îmi îmbunătăţesc limba arabă. Şi pentru că, în partea aceea a lumii, toţi oamenii citează din această carte. Eşti practic analfabet dacă nu o cunoşti.

Bridget încuviinţă din cap. Avea sens ce spunea el. Îşi scoase fustele.

— Vei mai călători acolo? În Istanbul, şi în Arabia, şi în locurile în care se citeşte Coranul?

— Sper! spuse el, punând cu grijă deoparte cartea cu

coperte aurite. Aerul este atât de cald acolo, cald şi parfumat, cerul e atât de albastru, iar mâncarea nu are nici pe departe gustul celei de aici. Mănâncă măsline, curmale şi brânzeturi fine. Cred că ţi-ar plăcea acolo, Séraphine a mea. Te-ai putea îmbrăca în roz, auriu şi maro ca mahonul şi te-ai putea odihni pe perne din mătase, şi ai putea asculta muzică ciudată… Ţi-aş cumpăra o maimuţică îmbrăcată în vestă şi cu o pălărie pe cap, care să te facă să râzi, iar eu te-aş privi şi ţi-aş da să mănânci boabe de struguri.

Bridget zâmbi cu o uşoară tristeţe şi continuă să se dezbrace.

— Şi cum am ajunge acolo?

— Aş închiria o corabie, spuse el, şi luă o gură de vin. Nu, aş *cumpăra* o corabie – una numai a noastră. Cu vele albastre şi cu un steag cu un cocoş. Am lua potaia ta, pe Mehmed şi toţi pisoii lui şi am porni la drum cu vreo cincizeci de bărbaţi forţoşi. În timpul zilei, am sta pe punte şi am cerceta marea în căutare de sirene şi de monştri ascunşi printre valuri, iar noaptea ne-am uita la stele, şi aş face dragoste cu tine până în zori.

— Şi după îndepărtata Arabie? şopti ea, scoţându-şi cămăşuţa şi rămânând doar în ciorapi şi pantofi. După Arabia, unde am merge?

Zâmbetul pieri de pe faţa lui Val şi adoptă o expresie gravă privind-o în timp ce se descălţa şi îşi dădea jos ciorapii.

— Păi, draga mea Séraphine, am călători spre Egipt, India sau China, sau oriunde îţi doreşti tu. Am putea chiar să ne întoarcem aici, în Londra etern învăluită în ceaţă, unde măcar plăcintele şi cârnaţii sunt gustoşi – dacă asta ţi-ai dori. Contează doar să fim împreună, draga mea Séraphine.

Bridget închise ochii şi se întrebă cât de serios vorbea Val, pentru că acesta era şi visul ei. Să fie cu el pentru totdeauna.

Deschise ochii şi îngenunche lângă el.

— Sună minunat.

Se ridică şi îşi scoase una câte una agrafele din păr şi le puse lângă carte. Apoi îşi scutură părul şi-şi trecu degetele prin el, trăgându-l peste umeri.

Val era sprijinit într-un cot şi o privea aproape fără nicio expresie pe chip, iar Bridget se întrebă dacă el ştia ce făcuse. Dar, dacă ar fi aflat, ar mai fi lăsat-o, oare, să vină la el? I-ar mai fi vorbit despre Istanbul, şi măsline, şi vapoare cu vele albastre?

Poate că da. În definitiv, era Valentine.

Poate că nu conta. Ce era făcut era bun făcut.

Se aplecă şi se aşeză lângă el, complet goală, cu părul atingând podeaua. Se cuibări cu grijă lângă corpul lui şi îi desfăcu nasturii halatului de mătase. Apoi îi dezgoli pieptul şi îl lăsă îmbrăcat doar cu mânecile fine ale halatului.

Val ridică o sprânceană spre ea.

Bridget începu să îi lingă delicat sfârcurile roz, unul câte unul. Apoi suflă uşor peste sfârcurile care se întăreau sub respiraţia ei.

Val înghiţi în sec, dar nu spuse nimic.

Bridget se aplecă şi-şi trecu dinţii peste proeminenţa şoldului lui. Mirosea a cuişoare şi a alte arome exotice, iar Bridget şi-l imagină în acele locuri îndepărtate, fumând narghilea, lungit pe perne de mătase şi vorbind într-o limbă străină.

Fără ea.

Simţi gust de sare în colţul gurii ei în timp ce continua să-l dezmierde cu limba, coborând spre buric, simţindu-i abdomenul cum se contractă sub limba ei.

Bridget trase aer în piept şi coborî fără a-şi înălţa capul, fără a-l lăsa să o privească în ochi, şi-i luă mădularul între mâini. Un mădular atât de frumos. Drept şi cu vârful rozaliu. Venele se reliefau de-a lungul lui în vreme ce îl ţinea între palme, falnic şi întărit.

Îl sărută exact acolo, amestecându-şi sarea şi lacrimile, deşi el nu era conştient că ea plângea. Părul îi căzuse în faţă asemenea unui scut care îi proteja chipul.

Astfel, Bridget se putea bucura de puţină intimitate în timp ce îi atingea cu buzele glandul fierbinte. Desfăcu buzele şi îl luă cu totul în gură, apoi îl ţinu aşa, lăsându-l să se odihnească pe limba ei.

Apoi începu să îl sugă, cu ochii închişi, concentrându-se pe gustul acestuia, pe senzaţia de a-l avea pe Val în gura ei, într-un mod mult mai intim decât dacă mădularul i-ar fi intrat între picioare. *Ea* alesese să facă asta, un gest la care nu fusese obligată, un gest care în mod normal nu i-ar fi provocat nicio plăcere.

Şi totuşi, de data asta nu era aşa.

Simţi că se umezeşte. Gemu uşor, iar gura i se umplu cu gustul lui, coapsele i se încordară, în vreme ce îi strângea mădularul în pumni.

Deschise ochii şi observă că Val o privea, cu faţa înroşită.

Cu grijă, de parcă ea ar fi fost o căprioară fricoasă, Val îi luă capul între mâini. Delicat, dar hotărât.

— Ai grijă, şopti el cu voce răguşită. Dinţii tăi… îşi trase şoldurile puţin mai sus şi se înfipse mai adânc în gura ei. Poţi să… Val înghiţi în sec. Poţi să mişti mâinile? În sus şi în jos.

Privindu-l şi continuând să îl ţină în gură, Bridget se conformă, mişcându-şi mâinile delicat de-a lungul mădularului erect.

— *Aşaaa,* şuieră el. Aşa. Fix aşa. Suge-mă, Séraphine, draga mea, suge-mă. *Dumnezeule* mare!

Îl văzu dându-şi capul pe spate, complet absorbit de plăcerile carnale. Oare câte femei îl văzuseră aşa?

Oare câte urmau să îl mai vadă?

Dar, în acel moment, numai ea îl vedea. Ea era cea care avea control asupra lui. Cea în al cărei păr Val îşi afundase degetele. Ea era cea care îl făcu să geamă.

Până când nu mai rezistă.

Val se ridică brusc în şezut într-un val de mătase purpurie, o prinse şi o trase în poală, astfel încât ea să-i cuprindă şoldurile cu picioarele. Privind-o în ochi, Val o

penetră cu forţă, iar ochii azurii îi străluceau de pasiune şi triumf.

Bridget îl apucă de după gât cu mâinile şi se mişcă în ritm cu el, privindu-l, încercând să surprindă în detaliu momentul: mirosurile, sunetele, privirea lui în timp ce o penetra.

Val se aplecă şi luă paharul cu vin, apoi îl turnă peste sânii ei.

Bridget îşi lăsă capul pe spate, iar Val linse vinul de pe sfârcurile ei, continuând să o pătrundă.

Bridget simţi că înnebuneşte de plăcere şi izbucni în lacrimi.

— Valentine. Valentine. Valentine, şopti ea printre fiorii de plăcere. Te iubesc.

Iar el urlă şi îşi dădu drumul.

*

Zorii erau un moment propice pentru un duel, în opinia lui Val. În primul rând, erai complet treaz, pentru că nu dormiseşi în noaptea de dinainte. În al doilea rând, toţi ceilalţi erau somnoroşi, pentru că fuseseră nevoiţi să se trezească devreme. În al treilea rând, majoritatea oamenilor dormeau dimineaţa devreme – mă rog, cei mai mulţi –, ceea ce reducea numărul de martori. Şi, în al patrulea rând, răsăritul este în general un moment plăcut al zilei – ceaţa, lumina rozalie apărând la orizont şi altele asemenea.

De fapt, îşi dădu seama că nu prea îl încânta răsăritul la sfârşit de octombrie.

Tremura de frig pe iapa lui neagră, în vreme ce călărea spre parc. Răsăritul părea mai degrabă cenuşiu decât luminos şi cu siguranţă urma să plouă. Spera să îl înjunghie repede pe Caire, eventual în braţ sau într-un alt loc dureros, dar nu fatal – şi apoi să se întoarcă acasă pentru a-şi bea ceaiul.

În drumul lui prin ceaţa groasă, putea zări câţiva

oameni. Fie erau partenerii lui de duel, fie nimerise la duelul altcuiva. Dacă aşa stăteau lucrurile, era dispus să facă schimb pentru a termina cu duelul înainte să înceapă să plouă. Séraphine era toată caldă, şi, acum că se gândea la asta, o lăsase în pat, rumenă în obraji.

Dacă avea puţin noroc, avea să o găsească la fel de caldă la întoarcere.

— Montgomery, spuse Lord Caire şi se apropie. Unde îţi este martorul?

— Nu am unul, răspunse Val şi descălecă. Dacă mă vei ucide, martorul tău va trebui să se mulţumească să lovească în cadavrul meu.

Replica lui Val stârni hohote de râs bărbatului care îl asista pe Caire, un gentleman cu ochelari, care purta o perucă sură.

Caire mormăi.

— Ei bine, eu am adus martor. Godric St. John, acesta este Valentine Napier, duce de Montgomery.

St. John păru să ofteze şi făcu o plecăciune, cu o expresie serioasă în ochii cenuşii.

Val făcu plecăciunea lui elegantă când fu prezentat şi celui de-al treilea bărbat, doctorul.

— Pot să verific săbiile? întrebă St. John.

— Dacă e nevoie, spuse Val, scoţând sabia din teacă şi dându-i-o bărbatului. Caire, sper să terminăm repede. Am lăsat-o pe sora ta în pat.

St. John înjură şi se aşeză între ei, cu faţa la Val.

— Eşti nebun?

— Mulţi aşa spun. Val îl privea pe Caire, cu buzele zvâcnind.

Caire stătea neclintit. Numai din priviri se putea observa că auzise întocmai cuvintele lui Val. Ochii îi erau arzători şi semănau puţin cu ai lui Séraphine, îşi spuse Val şi se întrebă dacă celălalt bărbat chiar voia să îl ucidă în acea dimineaţă.

Ei bine, măcar ar putea să *încerce.*

Val zâmbi larg.

— Începem?

St. John le înapoie săbiile. De departe, se auzea tropot de copite.

Val luă poziţia de duel, cu muşchii încordaţi, cu braţele întinse şi cu moartea în vârful sabiei.

Îi zâmbi lui Caire.

Caire avea o poziţie mai bună, dar Val putea paria că era mai rapid decât oponentul lui. Şi era şi cu vreo opt ani mai tânăr, poate chiar cu mai mulţi.

Îşi lăsă greutatea pe piciorul din spate şi aşteptă.

— En garde!

Caire lovi, repede şi cu forţă, iar Val început să râdă parându-i lovitura, retrăgându-se şi calculând momentul.

— Opriţi-vă! Opriţi-vă numaidecât!

Strigătele veniră de la un bărbat care călărea un cal atât de mare, încât părea unul de tracţiune. Calul se trase înapoi, iar Val fu cât pe ce să se aleagă cu capul strivit de o copită enormă.

Duelişti se dădură îndărăt, coborându-şi spadele.

— Ce înseamnă asta? întrebă Caire.

Martorul lui Caire întrebă ceva mai calm:

— Cine sunteţi dumneavoastră, domnule?

— Hugh Fitzroy, duce de Kyle, spuse călăreţul. Îl privi pe Val. Şi trebuie să vorbesc cu tine.

Val ridică sabia.

— Sunt ocupat.

— Acum!

Val ridică dintr-o sprânceană şi se dădu într-o parte, mânat de curiozitate. Habar nu avusese că ducelui de Kyle îi plăceau momentele dramatice.

Kyle scoase ceva de sub pelerină, şi Val avu nevoie de o clipă pentru a recunoaşte obiectul.

O lovitură de graţie era chiar şi pentru el o surpriză.

— Ştii ce este asta, spuse Kyle.

— Da, răspunse Val, simţind gustul de sânge din gură, deşi se prea poate să fi fost doar imaginaţia lui. Întrebarea este dacă tu ştii ce se află în cutie.

Kyle se uită la cutia pe care o ţinea în mână.

— Ştiu că, orice ar fi în cutia asta, este suficient pentru ca tu să opreşti duelul. Şi mai ştiu şi că ţi-o pot returna în schimbul scrisorilor prinţului. În schimbul tuturor scrisorilor!

— Ah! exclamă Val. Deci nu ştii ce e în cutie. Dacă ai şti, ai folosi-o pentru lucruri şi mai importante decât nişte scrisori neînsemnate. Se întoarse şi îl privi pe Caire, fără să zâmbească. Anulez duelul. Îmi cer scuze. Sunt un nemernic, un ticălos, o haimana, un mincinos, un hoţ, un şantajist, un criminal, şi da, sunt cel care ţi-a sedus sora. Regret că te-am ofensat şi că am atentat la onoarea ta.

Caire îl privi şi încuviinţă din cap.

Val se aplecă şi se întoarse spre Kyle. Ducele îl privi bănuitor.

— Ce este în cutie?

— Ah, spuse Val şi urcă pe cal. Inima mea – sau, mai bine zis, ce a mai rămas din ea. Ţi-a dat inima mea.

Capitolul 18

În noaptea aceea, Regele fără Inimă şi Prue înaintau osteniţi

— Cred că tatăl tău mă ia de prost, mârâi regele. Dacă e într-adevăr aşa, îl voi decapita.

Prue aruncă acul cu care începuse să ţească.

— De asta spun oamenii că n-ai inimă.

— Păi, n-am inimă, spuse regele. La ce altceva te aşteptai?

din *Regele fără Inimă*

Bridget habar nu avea ce avea să facă mai departe. Ciudat, ţinând cont că toată viaţa şi-o petrecuse fiind cu un pas înainte, cu toate sarcinile la zi, trecând metodic şi

practic de la o situaţie la alta. Viaţa ei era prestabilită din momentul trezirii şi până la culcare, când stingea lumânarea, şi se rezuma la o înşiruire de sarcini şi de evenimente bine plănuite.

Iar acum?

Acum înainta pe o stradă din Londra, dimineaţa devreme, cu o traistă în care ţinea mica ei avuţie şi cu Pip ţopăind lângă ea.

Nu avea unde să se ducă.

Londra se trezea în jurul ei, servitoarele ieşeau din case pentru a mătura scările de la intrare, trăsurile treceau pe stradă, iar ea… ea habar nu avea ce să facă.

Primise un mesaj de la ducele de Kyle în care scria: „Treabă rezolvată. Totul este în regulă”. Şi apoi plecase. Nici nu avusese curajul să aştepte întoarcerea lui Val. Să facă faţă furiei lui şi durerii de a-l fi trădat.

Cât de laşă fusese.

O trăsură se opri lângă ea.

Bridget rămase locului, iar inima i se strânse în piept, neştiind cine era în trăsură.

Dar portiera se deschise, şi apăru Lady Caire.

Bridget clipi.

Un lacheu se dădu jos şi coborî scăriţa.

— Hai, intră, draga mea, spuse Lady Caire, şi Bridget urcă.

Pip sări şi el în trăsură. Portiera se închise, şi porniră.

— Nu ştiam că ai un câine, spuse Lady Caire, privindu-l lung pe Pip.

Bridget se uită la Pip, care era preocupat să-şi muşte piciorul din spate.

— Da, am un căţel.

— Înţeleg, spuse Lady Caire.

Pip sări pe locul de lângă Bridget, şi trăsura înaintă o vreme săltat.

Lady Caire îşi drese vocea.

— Montgomery a anulat duelul.

Bridget încuviinţă din cap.

— Dacă am înţeles bine, ţie ar trebui să îţi mulţumim pentru asta, nu-i aşa?

Bridget o privi.

— Dumneavoastră mi-aţi pus numele?

Lady Caire o privi, uimită de întrebare.

— Poftim?

— Dumneavoastră mi-aţi pus numele sau, pur şi simplu, m-aţi dat mamei şi tatii şi i-aţi lăsat să îmi aleagă ei numele? Îi cunoşteaţi măcar? Bridget îşi agita mâinile în poală şi începu să râdă amintindu-şi cuvintele lui Val. Sau poate m-aţi pus într-un coş ca pe un pisoi şi aţi trimis o servitoare să găsească pe cineva care să mă crească. V-a păsat dacă oamenii cărora m-aţi dat erau buni sau răi?

Lady Caire se albi la faţă.

— Am păstrat legătura cu o prietenă de acolo. Ea îi cunoştea pe… părinţii tăi adoptivi. Am fost la ei acasă să vorbesc cu ei atunci când… cu puţin timp înainte să te naşti. Mami a ta a fost de faţă când te-ai născut. A fost a doua persoană, după mine, care te-a ţinut în braţe. Te-am ţinut în braţe şi am văzut că aveai perişor negru, ca familia mea, şi o faţă rozalie bucălată. Erai foarte tăcută. Fiul meu a urlat la naştere, dar tu pur şi simplu priveai cu ochişorii larg deschişi. Te-am înfăşurat în nişte cârpe şi te-am dat mamei tale. Lady Caire se uită la mâinile ei. Ţi-am dat numele Bridget pentru că… ştiam că nu îţi pot da numele cuiva din familia mea. Bridget era numele bătrânei mele dădace. Era din Irlanda, şi am iubit-o enorm. Lady Caire ridică privirea, şi lacrimile îi curgeau pe obrajii ei aristocratici. Regret multe lucruri pe care le-am făcut în viaţă, dar nu există pentru mine regret mai mare decât ceea ce ţi-am făcut ţie, Bridget.

Iar Bridget izbucni în plâns.

*

Plecase.

Plecase.

Plecase.

Plecase.

Menajera lui, arhanghelul lui, inchizitorul lui, Bridget a lui.

Séraphine a lui.

Lumina lui. Căldura din întuneric. Femeia care îi furase şi inima, şi sufletul.

Cu toate că îşi primise inima înapoi. O recuperase în schimbul câtorva scrisori regale.

Val privi lung la cutia de fildeş şi duse sticla cu vin la gură. Începuse să bea direct din sticlă, pentru că rătăcise paharul şi niciun servitor nu avea curaj să se apropie de el, oricât de tare ar fi urlat. Aşa se întâmplă când te părăseşte menajera.

Îi spusese că îl iubea. Ca îl *iubea.* Ce lucru ciudat şi minunat. Şi cât putea să doară iubirea asta! Câtă durere îi provocase această iubire, ca mici cuţite înfipte în vene. Nu era convins că îi plăcea foarte tare, dar ar fi îndurat durerea, cu condiţia ca ea să se întoarcă să îl înjunghie din nou.

Îşi desfăcu braţele şi privi tavanul bibliotecii lui imense, locul favorit din reşedinţa Hermes, casa care fusese construită conform planurilor lui. Tavanul era imens, pictat şi suflat în aur.

Şi rece.

Totul era rece.

Focul nu încălzea suficient, asta era problema. Aşa că Val luă câteva dintre superbele lui cărţi şi le aruncă în foc. Marginile aurite începură să se topească, paginile în flăcări pluteau în şemineu şi se ridică un miros puternic de piele arsă. Ce păcat... Séraphine l-ar fi certat dacă ar fi fost acolo. Le-ar fi scos direct din foc şi nu s-ar fi ars la degeţelele ei, pentru că ea însăşi era o creatură a focului. Una care ardea şi ardea.

Dar nu era acolo.

Plecase.

Plecase.

Plecase.

Iar, când privi la cărţile preschimbate în cenuşă, îşi dădu seama că răsturnase sticla cu vin. Călcase pe cioburi, şi sângele care îi curgea din tălpi se amestecase cu vinul de pe jos.

Sau poate că era invers. Poate că vinul se amestecase cu sângele din venele lui.

Séraphine cea bună încercase să îi explice diferenţa dintre bine şi rău. Pentru ea totul era normal, pentru că ea ardea şi era un înger. Dar, pentru el, o creatură a gheţii şi a durerii, totul părea confuz fără să o aibă prin preajmă, ca să îi explice.

Iar ea nu mai era acolo ca să-i pese, nici de el şi nici de victimele lui.

Aşadar, îi scrise lui Dyemore.

*

— Mă bucur că te-ai hotărât să iei masa cu noi, îi spuse Temperance Huntington, Lady Caire, în dimineaţa următoare, lui Bridget.

Bridget îşi muşcă buza şi se uită la ouăle de care încă nu se atinsese. Cu o zi în urmă, după o ciudată călătorie cu trăsura, Lady Caire o condusese pe Bridget la reşedinţa fiului ei şi plecase în mare grabă. Bridget nu fusese un oaspete tocmai plăcut, pentru că îşi petrecuse ziua dormind la ea în cameră, epuizată şi prea deprimată pentru a cunoaşte oameni noi, care oricum gândeau ce era mai rău despre ea.

În acea dimineaţă însă, decisese să nu fie laşă.

— Vă mulţumesc că mi-aţi permis să rămân, milady. Apreciez gestul şi vă promit că nu va fi pentru mult timp. Doar până îmi găsesc un nou post şi…

— O! Femeia îşi încruntă sprâncenele deasupra ochilor ei căprui-aurii. În primul rând, află că eşti mai mult decât bine-venită să locuieşti cu noi, atât cât vei dori, sincer. Eşti sora lui Lazarus. Şi, te rog, spune-mi

Temperance. Femeia zâmbi, iar chipul i se lumină, în definitiv, suntem surori, nu?

— Eu… Bridget îşi luă privirea de la chipul binevoitor al lui Temperance. Îi venea să plângă, la naiba. Nu fusese niciodată o plângăcioasă, iar acum era ca o ţâşnitoare. Eşti foarte drăguţă, spuse ea încet.

Bridget ridică privirea la auzul scârţâitului unui scaun pe podea.

Temperance se ridică şi o luă de mână.

— Vino cu mine, te rog! Vreau să îţi arăt ceva.

O conduse pe Bridget pe nişte scări superbe, dar nu la fel de extravagante ca acelea din casa dragului ei Val. O luară de-a lungul unui culoar care ducea la camerele membrilor familiei şi ajunseră în faţa unor uşi mari. Le deschise, iar Bridget clipi uimită.

Acesta era dormitorul principal, folosit, în mod evident de stăpânul şi de stăpâna casei.

Bridget o privi pe Temperance, dar aceasta se îndrepta liniştită spre la un dulap cu multe sertare. Deasupra erau aranjate câteva obiecte, iar Temperance luă unul şi îl întoarse către Bridget.

— Aceasta este Annalise, spuse Temperance. *Prima* Annalise. Sora mai mică a lui Lazarus – şi cred că sora ta mai mare.

Bridget luă miniatura şi o privi atentă. Din tablou părea a se uita la ea o fată micuţă, cu părul negru şi ochi căprui şi care purta o rochie severă cu decolteu pătrat şi o fundă la gât.

Bridget ridică privirea şi văzu ochii trişti ai lui Temperance.

— Tatăl lor era… Din câte am înţeles, era teribil. Poate chiar nebun. Şi nu cunoştea decât legea pumnului. La vârsta de cinci ani, Annalise s-a îmbolnăvit şi a făcut febră. Tatăl ei nu a vrut să cheme doctorul. Amelia, adică Lady Caire, l-a implorat, dar el… Temperance clătină din cap şi strânse din buze. Annalise a murit. Lazarus avea zece ani la vremea aceea.

Bridget înghiţi în sec şi o privi pe Temperance în ochii aurii şi trişti.

— Eu nu sunt Annalise.

— Nu, nu, spuse Temperance. Nu asta am vrut să zic. Nu o poţi înlocui, bineînţeles. Doar că… Femeia oftă. El nu a avut niciodată pe nimeni. I-a reproşat lui Lady Caire moartea surorii lui, deşi… Copiii sunt încăpăţânaţi şi plini de prejudecăţi, nu-i aşa? Oricum, doar de curând au început să îşi vorbească iar. Ani de zile, Lazarus a fost complet singur. Ştiu că poate părea intimidant, tăios şi… capricios. Îşi dădu ochii peste cap. Şi nu a făcut o primă impresie tocmai bună acceptând să se dueleze cu… ducele de Montgomery, ceea ce, sincer, e un soi de ipocrizie, ţinând cont de modul în care m-a curtat el *pe mine.* Sper însă că îi vei acorda o şansă. Eşti un miracol, să ştii…

Bridget privi pictura unei surori moarte de mult şi se întrebă dacă nu cumva îşi găsise, în sfârşit, familia.

Capitolul 19

Prue începuse chiar să îl îndrăgească pe rege în ultimele două nopţi, în ciuda temperamentului acestuia, aşa că îi spuse:

— Aştept înţelepciune, dreptate şi bunătate de la un rege. Faptul că nu ai inimă în piept nu înseamnă că nu te poţi comporta ca şi cum ai avea una.

Regele se uită la ea cu o privire feroce, dar Prue ridică bărbia şi rămase fermă pe poziţie.

— Prea bine! spuse regele.

Se aşezară la lucru şi, deşi nu prea îşi mai vorbiră în noaptea aceea, regele muncea gânditor…

din *Regele fără Inimă*

Totul era atât de anost fără Val, constată Bridget cu

tristeţe câteva ore mai târziu. Hotărî să facă o scurtă plimbare cu Pip, care ţopăia vesel pe lângă ea. Acum, ţinând cont că devenise sora unui baron, merita să fie acompaniată de un lacheu. Gândul acesta i s-ar fi părut amuzant dacă nu ar fi văzut totul în nuanţe aşa cenuşii, în ciuda vremii însorite.

Dacă…

Dacă ar mai avea măcar o şansă să îi vorbească, să încerce să îi explice, în timp ce el s-ar juca cu cuvintele, iar ea l-ar săruta tandru şi cu ardoare…

Să-i spună iar şi iar că îl iubea, chiar dacă el nu i-ar putea declara acelaşi lucru, privind-o cu ochii lui arzători, albaştri şi vii.

Dar îl trădase în momentul în care încredinţase unuia dintre duşmanii lui cel mai cumplit secret pe care îl avea el, cea mai teribilă vulnerabilitate, şi, deşi Valentine era minunat, frumos, de-o nebunie nestatornică, nu ar putea niciodată să o ierte pentru aşa ceva.

Niciodată.

Simţi că ochii care o dureau deja se umpleau din nou de lacrimi. Îşi plecă uşor capul pentru a-şi ascunde lacrimile, motiv pentru care nu văzu trăsura urmărind-o până când aceasta nu ajunse foarte aproape de ea, iar portiera se deschise brusc.

Pip lătra ca apucatul, lacheul striga la ea, dar două braţe puternice o înşfăcară, o băgară în trăsură şi îi traseră o glugă peste cap.

Apoi simţi cum trăsura se urneşte şi se chinui să respire, să-şi elibereze mâinile din acea strânsoare puternică, în timp ce lătrăturile lui Pip dispăreau în depărtare.

*

Problema cu societăţile secrete era că îşi organizau întâlnirile stupide în locuri oculte, pentru a invoca mai bine presupusele forţe.

Patru zile mai târziu, la miezul nopţii, Val privea pe fereastra trăsurii sale. Se afla aproape de domeniul Dyemore, şi-şi spuse că, în mod normal, la ora aceea, s-ar fi aflat la reşedinţa Hermes, citind o carte pe care n-o aruncase încă în foc. Sau uitându-se pe pereţi.

Făcea des asta în ultima vreme.

Era destul de posomorât şi nici nu era sigur că ar fi făcut faţă ceremoniei ritualice pe care i-o pregătise Dyemore.

Avea tot timpul reflexul să se întoarcă şi să îi ceară lui Bridget părerea, dar ea nu mai era acolo, nu?

Nu era niciodată acolo.

Chiar şi faptul că urma să i se îndeplinească dorinţa şi să devină şeful Lorzilor Haosului, cu toată puterea pe care i-o dădea acest statut, i se părea acum o corvoadă plictisitoare. Fără Séraphine care să îl mustre şi să-l ţintuiască cu ochii ei arzători, să îi spună că nu ar trebui să facă asta sau ailaltă, să îi explice cu atâta seriozitate că era ceva *greşit* şi că ar trebui să îşi dea silinţa să facă lucrul corect… fără toate astea, iniţierea era o treabă obositoare.

I-ar fi cerut vizitiului să întoarcă şi să pornească înapoi spre Londra dacă nu s-ar fi temut că avea să ardă din temelii biblioteca şi să rămână astfel fără nicio sursă de confort în viaţă.

Oh, Bridget.

Închise ochii şi se gândi că, dacă nu şi-ar fi scos inima din piept s-o pună în acea cutie de fildeş cu mult timp în urmă, ar fi fost posibil – da, posibil – ca acum să aibă ceva frânt în pieptul lui.

Trăsura se opri.

Val deschise ochii şi fu martorul unui peisaj de coşmar, cu torţe şi bărbaţi goi purtând măşti cu chip de animal.

Aşadar, trebuia să meargă mai departe.

*

Bridget petrecuse trei zile şi două nopţi teribile pe podeaua trăsurii, zgâlţâită, rănită şi îndreptându-se spre o destinaţie necunoscută. Avusese suficient timp să fie îngrozită gândindu-se la viol şi la crimă, să ajungă la epuizare şi să aţipească pe podeaua ce se mişca neîncetat, aproape nepăsătoare, numai pentru a se trezi, din nou înspăimântată, la fiecare oprire.

Îi dăduseră voie să se uşureze, la intervale regulate, umilitor, pe marginea drumului, în faţa celor care o răpiseră.

Îi dăduseră apă şi pâine.

Şi nu-i oferiseră nimic altceva.

Iar asta o speria şi mai tare. Dacă şi-ar fi pus în gând să ceară răscumpărare de la fratele ei, nu ar fi avut interesul să o hrănească mai bine? Nu voia să se mai gândească de ce anume fusese răpită dacă nu pentru răscumpărare, dar fusese o călătorie *foarte* lungă.

Răpitorii nu prea vorbeau, dar putu distinge patru voci: două în interiorul trăsurii şi două de afară. Toate, spre marea ei surpriză, îi părură pline de rafinament.

Asta nu avea niciun sens.

Îi legaseră strâns încheieturile mâinilor la spate, cu o sfoară aspră. Stătea pe podeaua trăsurii, şi încercase de mai multe să-şi desfacă legăturile. Nu reuşise decât să strângă şi mai tare sfoara în jurul încheieturilor, iar degetele îi amorţiseră, aproape că nici nu le mai simţea, ceea ce o speria şi mai tare. În cea de-a doua zi, răpitorii îşi dăduseră seama de intenţiile ei de a evada şi o loviseră cu piciorul în spinare. Spatele încă o durea.

În momentul în care trăsura se opri pentru ultima dată, Bridget depăşi spaima, epuizarea şi teroarea şi hotărî că trebuia să se salveze. Nu aşa urma să moară.

Aşadar, când portiera se deschise, iar bărbaţii îi dădură gluga jos de pe cap şi reuşi să vadă torţele arzând şi bărbaţii goi cu măştile pe faţă, începu să opună rezistenţă. Lovi cu picioarele şi muşcă, îşi lăsă capul în jos şi apoi îl ridică şi lovi cu forţă în bărbia bărbatului care

stătea deasupra ei.

Acesta înjură şi se dădu înapoi, cu sângele curgându-i de sub masca de iepure pe care o purta.

Alţi trei bărbaţi o ţinură de mâini.

Unul care purta o mască de vulpe se aşeză în faţa ei. Ţinea în mână un cuţit şi avea un delfin tatuat pe partea interioară a încheieturii mâinii.

Şi era înfiorător de excitat.

Se răsuci şi se repezi spre bărbatul din spatele ei, luându-i pe toţi prin surprindere. Toţi cei trei bărbaţi căzură la pământ. Se rostogoli, dându-i unuia un cot în burtă, dar celălalt o ţinea strâns. Vulpea apropie cuţitul de corpul ei şi începu să îi taie hainele.

Bridget fu cuprinsă de o senzaţie teribilă de spaimă. Ridică picioarele şi începu să lovească, îşi roti capul şi-l muşcă pe bărbatul care o ţinea de mână. Dar şi mai multe mâini o apucară şi o împiedicară să se ridice, în timp ce vulpea îi tăia hainele cu cuţitul. Stătea goală pe pământul rece, cu lacrimile prelingându-i-se în păr.

Se apropie de ea un bărbat, cu corpul stafidit şi plin de riduri, cu masca lui diferită de celelalte prin faptul că înfăţişa un tânăr chipeş cu struguri în păr.

— Aduceţi-o! spuse acesta.

Bridget îşi lipi strâns coapsele şi închise gura. Nu avea de gând să-i lase pe aceşti aristocraţi sălbatici, pe aceşti blestemaţi Lorzi ai Haosului, căci despre ei era vorba, să-şi ducă la bun sfârşit ritualul.

Bărbaţii o ridicară deasupra capetelor şi, în lumina torţelor, începură să o poarte spre o destinaţie necunoscută. Simţea mâinile lor pe trupul ei gol. Pe umeri, pe fese, căci aceştia o ţineau de parcă ar fi fost un miel sacrificat pentru un festin medieval. Oare ce aveau de gând să îi facă?

O aşezară pe o lespede rece, înconjurată de torţe aprinse. Vulpea era din nou acolo şi îi tăie legăturile de la mâini. Dar, înainte să poată face vreo mişcare, aceştia îi pironiră mâinile de colţurile de sus ale lespezii. Gleznele îi

fură apoi depărtate şi ţintuite în colţurile de jos ale pietrei.

Era parte a unui sacrificiu pregătit pentru conducătorul suprem.

Ridică privirea, terifiată, uimită, oripilată, iar un bărbat veni deasupra ei. Purta o mască de lup, avea corpul armonios, sfârcurile roz şi câteva fire de păr blond care îi acopereau pectoralii. Nu putu să îi vadă tatuajul cu delfinul, dar ştia că îl avea pe fesa stângă.

O, Dumnezeule, *nu!*

Bărbatul în vârstă îi dădu cuţitul celui care purta masca de lup.

— Acesta este sacrificiul tău de iniţiere. Bucură-te de ea aşa cum îţi dictează poftele. Poţi invita şi pe alţii să se desfete cu ea, dacă vrei. Apoi ucide-o.

Iar Bridget nu putu să se gândească decât la cuvintele pe i le şoptise Val cândva: „Trebuie să ucizi ceea ce iubeşti”.

Val ridică cuţitul deasupra ei…

Capitolul 20

De dimineaţă, Prue şi Regele fără Inimă îi arătară ţesăturile magicianului.

— Ei bine, spuse el, întorcând materialul de o parte şi de alta.

Este o ţesătură… fină… şi reprezintă un…

— Un leu, spuse regele, căscând de oboseală.

— Sau poate un porc, bombăni Prue.

— Am terminat cele trei probe, spuse regele.

Apoi îi ceru doctorului regal să îi asculte inima. Dar, deşi doctorul se strădui, nu auzi nicio bătaie de inimă…

din *Regele fără Inimă*

Val înălţă cuţitul deasupra lui Bridget, Bridget a lui, o

privi în ochii ei arzători, şi se gândi: „Trebuie să ucizi ceea ce iubeşti”.

Probabil că nu îl va ierta niciodată. Niciodată, niciodată, nici într-o mie de ani.

Dar trebuia să o facă, pentru că, deşi pierduse dragostea ei, nu putea să o piardă cu totul. Nu acum. Niciodată.

Se întoarse brusc şi înfipse cuţitul în burta ducelui de Dyemore. Îl privi în ochi pe boşorogul căzut la pământ şi spuse:

— Este a mea!

Apoi întoarse cuţitul, îl băgă şi îl retrase, scoţându-i măruntaiele.

Val avu grijă să nu se atingă de maţele lui, răsturnă două torţe şi îi tăie legăturile lui Bridget, pentru a o elibera, apoi o luă în braţe. Scena construită din lemn luă foc împrejurul lui Dyemore, iar Vulpea se apropie de Val cu un cuţit. Val vru să îl lovească în testicule, dar rată şi îi făcu o tăietură în coapsă.

Vulpea căzu la pământ, cu sângele ţâşnindu-i din arteră.

Ceilalţi bărbaţi înlemniră. Erau confuzi, căci rămăseseră fără lider, şi nu ştiau ce era de făcut. Chiar şi cu măştile pe faţă erau nişte laşi. Altfel de ce şi-ar fi ascuns dorinţele abjecte în sânul unei secte?

Val fugi cu Bridget în plină noapte, goi precum Adam şi Eva. Trecură pe lângă alţi Lorzi ai Haosului, care nu pricepeau exact ce se întâmpla. Val ajunse repede pe strada lăturalnică unde lăsase trăsura. Aristocraţii, nici măcar cei goi şi petrecăreţi, nu erau înclinaţi să meargă prea mult pe jos. Trăsura era, din fericire, îndreptată în direcţia bună.

— Castelul Ainsdale! strigă el la vizitiu, înainte să o suie pe dulcea lui Séraphine în trăsură.

De îndată ce se urniră, Val se întoarse spre Bridget şi o acoperi cu pelerina lui. Observă că avea vânătăi pe umeri şi pe braţe. Încheieturile îi sângerau, iar Val gemu de

tristeţe văzându-i trupul rănit. Degeţelele ei rotofeie erau reci, mânjite de noroi şi pline de tăieturi. Le încălzi cu mâinile lui şi suflă aer cald peste ele. Avea o rană destul de serioasă pe partea stângă, iar el o mângâie şi încercă să o aline şoptindu-i cuvinte dulci. De-ar fi fost acolo când o agresaseră Lorzii Haosului… Le-ar fi scos ochii! Le-ar fi tăiat nasurile şi i-ar fi obligat să le mănânce! Le-ar fi tăiat…

— Valentine!

Val clipi şi conştientiză faptul că palmele lui Bridget erau pe faţa lui, iar ea îl privea lung.

— Valentine, sunt teafără!

O privi atent, pentru că nu putea să îl păcălească. Ştia clar că ei o ţinuseră, probabil, mai multe zile captivă ca să o aducă aici.

— Chiar eşti teafără?

Se uită la el şi îi răspunse:

— Da!

— Nu te-au violat?

— Nu!

— Te-au atins în vreun fel necuviincios?

Bridget oftă.

— M-au răpit şi m-au legat.

Val se gândise deja la acest lucru. Şi nu-i plăcea deloc.

— Te-au forţat să faci ceva împotriva voinţei tale?

Bridget şovăi, iar el înlemni.

— Spune-mi!

— M-au… Bridget roşi şi îşi luă privirea de la el. M-au… Când mă duceau să-mi fac nevoile, se uitau la mine.

— Ah!

Val răsuflă uşurat. O luă în braţe.

— Regret nespus că ai trecut prin asemenea situaţii, draga mea Séraphine. Dacă aş fi putut, aş fi călătorit înapoi în timp şi i-aş fi strangulat pe aceşti nemernici, încă din copilărie.

— Asta e…

Bridget înghiţi în sec şi-şi lipi capul de pieptul lui gol,

apoi începu să tremure.

Poate că erau consecinţele coşmarului pe tocmai îl trăise? Val o privi alarmat.

Bridget ridică privirea şi începu să râdă.

— Valentine, ce o să mă fac eu cu tine?

Val o privi gânditor. Părea să-şi mai fi revenit din şoc, ba chiar părea deschisă sugestiilor. Îi zâmbi fermecător, cum numai el ştia.

— Te-ai putea căsători cu mine!

Bridget zâmbi, puţin întristată.

— Aş putea?

— Da, spuse el. Ai putea.

Dar Bridget clătină abia perceptibil din cap şi îl aşeză din nou pe pieptul lui Val.

Valentine se gândi şi se tot gândi – multă lume, începând cu el însuşi, îl considera un geniu –, şi în cele din urmă îi veni în minte ceva ce ar putea spune:

— Îmi pare rău.

Ea ridică privirea.

— Poftim?

Da, era fără îndoială, lucrul corect care trebuia spus.

— Îmi pare rău că l-am ucis pe ducele de Dyemore. Îşi aminti de balta de sânge de lângă Vulpe. Şi că e posibil să-l fi ucis şi pe bărbatul cu masca de vulpe.

Val se gândi la bărbaţii care o răpiseră. Dar acestora nu le făcuse nimic… *încă.* O privi cu coada ochiului. Doar nu avea reguli şi pentru crimele *viitoare,* nu?

Spera să nu fie cazul.

Îi zâmbi.

Dar Bridget îl privea ciudat.

— Nu trebuie să îţi ceri scuze pentru că l-ai ucis pe ducele de Dyemore… sau pe bărbatul cu masca de vulpe.

Val clipi.

— Ce-ai spus?

— Ai procedat astfel ca să mă salvezi şi ca să te salvezi. Şi sper din suflet că nu vei fi acuzat de crimă.

— Cine să mă acuze? Toţi martorii participau la o

orgie ritualică păgână. Încearcă să explici asta la tribunal. Val reveni la ideea mai importantă. Dar nu înţeleg. Vrei să spui că uneori e perfect legitim pentru mine să ucid?

— Ei bine... Bridget îşi muşcă buza, şi Val fu convins că îi era foarte greu să răspundă, dar o făcu totuşi: Da!

El afişă un zâmbet leneş.

— Séraphine, inventezi pe loc regulile astea?

— Nu, spuse ea. Nu.

Şi ochii ei înflăcăraţi, de sfântă, erau atât de sinceri, încât Val simţi nevoia să o strângă în braţe şi să o sărute cu pasiune, pentru că o mai pierduse o dată... O pierduse şi se temuse că fusese pentru totdeauna.

Bridget îl privi, cu ochii ei negri pe chipul livid, şi-i spuse:

— Val, ce adevăr ascunde scrisoarea de la mama ta?

*

O oră mai târziu, Bridget stătea în faţa şemineului de la castelul Ainsdale, învelită în haina de catifea mov a lui Val – cea pe care o purtase când o ajutase pe domnişoara Royle să evadeze pe terenul de vânătoare. Domnul Dwight recuperase haina şi se ocupase să o spele. Mirosea vag a bacon şi era încântător de confortabilă.

Făcuse o baie caldă şi mâncase ce îi pregătise doamna Smithers, iar acum stătea cu mâinile în poală, privind lung la teribila cutie de fildeş. Val o avusese cu el din momentul în care ducele de Kyle i-o restituise.

Val îi dăduse cutia lui Bridget după ce făcuseră baie şi mâncaseră, apoi el ieşise din cameră. Bridget se gândi că îi era cu neputinţă să fie de faţă când ea citea scrisoarea. Acest gând o întristă puţin.

Oftă şi luă cutia, o întoarse şi apăsă mecanismul pe care i-l arătase Val cu câteva săptămâni în urmă. Compartimentul de fildeş se deschise, iar Bridget scoase scrisoarea.

Clipi şi miji ochii. Ducele de Kyle se ţinuse de cuvânt

şi o returnase. Luă scrisoarea şi o despături. Mama lui avusese o caligrafie impecabilă. Precisă şi delicată, precum broderiile fine. O folosise pentru a-l descrie pe fiul ei drept un om posedat de diavol şi paricid, iar spre final oferise data crimei şi detalii ce păreau adevărate.

Bridget lăsă scrisoarea în poală, apoi privi gânditoare la flăcările din şemineu. Dădu din cap şi o aruncă în foc. O privi cum ardea, apoi porni în căutarea lui Valentine, adevărata ei iubire.

*

Turnul era întunecat şi rece, stelele de pe cer se aflau la mii de ani-lumină depărtare, iar Val se gândi că la fel de rece şi de întunecată ar fi şi viaţa lui dacă Bridget l-ar părăsi. Rece, întunecată şi goală, cu el privind către stelele aflate la mult prea mare depărtare pentru a fi atinse. Apoi, mâinile lui Bridget îi cuprinseră trupul, îl încălziră, iar el se întoarse şi o strânse la piept, uşurat, uşurat pentru că nu avea să fie nevoit să privească spre stele singur.

Îşi ascunse chipul în părul ei negru proaspăt spălat, apoi îi şopti la ureche, pentru că merita să ştie:

— O găsise. Pe Eve. O dusesem destul de departe, la Geneva. De fapt, am crezut că era suficient de departe. Dar, cumva, tata a găsit-o, două luni mai târziu, şi urma să o înapoieze Lorzilor şi… a trebuit să… Am luat un pumnal şi l-am înjunghiat în timp ce dormea. I-am înfipt pumnalul în gât. Mama ştia. Mi-a cerut să părăsesc Londra. Dacă nu o făceam, avea să dea scrisoarea magistraţilor. Val trase aer în piept şi căzu pe gânduri. Mama considera uciderea unui părinte drept o crimă teribilă. Aveam de ales între el şi Eve, draga mea Séraphine. Trebuie să înţelegi. Dacă nu l-aş fi ucis pe el, ar fi trebuit să o ucid pe Eve, şi nu puteam face asta. Nu puteam. Nu pe Eve.

— Şşştt, îi şopti Bridget şi se trase de lângă el, deşi Val încercă să o ţină aproape. Şşştt. Înţeleg, Valentine. Înţeleg.

Apoi îi observă ochii înflăcărați. Îl priveau cu calm, şi văzu binecuvântarea în ei.

Căzu în genunchi în faţa ei şi-şi puse faţa pe pântecul ei moale.

— Séraphine, Séraphine, Séraphine, cea mai iubită dintre femei, cea mai aprigă printre sfinte, să nu mă părăseşti niciodată, te rog. Voi înălţa coloane de marmură albă pentru tine, voi construi grădini ale plăcerilor numai pentru tine, voi porni corăbii în larg şi voi cere războinicilor să lupte pentru tine, numai să rămâi lângă mine.

Bridget zâmbi şi îi cuprinse obrajii între mâini.

— Valentine, mă iubeşti?

Dumnezeule, întrebarea fusese ca un glonţ în măruntaie.

Închise ochii. Atât de aproape de ea şi atât de aproape de a o pierde din cauza asta…

— Dacă aş fi în stare să iubesc, te-aş iubi aşa cum niciun bărbat nu a mai iubit vreodată.

Bridget îngenunche şi îi şopti:

— Dar *eşti* în stare!

Val o strânse puternic. Nu vru să îi dea drumul, nu, nici măcar în momentul în care Bridget îşi dădu seama că…

— Séraphine, draga mea înflăcărată, nu ţii minte? Ţi-am spus cu mult timp în urmă că îmi lipseşte acea parte. *Nu pot…*

— Ba poţi, Valentine!

Îi atinse obrazul cu degetul, apoi i-l arătă.

Val clipi.

Degetul ei era umed. Ochii lui erau umezi.

Séraphine a lui cea înflăcărată îi zâmbi, şi Val avu senzaţia că cerul nopţii se luminase.

— Mă iubeşti.

— Te iubesc, răspunse el uimit şi simţi cum pieptul i se umple de căldură. *Te iubesc.*

— Şi eu te iubesc, îi şopti ea.

Val o sărută până când se topi toată în braţele lui, apoi îi şopti la ureche:

— Asta înseamnă că vei deveni ducesa mea, draga mea Bridget Crumb?

— O, da, Val! îi răspunse ea, iar el o luă pe sus şi o duse pentru a-şi face mendrele cu ea.

Pentru că, deşi acum avea o inimă, unele lucruri pur şi simplu nu se schimbă *niciodată.*

Epilog

Ei bine, toţi curtenii şi sfătuitorii se ascunsesem îngroziţi, pentru că se aşteptau ca magicianul şi fiica lui să fie executaţi pe loc. Acesta era modul în care acţionase întotdeauna regele – fără milă –, şi, cum magicianul nu îi găsise o inimă, nu se aşteptau la un alt deznodământ.

Dar regele părea epuizat şi-i spuse magicianului:

— Mi-ai promis o inimă. Şi uite că nu o am.

Magicianul ridică privirea şi îl întrebă:

— Sunteţi sigur, Maiestate?

Regele făcu un semn doctorului.

— Nu e nicio inimă în pieptul meu.

— Dar o inimă nu trebuie să fie întotdeauna în piept, spuse magicianul.

Regele se încruntă la auzul unor asemenea vorbe.

— Spui numai aiureli.

— Ba deloc, răspunse magicianul. V-am promis o inimă şi v-am dat-o, Maiestate. Arătă spre fiica lui. Nu a fost Prue cea care v-a ajutat în ultimele trei nopţi?

— Ba da, răspunse încet regele.

— Şi nu ea este cea care v-a sfătuit să vă schimbaţi purtarea?

— Ba da.

— Şi nu sunteţi un om mai bun mulţumită faptului că aţi cunoscut-o?

Regele încuviinţă din cap şi o privi lung pe Prue, iar aceasta roşi şi îşi luă privirea de la el.

— Prue este inima dumneavoastră, sire, spuse magicianul. Şi am găsit-o pentru dumneavoastră.

Ei bine, se prea poate ca regele să nu fi avut inimă, dar prost nu era. Se aşeză în genunchi în faţa lui Prue şi îi luă mâna.

— Prue, vrei să te căsătoreşti cu mine şi să fii regina, inima şi tovarăşa mea pentru tot restul zilelor?

Prue deschise şi închise gura.

— Dar eu nu sunt o prinţesă. Sunt doar Prue.

Iar acela fu momentul în care regele zâmbi pentru prima dată în viaţa lui.

— Aşa este, dar tu eşti inima mea, iar un bărbat nu poate trăi fără inimă.

Prue nu putu decât să fie de acord cu acest lucru şi se căsători cu regele. Nunta lor fu cea mai frumoasă nuntă din câte s-au putut imagina vreodată. Regele nu mai era fără inimă, ci devenise Regele cu Inimă.

Cât despre magician? Se spune că niciodată nu înfăptuise miracole, dar cred că zvonurile erau mincinoase, căci ce miracol mai frumos poate exista dacă nu acela de a aduce laolaltă două inimi care se iubesc?

Nu sunteţi de acord?

din *Regele fără Inimă*

Două luni mai târziu, la palatul St James

— Ambasador al Imperiului Otoman? Hugh îl privi lung pe Shrugg. Ducele *de Montgomery?* Chiar crezi că e bine să trimitem un butoi cu pulbere ca el acolo?

— O fi el un butoi cu pulbere, dar e al nostru. Bătrânul luă o gură de cafea. În plus, Montgomery e mai subtil de-atât, mai ales de când e lângă soţia lui. Ai cunoscut-o? I-a fost menajeră, dar ştii cum e Montgomery. S-a căsătorit cu ea, a scandalizat pe toată lumea, deşi e cel mai sănătos şi firesc lucru pe care l-a făcut vreodată. A, şi bine că mi-am amintit. M-a rugat să îţi dau asta.

Shrugg cotrobăi prin birou până găsi o bucată de hârtie şifonată, pe care i-o întinse lui Hugh.

Hugh o privi atent. Hârtia conţinea numele a patru bărbaţi, toţi aristocraţi. Nu văzu nicio legătură aparentă între ei. Se uită mirat la Shrugg.

— Ce trebuie să fac cu asta?

— Nu ştiu exact, spuse Shrugg. Dar Montgomery a vrut ca tu să ştii că toţi sunt membri ai sectei Lorzilor Haosului.

Între timp...

Erau mulţi copii în grădină, se gândi Val nemulţumit. Îşi făcuse şi el apariţia doar pentru că în casă erau nenumăraţi adulţi, iar mulţi dintre ei încercaseră, la un moment dat, să-l ucidă. Sărbătoreau nunta lui Eve la reşedinţa Hermes, iar Bridget îi interzisese să otrăvească pe cineva – nici măcar pe Wakefield. Val se gândi că pentru Wakefield ar fi trebuit să i se dea dispensă specială.

— Nu-mi *pace* de tine, se auzi o voce de fetiţă.

Annalise Huntington îl privea încruntată, cu o fundă roz prinsă în păr.

Val se uită spre Lazarus Huntington, Lord Caire, unul dintre cei care încercaseră să îl ucidă. Deşi Val o transformase pe sora lui în ducesă, Lord Caire continua să îşi arate antipatia, lucru pe care Val îl observase în nenumărate ocazii. Simţea că Lord Caire îl privea ca un uliu care se gândeşte cum să îşi dezmembreze prada.

Val îi zâmbi drăceşte fetiţei şi băgă mâna în buzunar.

— Îţi plac pisoiaşii? întrebă el.

Şi scoase din buzunar un pisoiaş negru şi pufos, cu pieptul alb.

Annalise clipi văzând ochii verzi ai pisoiului.

Pisoiul clipi drept răspuns.

— O, *da!* exclamă Annalise.

Val puse pisoiaşul în braţele rotofeie ale fetiţei şi se duse în bucătărie, unde pisica Hecate şi puii ei îşi aveau

culcuşul, fluturându-şi bastonul lui de aur.

Nu mai rămăseseră decât şapte pisoiaşi, iar grădina era plină de copiii duşmanilor lui…

O *lună mai târziu, în Istanbul*

Soarele strălucitor al Mediteranei îşi revărsa razele afară, dar în interiorul camerei lor imense era suficient de răcoare, datorită arcadelor mari ce străjuiau ferestrele înalte din tavan până în podea. Acestea erau placate cu plăci albastre, galbene şi albe şi aveau un motiv decorativ care se continua pe podea, pe tavan şi în partea de sus a unor coloane subţiri care erau presărate de-a lungul pardoselei. De undeva, din înaltul unui minaret, se auzea vocea imamului care îi chema pe credincioşi la rugăciune, vocea lui crescând şi scăzând obsedant în intensitate.

Bridget adora acel moment al zilei. Era cald şi putea lenevi, iar Val petrecea timpul cu ea.

Stătea tolănită pe un pat acoperit cu cearşafuri din mătase de culoarea muştarului, ronţăind prăjiturele cu miere şi citind o scrisoare primită de la cumnata ei, Lady Temperance Caire. Pip moţăia ghemuit pe o pernă cu ciucuri, la picioarele patului.

— Annalise i-a dat pisicuţei pe care i-ai oferit-o numele de Lord Sneaky[6].

Val, care era absorbit şi el de o scrisoare personală, mormăi:

— Abilitatea ei de a da nume pisicilor este la fel de teribilă ca a mea, pe vremea când aveam vârsta ei.

Bridget strâmbă din nas.

— Mi se pare un nume drăguţ.

— O, spuse soţul ei, mulţumit de ceva ce citise în scrisoare.

— Ce e? întrebă Bridget care, ridicându-se, îşi vărsă din greşeală câteva picături de miere pe sâni.

---

6 Lordul cel Şmecher

Din nefericire, devenise şi ea adepta nudităţii care îl caracteriza pe soţul ei.

Valentine se ridică, dar privi brusc la mierea care se prelingea pe sânii ei.

— Val…

Bridget vru să-şi cureţe mierea cu degetul. Val îi prinse mâna.

— Ah, nu! gemu el, lăsându-se peste ea, obligând-o să se întindă pe spate.

Se aplecă, închise ochii şi îi linse mierea de pe sâni.

Ea se cutremură.

— E ziua în amiaza mare, şopti ea.

Val deschise ochii, amuzat şi pervers.

— Ştiu. Momentul tău favorit.

Bridget îi zâmbi şi îşi trecu degetele prin părul lui auriu.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, murmură el, înainte să înceapă să o sărute apăsat, cu pasiune.

Scrisorile căzură pe jos, dar lui Bridget nici că îi păsa.

Era alături de iubirea ei adevărată, iar restul lumii putea aştepta.

Sfârşit